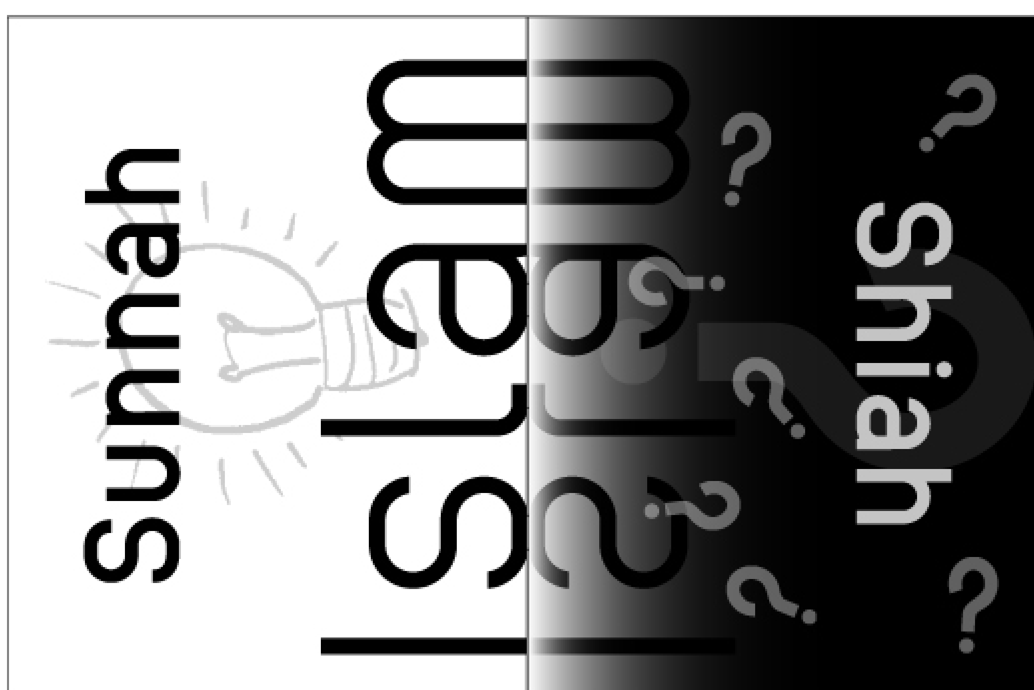
หลากหลายคำถาม
ที่นำชาวชีอะฮฺสู่สัจธรรม

สุลัยมาน บินศอและห์ อัลคุรอชีย์ เขียน
อัดนาน ฮารูน แปล

จัดทำโดย

หลากหลายคำถามที่นำชาวชีอะห์สู่สัจธรรม

บทนำ

บรรดามวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงตรัสว่า

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ (153) الأنعام

"และแท้จริงนี้คือทางของข้าอันเที่ยงตรงพวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และอย่าปฏิบัติตามท่านอื่นๆ เพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์" (อัลอันอาม : 153)

ขอความเมตตาโปรดปรานและความสันติจงมีแด่ท่านศาสนทูตคนสุดท้ายของพระองค์ นั่นคือศาสดามุฮัมมัด ﷺ ผู้ซึ่งกล่าวว่า "แท้จริงบรรดาบะนีอิสรออีล(ชนชาวยิว)ได้แตกแยกออกเป็น 71 จำพวก และประชาชาติของฉันจะแตกแยกเป็น 73 จำพวก ทุกจำพวกเหล่านั้นจะอยู่ในนรกยกเว้นจำพวกเดียว" เศาะฮาบะฮฺ(สาวกท่านนบี)ถามว่า "โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮฺ จำพวกเดียวนั้นคือพวกไหน?" ท่านนบีตอบว่า "คือสิ่งที่ฉันและเศาะฮาบะฮฺของฉันได้ยึดมั่น" บันทึกโดยอัตติรมิซียฺ เชคอัลบานียฺให้ทัศนะว่าเป็นฮะดีษเศาะเฮียะหฺ

แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻทรงประสงค์ที่จะให้ประชาชาติอิสลามได้แตกแยกเป็นจำพวกต่างๆ กลุ่มต่างๆ ลัทธินิกายต่างๆกัน ต่างฝ่ายต่างเผชิญหน้าต่อสู้แข่งขันกัน โดยที่มิได้คำนึงถึงหลักการของอัลลอฮฺ ﷻ เมื่อเกิดการแตกแยกหรือขัดแย้งกัน ซึ่งพระองค์ได้ทรงสั่งให้กลับไปสู่คัมภีร์ของพระองค์(อัลกุรอาน)และซุนนะฮฺ(แบบฉบับหรือแนวทาง)ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (59) النساء

"แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮฺและร่อซูล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งและเป็นการกลับไปที่สวยงามยิ่ง" (อันนิซาอฺ : 59)

เช่นนั้นแล้ว เป็นสิ่งที่วาญิบสำหรับผู้ที่ต้องการตักเตือนแก่ประชาชาติ ผู้ที่มีความหวังดีต่อประชาติชาติ ต้องการให้ประชาชาติมีความกลมเกลียวรักใคร่กัน ผู้ที่มีความหวงแหนในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประชาชาติ เขาจะต้องเพียรพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะทำให้ประชาชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเป็นผู้นำจำพวกต่างๆเหล่านั้นกลับมาสู่สัจธรรมอันเป็นหนึ่งเดียวเหมือนสมัยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ทั้งทางด้านอะกีดะฮฺ(ความเชื่อหรือหลักศรัทธา) ด้านนิติศาสตร์หรือกฎหมาย และด้านจรรยามารยาท ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสไว้ว่า

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا (103) آل عمران

“**และพวกเจ้าจงยึดสายเชือกของอัลลอฮฺโดยพร้อมเพรียงกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยกกัน**" (อาลิอิมรอน : 103)

หนึ่งในสิ่งที่จะทำให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวอย่างรวดเร็วคือการชี้ทางแห่งแสงสว่างแก่บรรดาลัทธิหรือจำพวกต่างๆเหล่านั้นที่ได้ฝ่าฝืนและสวนทางกับสิ่งที่อัลกุรอานและซุนนะฮฺเรียกร้อง และตักเตือนปราบปรามพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้ละเมิดและสิ่งที่พวกเขาหลงผิดออกนอกหนทางอันเที่ยงตรงและผิดไปจากแนวทางของบรรดามุสลิมีนบรรพชนยุคแรก

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นที่มาของความคิดที่จะรวบรวมคำถามและข้อโต้แย้งต่างๆ ตลอดจน الإلزامات (อ่านว่า อัลอิลซามาต หมายถึง สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นตรรกะและเป็นเหตุเป็นผลที่ปฏิเสธมิได้) ให้ชาวชีอะหฺลัทธิสิบสองอิหม่ามได้อ่าน โดยหวังว่าอาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้บรรดาคนที่มีความคิดในหมู่พวกเขากลับไปสู่สัจธรรมความจริง หากพวกเขาได้คิดพินิจพิจารณาคำถามและข้อเท็จจริงต่างๆเหล่านี้ที่ไม่มีทางโต้แย้งหรือปฏิเสธได้เลยเว้นแต่พวกเขาต้องยอมรับและนอบน้อมต่ออัลกุรอานและซุนนะฮฺอันปราศจากความเชื่อที่ขัดแย้งในตัวของมันเองที่ชาวชีอะหฺกำลังยึดถือศรัทธากันอยู่

เรารู้สึกดีใจและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่พี่น้องคนหนึ่งของเราซึ่งเคยเป็นชีอะหฺและได้รับทางนำและกลับมาสู่หนทางสัจธรรม โดยที่เขาได้เล่าถึงประสบการณ์ที่ทำให้เขาได้ออกจากความมืดมนและหลงทางมาสู่แสงสว่างและทางอันเที่ยงตรงไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า “ฉันได้เศาะฮาบะฮฺกลับคืนมา และฉันมิได้เสียอาลุลบัยตฺไป” (آل البيت อ่านว่า อาลุลบัยตฺ หมายถึงบรรดาวงศ์วานเครือญาติท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ)

แน่นอนพี่น้องเราคนนี้ได้รับเตาฟิกทางนำความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ ﷻ ในการเลือกครั้งนี้ เพราะมุสลิมที่แท้จริงนั้น จะไม่รู้สึกลำบากหรือตะขิดตะขวงใจแต่อย่างใดที่จะมอบความรักในเวลาเดียวกันทั้งต่ออาลุลบัยตฺและต่อฮาบะฮฺทั้งมวล ซึ่งเรื่องนี้ก็คล้ายคลึงกับเรื่องที่พี่น้องเราคนหนึ่งที่เคยเป็นคริสต์และได้รับสัจธรรม เขาแต่งหนังสือเรื่อง "ฉันได้(นบี)มุฮัมมัดมา และฉันมิได้เสีย(นบี)อีซาไป"

เราขอแด่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดประโยชน์ต่อผู้ได้อ่านโดยเฉพาะคนหนุ่มสาวชีอะหฺที่มีความคิด มีเหตุผล และขอพระองค์ทรงทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนกุญแจแห่งความดีงามแก่พวกเขา และเป็นเสมือนสิ่งที่ตักเตือนให้พวกเขาได้ตระหนักว่าการทบทวนสัจธรรมความจริงนั้นดีกว่าการยืนกรานในบาฏิล (باطل คือความเท็จหรือความหลงผิด) และทำให้พวกเขาสำนึกว่าการที่พวกเขาได้กลับมาสู่แนวทางซุนนะฮฺ น้อมรับ ยึดมั่นและปฏิบัติตามซุนนะฮฺนั้นพวกเขาอาจจะได้รับผลบุญและตำแหน่งอันสูงส่งเสียยิ่งกว่าบรรดาชาวอะฮฺลุซซุนนะหฺที่เพิกเฉยและละเลยหลักการศาสนา ลุ่มหลงอยู่ในความสนุกสนานบันเทิงและอารมณ์นัฟซูที่ผิดหลักศาสนา ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสไว้ว่า

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ (44) الروم

ความว่า **"ผู้ใดปฏิเสธศรัทธา การปฏิเสธศรัทธาก็ตกอยู่กับเขา และผู้ใดกระทำความดีพวกเขาก็เตรียมที่พักไว้สำหรับตัวของพวกเขาเอง" (อัรรูม : 44)**

والله أعلم ، وصلى الله على نبينا محمد وآله وصحبه وسلم

....

สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง(หรือเป็นตรรกะและเป็นเหตุเป็นผล)ที่ปฏิเสธมิได้

1. ชาวชีอะหฺเชื่อว่า "ท่านอลี บิน อบีฏอลิบ" เป็นอิหม่าม(ผู้นำ)ที่มะอฺศูม(คือปราศจากความผิด) และเรายังได้พบว่าท่านอลีได้ทำการแต่งงานอุมมุกัลซูมซึ่งเป็นลูกสาวของท่านกับท่าน

หญิงฟาฏิมะหฺบุตรีท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และเป็นพี่น้องกับอัลฮะซันและอัลฮุซัยนฺ กับท่านอุมัร บิน อัลค็อฏฏอบ!! ดังนั้น ณ ตรงนี้สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงที่ชีอะหฺปฏิเสธมิได้จะมีอยู่ 2 ประการ

หนึ่ง : แสดงว่าท่านอลีมิใช่มะอฺศูมเนื่องจากท่านได้ทำการแต่งงานลูกสาวของท่านกับกาเฟร(ผู้ปฏิเสธศรัทธา) (เพราะชีอะหฺเชื่อท่านอุมัร บิน อัลค็อฏฏอบเป็นกาเฟรหรือตกศาสนาหลังจากท่านนบีเสียชีวิต) ฉะนั้นแล้วความจริงนี้จะค้านหรือสวนทางกับหลักความเชื่อพื้นฐานของลัทธิชีอะหฺ และเข้าใจได้ว่าท่านอิหม่ามอลีหรือแม้แต่อิหม่ามท่านอื่นๆของชีอะหฺมิใช่มะอฺศูมแต่อย่างใด

สอง : แสดงว่าท่านอุมัรเป็นมุสลิมมิใช่กาเฟรอย่างที่ชีอะหฺกล่าวหาเพราะท่านอลีได้ยินยอมและรับให้มีการเกี่ยวดองเป็นพ่อตากับลูกเขยกัน

ซึ่งข้อเท็จจริงสองข้อนี้ย่อมทำให้ชีอะหฺเกิดความฉงนและสับสนในความเชื่อของตัวเอง

2. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรเป็นกาเฟร แต่เรากลับพบว่าท่านอลีที่ชาวชีอะหฺอ้างว่าเป็นอิหม่ามที่มะอฺศูมได้ยอมรับในการเป็นคอลีฟะหฺของท่านทั้งสองและได้ให้สัตยาบันแก่ท่านทั้งสองและมิได้ออกจากการปกครองของทั้งสองท่านแต่อย่างใด ณ ตรงนี้ แสดงว่าท่านอลีมิใช่มะอฺศูมเพราะท่านได้ให้สัตยาบันและให้การยอมรับในการเป็นผู้นำแก่คนกาเฟรหรือคนนาศิบที่อธรรมสองคน (ناصب คือคนที่ชีอะหฺกล่าวหาว่าปฏิเสธการเป็นผู้นำของท่านอลี)ซึ่งการให้สัตยาบันนี้ย่อมทำลายความเป็นมะอฺศูมของท่านอลี และเป็นการสนับสนุนผู้อธรรมอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้เป็นมะอฺศูมจะกระทำได้ หรือถ้ามิใช่เช่นนั้นแล้วแสดงว่าการกระทำของท่านอลีเป็นสิ่งที่ถูกต้องเนื่องจากท่านอบูบักรและท่านอุมัรล้วนเป็นคอลีฟะหฺ(ผู้นำ)ที่มีความศรัทธา เป็นผู้ที่มีความสัจจะและมีความยุติธรรม นั่นหมายถึงว่าการที่ชาวชีอะหฺกล่าวหาว่าท่านคอลีฟะหฺทั้งสองเป็นกาเฟรและได้ด่าประนามและสาปแช่งท่านทั้งสองและไม่ยอมรับในตำแหน่งคอลีฟะหฺของทั้งสองนั้น ถือได้ว่ากระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่สวนทางและฝ่าฝืนอิหม่ามของพวกเขา(ท่านอลี) ณ ตรงนี้จึงเกิดความสับสนว่าเราจะปฏิบัติตามท่านอบีอัลฮะซัน(บิดาของท่านอัลฮะซันก็คือท่านอลี)หรือเราจะตามบรรดาชีอะหฺที่ฝ่าฝืน

3. ท่านอลีได้แต่งงานกับผู้หญิงหลายคนหลังจากที่ท่านหญิงฟาฏิมะหฺเสียชีวิตซึ่งพวกนางได้ให้กำเนิดบุตรชายและหญิงหลายคน เช่น

- อับบาส บินอลี บินอบีฏอลิบ อับดุลลอฮฺ บินอลี บินอบีฏอลิบ ญะอฺฟัร บินอลี บินอบีฏอลิบ อุสมาน บินอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาที่ชื่อ อุมมุลบะนีน บินติฮิซาม บินดาริม
- อุบัยดิลลาฮฺ บินอลี บินอบีฏอลิบ อบูบักร บินอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาที่ชื่อ ไลลา บินติมัสอูด อัดดาริมิยะหฺ
- ยะหฺยา บินอลี บินอบีฏอลิบ มุฮัมมัดอัลอัศฆ็อร บินอลี บินอบีฏอลิบ เอาน์ บินอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาชื่อ อัสมาอฺ บินติ อุมัยสฺ
- รุก็อยยะหฺ บินติอลี บินอบีฏอลิบ อุมัร บินอลี บินอบีฏอลิบซึ่งได้เสียชีวิตในขณะที่มีอายุเพียง 35 ปี เกิดจากมารดาชื่อ อุมมุฮะบีบ บินติรุบัยอะหฺ
- อุมมุลฮะซัน บินติอลี บินอบีฏอลิบ รอมละหฺอัลกุบรอ บินติอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาชื่อ อุมมุมัสอูด บินติอุรวะหฺ บินมัสอูด อัซซะกอฟียฺ

คำถาม ตรงนี้คือ เป็นไปได้หรือที่พ่อจะตั้งชื่อลูกผู้เป็นที่รักที่สุดด้วยชื่อศัตรูที่เกลียดที่สุด!? และจะเป็นอย่างไรหากพ่อคนนั้นคือท่านอลี บินอบีฏอลิบ เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านได้ตั้งชื่อบรรดาลูกๆของท่านด้วยชื่อของคนที่ชาวชีอะหฺเชื่อว่าเป็นศัตรูของท่าน!? ผู้ที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์จะตั้งชื่อลูกๆที่เขารักด้วยชื่อของศัตรูของตัวเองกระนั้นหรือ!? ชาวชีอะหฺทราบหรือไม่ว่าท่านอลีเป็นชาวกุรอยชฺคนแรกที่ได้ตั้งชื่อลูกว่า อบูบักร อุมัร อุสมาน?

4. ผู้แต่งหนังสือ “นะหฺญุลบะลาเฆาะหฺ” ซึ่งเป็นหนังสือที่ชาวชีอะหฺให้ความเชื่อถือได้รายงานว่า แท้จริงท่านอลีได้ขอให้ยกเว้นตัวท่านเองจากตำแหน่งคอลิฟะหฺ ซึ่งท่านได้กล่าวว่า “จงปล่อยฉันเถิด และจงหาคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน(ในการเป็นคอลีฟะหฺ)” นี่แสดงให้เห็นถึงความโกหกมดเท็จของศาสนาชีอะหฺ เพราะเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านอลีได้ขอให้ยกเว้นตัวท่านจากการดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺทั้งๆที่(ชีอะหฺอ้างว่า)การแต่งตั้งท่านอลีเป็นคอลีฟะหฺเป็นสิ่งที่ได้ถูกบัญญัติจากอัลลอฮฺ ﷻ และ(ชีอะหฺอ้างอีกว่า)ท่านอลีได้เรียกร้องตำแหน่งนี้จากท่านอบูบักร

5. ชีอะหฺอ้างว่าท่านหญิงฟาฏิมะหฺซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากท่านนบีได้ถูกข่มเหงรังแกในสมัยท่านอบูบักรจนซี่โครงของเธอหัก และยังมีความตั้งใจที่จะเผาบ้านของเธอ จนถึงขั้นที่พยายามทำให้เธอแท้งจากการตั้งครรค์ทารกที่พวกชีอะหฺตั้งชื่อให้ว่า อัลมุฮฺซิน

คำถามมีอยู่ว่า สามีของเธอหรือท่านอลีนั้นไปอยู่ที่ไหนในช่วงเวลาดังกล่าว ทำไมท่านอลีถึงไม่ปกป้องสิทธิของภรรยาของท่าน!? ทั้งๆที่ท่านอลีเป็นผู้ที่กล้าหาญมากกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

๖. เราได้พบว่ามีเศาะฮาบะหฺอาวุโสจำนวนมากมายที่ได้เกี่ยวดองเป็นเครือญาติกับท่านนบีโดยการแต่งงานกับบรรดาผู้หญิงจากวงศ์วานของท่าน และในทางกลับกันบรรดาผู้ชายจากวงศ์วานท่านนบีได้แต่งงานกับเครือญาติของเศาะฮาบะหฺ ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่รู้กันอย่างเป็นเอกฉันท์ในบรรดานักประวัติศาสตร์และได้ถูกรายงานโดยทั้งชาวซุนหนี่และชีอะหฺ เช่น

- ท่านนบีเองได้แต่งงานกับท่านหญิงอาอีชะหฺ บินติอบีบักร และท่านหญิงฮัฟเซาะหฺ บินติอุมัร บินอัลค็อฏฏอบ
- ท่านนบีได้ทำการแต่งงานลูกสาวของท่านทั้งสองคนที่ชื่อ รุก็อยยะหฺและอุมมุกัลโซมให้แก่ท่านคอลีฟะหฺคนที่สามคือท่านอุสมาน บินอัฟฟานผู้ใจบุญและมากในความละอาย ซึ่งท่านอุสมานได้รับสมญานามว่า ซุนนูรอยนฺ (คือผู้ที่เป็นเจ้าของรัศมีสองดวง นั่นคือได้แต่งงานกับลูกสาวท่านนบีสองคน)
- ลูกชาวท่านอุสมานที่ชื่อ อะบาน ได้แต่งงานกับอุมมุกัลโซม บินติอับดุลลอฮฺ บินญะอฺฟัร บินอบีฏอเล็บ(น้องชายท่านอลี บินอบีฏอเล็บ)
- หลานชายท่านอุสมานที่ชื่อมัรวาน บินอะบาน บินอุสมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับเหลนท่านอลีและโหลนท่านนบี ที่ชื่ออุมมุลกอเซ็ม บินติอัลฮะซัน บินอัลฮะซัน บินอลี บินอบีฏอเล็บ
- หลานชายท่านอุสมานอีกคนหนึ่งที่ชื่อ ซัยดฺ บินอัมรฺ บินอุสมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับหลานท่านอลีและเหลนท่านนบีที่ชื่อ ซะกีนะหฺ บินติอัลฮุเซน
- หลานชายท่านอุสมานอีกคนหนึ่งที่ชื่อ อับดุลลอฮฺ บินอัมรฺ บินอุสมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับหลานท่านอลีและเหลนท่านนบีที่ชื่อ ฟาฏิมะหฺ บินติอัลฮุเซน

เราขอยกตัวอย่างเพียงคอลีฟะหฺทั้งสามท่านเท่านั้น ที่จริงแล้วยังมีเศาะฮาบะหฺอีกจำนวนมากที่ได้เกี่ยวดองเป็นเครือญาติและได้แต่งงานกับวงศ์วานท่านนบี อันแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วบรรดาอะฮฺลุลบัยตฺนั้นมีความรักต่อบรรดาเศาะฮาบะฮฺมิได้เกลียดชังหรือสาปแช่งศ่อฮาบะฮฺดังที่ชาวชีอะหฺได้กล่าวหาแต่อย่างใด

เช่นเดียวกันเราได้พบว่าบรรดาอะฮฺลุลบัยตฺได้ตั้งชื่อลูกหลานด้วยชื่อของบรรดาศ่อฮาบะฮฺดังที่มีรายงานหลายกระแสจากทั้งนักประวัติศาสตร์ซุนหนี่หรือชีอะหฺเอง ยกตัวอย่างเช่น ในการ

รายงานของชีอะหฺเองนั้นระบุว่าท่านอลีได้ตั้งชื่อลูกชายของท่านคนหนึ่งที่เกิดจากภรรยาที่ชื่อไลลา บินติมัสอูด อัลฮันเดาะลิยะหฺ ว่า "อบูบักร" ซึ่งท่านอลีเป็นคนแรกในบะนีฮาชิม(สายตระกูลของท่านนบี)ที่ได้ตั้งชื่อลูกว่า "อบูบักร" และลูกชายของท่านคืออัลฮะซัน บินอลีก็ได้ตั้งชื่อลูกว่า "อบูบักร" เช่นเดียวกัน และหลานของท่านคืออัลฮะซัน บินอัลฮะซัน บินอลี ก็เช่นเดียวกัน และท่านมูซา อัลกาษิม(หนึ่งในลูกหลานท่านอลี)ก็ตั้งชื่อลูกสาวของท่านว่า "อาอิชะหฺ"

นอกจากนี้แล้วในบรรดาอะหฺลุลบัยตฺมีหลายท่านที่ได้รับฉายาหรือชื่อเล่นว่า "อบูบักร" เช่นซัยนุลอาบิดีน บินอลี และอลี บินมูซา(อัรริฎอ) ส่วนผู้ที่ตั้งชื่อลูกว่า "อุมัร" นั้นก็มีหลายท่าน เช่น ท่านอลี บินอบีฏอลิบได้ตั้งชื่อลูกชายท่านคนหนึ่งว่า "อุมัรอัลอักบัร"(คืออุมัรคนโต)ที่เกิดจากอุมมุฮะบีบ บินติรุบัยอะหฺ ซึ่งได้ถูกสังหารที่เมืองอัฏฏิฟพร้อมกับพี่ชายของท่านคืออัลฮุเซน และท่านอลีตั้งชื่อลูกชายอีกคนหนึ่งว่า "อุมัรอัลอัศฆ็อร"(คืออุมัรคนเล็ก)ที่เกิดจากอัศศ็อหฺบาอฺ อัตตัฆลิบิยะหฺ ซึ่งท่านอุมัรคนเล็กนี้มิได้ถูกสังหารและได้เป็นทายาทสืบทอดจากบรรดาพี่ชาย

เช่นเดียวกัน ท่านอัลฮะซัน บินอลี บินอบีฏอลิบได้ตั้งชื่อลูกของท่านสองคนว่า อบูบักร และอุมัร

เช่นเดียวกัน อลี บินอัลฮุเซน บินอลี

เช่นเดียวกัน อลี ซัยนุลอาบิดีน

เช่นเดียวกัน มูซา อัลกาศิม

เช่นเดียวกัน อัลฮุเซน บินซัยดฺ บินอลี

เช่นเดียวกัน อิซหาก บินอัลฮะซัน บินอลี บินอัลฮุเซน

เช่นเดียวกัน อัลฮะซัน บินอลี บินอัลฮะซัน บินอัลฮุเซน บินอัลฮะซัน

และอีกหลายๆท่านในบรรดาอะหฺลุลบัยตฺ แต่เรายกตัวอย่างบางท่านดังที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อไม่เป็นการเยิ่นเย้อ

ส่วนอะหฺลุลบัยตฺที่ตั้งชื่อลูกสาวว่า อาอีชะหฺ นั้นก็มีมูซา อัลกาศิม และอลี อัลฮาดี

7. อัลกุลัยนีย฿(หนึ่งอุลามาอฺของชีอะหฺ)ได้เขียนในหนังสือ "อัลกาฟีย฿" ว่า "แท้จริงบรรดาอิหม่าม(ในทัศนะของชีอะหฺ)จะรู้เวลาที่พวกเขาจะเสียชีวิต และพวกเขาจะไม่เสียชีวิตเว้นแต่ด้วยความประสงค์ของพวกเขา" ส่วนอัลมัจลิซีย฿ได้ระบุฮะดีษบทหนึ่ง(ที่รายงานโดยชีอะหฺ)ในหนังสือ "บิฮารุลอันวาร" ว่า "จะไม่มีอิหม่ามคนหนึ่งคนใดเว้นแต่จะเสียชีวิตด้วยการถูกฆ่าหรือถูกวางยาพิษ" ถ้าหากอิหม่ามรู้เรื่องอัลเฆบ(الغيب คือเรื่องเร้นลับที่ไม่มีใครรู้ยกเว้นอัลลอฮฺ ﷻ)

ตามที่ อัลกุลัยนีย฿และอัลฮุรอัลอามิลีย฿ได้อ้างแล้ว อิหม่ามก็ต้องรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในอาหารเขาจะกินหรือดื่ม ซึ่งถ้าในอาหารนั้นมีพิษเขาย่อมต้องละทิ้งและไม่กินอาหารนั้นมิเช่นนั้นแล้วเขาก็กลายเป็นผู้ที่ฆ่าตัวตาย และท่านนบี ﷺ ได้บอกไว้ว่าผู้ที่ฆ่าตัวตายนั้นจะต้องลงนรก คำถามว่า ชีอะหฺยอมรับเรื่องนี้ได้อย่างไร!? ชีอะหฺยอมรับที่จะให้บรรดาอิหม่ามตกนรกอย่างนั้นหรือ!? หรือจริงๆแล้วบรรดาอิหม่ามไม่รู้เรื่องเร้นลับตามที่ชีอะหฺกล่าวหาแต่อย่างใด!?

๙. ท่านอัลฮะซัน บินอลี บินอบีฏอลิบได้สละสิทธิ์และประนีประนอม(ในตำแหน่งคอลีฟะหฺ)กับท่านมุอาวิยะหฺ บินอบีซุฟยานในขณะท่านมีความพร้อมทั้งทางด้านกำลังทหารพลพรรคผู้ช่วยเหลือที่จะเผชิญหน้าต่อสู้กับฝ่ายท่านมุอาวียะหฺ ในทางกลับกันน้องชายของท่านคือท่านอัลฮุเซนได้ออกไปเรียกร้องและประกาศไม่เห็นด้วยในการเป็นผู้นำของยะซีด บินมุอาวียะหฺในขณะท่านไม่มีความพร้อมและขาดผู้สนับสนุนช่วยเหลือซึ่งท่านมีโอกาสที่จะประนีประนอมมากกว่าการเผชิญหน้า แต่ท่านกลับเลือกที่จะเผชิญหน้า ฉะนั้นระหว่างการกระทำของท่านอัลฮะซันและอัลฮุเซนย่อมมีคนใดคนหนึ่งถูกต้องและอีกคนหนึ่งผิด เพราะหากการสละสิทธิ์ของท่านอัลฮะซันในขณะที่ท่านมีความพร้อมในการทำสงครามนั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วก็แสดงว่าการเผชิญหน้าทำสงครามของท่านอัลฮุเซนในขณะที่ขาดความพร้อมนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ผิด หรือในทางกลับกันหากการเรียกร้องต่อสู้ของท่านอัลฮุเซนในขณะที่ไม่มีความพร้อมนั้นเป็นเรื่องถูกต้องแล้วก็แสดงว่าการสละสิทธิ์และยอมประนีประนอมของท่านอัลฮะซันนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ผิด ณ ตรงนี้ชาวชีอะหฺย่อมเกิดความสับสนเพราะถ้าหากพวกเขากล่าวว่า ทั้งท่านอัลฮะซันและอัลฮุเซนนั้นได้ทำสิ่งที่ถูกต้องทั้งคู่ก็หมายความว่าพวกเขาได้เชื่อในสิ่งที่ขัดแย้งกันในตัวของมันเอง แต่ถ้าหากพวกเขากล่าวว่าการกระทำของท่านอัลฮะซันเป็นสิ่งที่ผิดนั้นก็แสดงว่าความเป็นอิมามะหฺ(หมายถึงการเป็นอิหม่ามหรือผู้นำ)ของท่านถือเป็นโมฆะ และโดยปริยายก็จะทำให้ความเป็นอิมามะหฺและความเป็นอิศมะหฺ(ปราศจากความผิด)ของบิดาของท่าน(คือท่านอลี)เป็นโมฆะด้วยเพราะท่านอลีได้สั่งเสียเรื่องนี้ต่อลูกของท่านซึ่งอิหม่ามที่มะอฺศูม(ปราศจากความผิด)จะไม่สั่งเสียให้ใครยกเว้นผู้ที่มะอฺศูมด้วย ตามที่ชีอะหฺได้กล่าวอ้าง

แต่ถ้าหากชีอะหฺกล่าวว่าการกระทำของอัลฮุเซนเป็นเรื่องที่ผิดก็แสดงว่าความเป็นอิมามะหฺและความเป็นอิศมะหฺของท่านนั้นเป็นเรื่องที่เหลวไหลไม่เป็นความจริง และโดยปริยายจะทำให้ความเป็นอิมามะหฺและความเป็นอิศมะหฺของบรรดาลูกหลานของท่านเป็นเรื่องโกหกเพราะหากลำต้นหรือแหล่งกำเนิดเป็นโมฆะแล้วกิ่งก้านหรือสิ่งที่เกิดจากลำต้นก็เป็นโมฆะด้วยเช่นกัน

10. อัลกุลัยนีย฿ได้เขียนในหนังสือ “อัลกาฟีย฿” อีกว่า เราได้รับรายงานหลายกระแสจากคนของเราซึ่งได้รายงานจากอะหฺมัดบินมุฮัมมัด จากอับดุลลอฮฺบินอัลฮัจญาล จากอะหฺมัดบินอุมัรอัลฮะละบีย฿ จากอบีบะศีรได้กล่าวว่า “ฉันได้เขาไปหาอบูอับดุลลอฮฺ(คือท่านอัลฮุเซน) และกล่าวกับท่านว่า “ฉันขอถวายตัวฉันให้แด่ท่าน ฉันอยากถามปัญหาหนึ่ง แต่ฉันกลัวว่าคนอื่นจะรู้ ท่านอบูอับดุลลอฮฺได้แหวกม่านและได้มองมายังฉันและกล่าวว่า โอ้ อบูมุฮัมมัดจงถามสิ่งที่เจ้าอยากถามเถิด เขาจึงกล่าวว่า ฉันขอถวายตัวข้าให้แด่ท่าน....จากนั้นท่านเงียบไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง และได้กล่าวว่า “แท้จริงเรามีมุศฮัฟฟาฏิมะหฺ(คืออัลกุรอานของท่านหญิงฟาฏิมะหฺ) ซึ่งคนอื่นไม่รู้หรอกว่ามุศฮัฟฟาฏิมะหฺคืออะไร” ฉันจึงถามว่า “มุศฮัฟฟาฏิมะหฺคืออะไร?” คือมุศฮัฟที่มีเนื้อหามากกว่าอัลกุรอานของพวกเจ้า(หมายถึงพวกซุนหนี่)สามเท่า แต่ไม่มีแม้แต่พยัญชนะเดียวที่มีในอัลกุรอานของพวกเจ้า” ฉันจึงได้กล่าวแก่ท่านว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ สิ่งนี้ถือเป็นความรู้อย่างยิ่ง” ท่านได้กล่าวว่า “แน่นอนมันเป็นความรู้ที่ไม่มีใครรู้”

คำถามจึงมีอยู่ว่า ท่านนบีไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับมุศฮัฟฟาฏิมะหฺเลยหรือ!? หากท่านนบีไม่รู้แล้วเครือญาติของท่านจะรู้อย่างนั้นหรือ?ทั้งๆที่ท่านเป็นศาสทูตของอัลลอฮฺ แต่ถ้าหากว่าท่านนบีรู้แล้วทำไมท่านถึงได้ปกปิดมิให้ประชาชาติได้รับรู้ ทั้งๆที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงตรัสว่า

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ

(67)

ความว่า “**โอ้ ร่อซูลเอ๋ย ! จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเข้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์**” (อัลมาอิดะหฺ : 67)

11. ในเล่มแรกของหนังสืออัลกาฟีย฿ ได้ระบุรายชื่อของบรรดาผู้รายงานฮะดีษแก่ชีอะหฺจากท่านนบีและคำโอวาทของบรรดาอะหฺลุลบัยตฺ ซึ่งในบรรดารายชื่อเหล่านั้นได้มีชื่อ มุฟัฎฎ็อลบินอุมัรบินอัลค็อฏฏอบ อะหฺมัดบินอุมัรบินอัลค็อฏฏอบ อุมัรบินอะบาน อุมัร บินอุซัยนะหฺ อุมัรบินอับดุลอาซีซ อิบรอฮีมบินอุมัร อุมัรบินฮันเดาะละหฺ มูซาบินอุมัร อัลอับบาสบินอุมัร... ซึ่งทุกชื่อล้วนแล้วมีชื่ออุมัรอยู่ ไม่ว่าจะเป็นชื่อผู้รายงานหรือชื่อบิดา คำถามจึงมีอยู่ว่า ทำไมพวกเขาถึงได้ตั้งชื่ออุมัร?

12. อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ (155) الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ (156) أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ (157)

ความว่า "**และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อดทน คือบรรดาผู้ที่เมื่อมีเคราะห์ร้ายมาประสบแก่พวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเรา เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และแท้จริงพวกเราจะกลับไปยังพระองค์**" (อัลบะกอเราะหฺ : 155-156)

และ وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ

ความว่า "**และบรรดาผู้ที่ อดทนในความทุกข์ยาก และในความเดือดร้อน และขณะต่อสู้ในสมรภูมิ**" (อัลบะกอเราะหฺ : 177)

ในหนังสือ"นะหฺญุลบะลาเฆาะหฺ" ได้ระบุว่า ท่านอลีได้กล่าวกับตัวท่านเองหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตว่า "ถ้าท่าน(หมายถึงท่านนบี)มิได้ห้ามการร้องไห้ฟูมฟายและได้สั่งใช้ให้ศอบัรอดทนแล้ว แน่นอนเราต้องร้องไห้จนน้ำทุกอย่างเหือดแห้งไป"

และหนังสือยังระบุอีกว่า "ท่านอลีได้กล่าวว่า "ผู้ใดก็ตามที่ตีสะโพกของตัวเอง(แสดงความไม่พอใจ)เมื่อได้รับเคราะหฺร้าย(เช่นการสูญเสียผู้เป็นที่รัก) เขาจะสูญเสียการงาน(ที่ดี)ไป"

ในหนังสือ"มุนตะหัลอามาล منتهى الآمال"ของชีอะหฺผู้แต่งได้ระบุว่าท่านอัลฮุเซนได้กล่าวแก่น้องสาวของท่านที่ชื่อซัยนับช่วงที่เกิดเหตุการณ์ที่เมืองกัรบะลาอฺว่า "โอ้ น้องสาวของฉัน ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺต่อหน้าเจ้า ขอให้เจ้ารักษาคำสาบานนี้ไว้ (นั่นคือ)หากฉันได้ถูกฆ่าเจ้าจงอย่าได้ฉีกกระเป๋าเสื้อผ้าเป็นอันขาด(เป็นการแสดงอาการโศกเศร้าฟูมฟาย) และจงอย่าได้ข่วนหน้าของเจ้าด้วยเล็บของเจ้า และจงอย่าได้โวยวายสาปแช่งบนความตายของฉัน"

อบูญะอฺฟัรอัลกุมมียฺ(หนึ่งในอุลามาอฺชีอะหฺ)ได้รายงานว่า ท่านอะมีรุลมุอฺมินีน(หมายถึงท่านอลี) ได้กล่าวสั่งสอนพรรคพวกมิตรสหายและเครือญาติของท่านว่า “พวกเจ้าจงอย่าได้สวมเสื้อผ้าสีดำ(เพื่อไว้ทุกข์)เพราะแท้จริงมันเป็นเสื้อผ้าของฟิรเอานฺ”

ในหนังสือ “ตัฟซีรอัศศอฟียฺ” ได้อธิบายอายะหฺ (12) وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ ความว่า “**และจะไม่ขัดขืนคำสั่งของเจ้าในเรื่องดีงาม**” (อัลมุมตะฮะนะหฺ : 12) ไว้ว่า แท้จริงท่านนบีได้ทำการสัตยบันบรรดาสตรีว่ามิให้พวกนางทำให้เสื้อผ้าพวกนางเป็นสีดำและมิให้ฉีกกระเป๋าเสื้อผ้า และมิให้โวยวายสาปแช่ง(เมื่อประสบกับการสูญเสีย)

และในหนังสือ “ฟูรูอฺอัลกาฟียฺ” ของอัลกุลัยนียฺได้รายงานว่าท่านนบีได้สั่งเสียท่านหญิงฟาฏิมะหฺว่า “เมื่อฉันเสียชีวิต เจ้าจงอย่าข่วนหน้า และจงอย่าปล่อย(หรือคลาย)ผมลงมา(เป็นวิธีการไว้ทุกข์แบบหนึ่งของญาฮิลิยะหฺ)และจงอย่าโวยวายสาปแช่ง และจงอย่าได้ให้มีการร้องไห้คร่ำครวญ(เสียงดัง)”

และมุฮัมมัดบินอัลฮุเซนบินบาบะวัยฮฺอัลกุมมียฺหนึ่งในอุลามาอฺของชีอะหฺที่ได้รับฉายาในหมู่ชีอะหฺว่า “ผู้สัจจริง” ได้กล่าวว่า “หนึ่งในบรรดาคำพูดของท่านนบีที่ไม่เคยถูกมองข้ามคือ “การร้องไห้คร่ำครวญ(เสียงดัง)นั้นเป็นการกระทำของญาฮิลิยะหฺ”

บรรดาอุลามาอฺของชีอะหฺอีกหลายคนเช่น อัลมัจลิซียฺ อันนูรียฺ อัลบรูจัรดียฺได้รายงานว่าท่านนบีได้กล่าวว่า “สองเสียงที่ได้ถูกสาปแช่งและจะถูกอัลลอฮฺกริ้วคือ การฟูมฟายคร่ำครวญ(เสียงดัง)เมื่อมีมุศีบะหฺ(เคราะห์ร้าย) และเสียงจากทำนอง อันหมายถึงเสียงดนตรี”

จากรายงานต่างๆที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ คำถามมีอยู่ว่า :

ทำไมชีอะหฺถึงได้ฝ่าฝืนสิ่งที่มาจากสัจธรรมความจริง ชีอะหฺจะเชื่อและศรัทธาใคร? ระหว่างท่านนบีและอะหฺลุลบัยตฺ หรือว่าบรรดาผู้นำของพวกเขา!?

13. หากการตัฏบีร(คือการทำให้ศีรษะหลั่งเลือด)และการฟูมฟายคร่ำครวญเสียงดังและการตบตีหน้าอกเป็นการงานที่มีผลบุญมากตามที่ชีอะหฺได้กล่าวอ้างแล้วไซร้ เหตุใดบรรดาผู้นำหรือผู้รู้ของชีอะหฺไม่ทำการตัฏบีรเอง!?

14. ถ้าหากชีอะหฺได้อ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺจำนวนพันๆคนที่ได้เข้าร่วมเหตุการณ์ “ฆอดีร คุม” ทุกคนต่างก็ได้ยินท่านนบีสั่งเสียตำแหน่งคอลีฟะหฺหลังที่ท่านเสียชีวิตให้แก่ท่านอลีบินอบีฏอเล็บโดยตรง แต่ทำไมเล่าไม่มีผู้ใดแม้แต่คนเดียวในบรรดาเศาะฮาบะหฺเหล่านั้นที่ได้

ออกมาเรียกร้องสิทธิของท่านอลี แม้แต่ท่านอัมมารฺบินยาซิร หรือท่านอัลมิกดาบินอัมรฺ หรือท่านซัลมานอัลฟาริซียฺ ไม่มีใครออกมากล่าวแก่อบูบักรว่า "ทำไมท่านถึงได้ยึดตำแหน่งคอลีฟะหฺจากท่านอลีทั้งๆที่ท่านได้ยินสิ่งที่ท่านนบีได้สั่งเสีย ณ ฆอดีร คุม!?"

15. เหตุใดท่านอลีบินอบีฏอลิบมิได้เอ่ยอะไรออกมาเลยเมื่อท่านนบีได้ขอให้มีการเขียนหนังสือ(สั่งเสีย)เพื่อที่บรรดาเศาะฮาบะหฺจะได้ไม่หลงทาง ทั้งๆที่ท่านอลีเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญเป็นผู้ที่ไม่กลัวสิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮฺ ﷻ ทั้งๆที่ท่านอลีรู้ว่าผู้ที่นิ่งเงียบต่อสัจธรรมที่เขารู้นั้นเปรียบเสมือนชัยฏอนใบ้!!?

16. ชาวชีอะหฺมิใช่หรือที่บอกว่ารายงานส่วนมากในหนังสือ "อัลกาฟียฺ" นั้นฎออีฟ (อ่อนแอ ขาดน้ำหนัก)และไม่มีอะไรที่ถูกต้องแน่นอนยกเว้นอัลกุรอาน แต่ทำไมพวกเขากลับอ้างด้วยความโกหกมดเท็จและปลิ้นปล้อนว่าตัฟซีร(การอธิบาย)ของพระเจ้าในคัมภีร์อัลกุรอานนั้นมีอยู่ในหนังสือนี้ทั้งๆที่มีสายรายงานส่วนใหญ่ฎออีฟตามที่พวกเขาเองได้สารภาพ

17. ในอิสลามแล้วไม่มีอุบูดิยะหฺใดๆ(การเคารพศักการะหรือการเป็นบ่าว)เว้นแต่ต่ออัลลอฮฺ ﷻ เท่านั้น ดังที่พระองค์ตรัสว่า

بَلِ اللَّهَ فَاعْبُدْ (66)

ความว่า "**แต่ว่าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ**" (อัซซุมัร : 66)

แต่เหตุใดชีอะหฺจึงได้ตั้งชื่อเหล่านี้ เช่น อับดุลฮุเซน(หมายถึงบ่าวของฮุเซ็น) อับดฺอลี อับดุซซะหฺรออฺ อับดุลอิมาม แล้วเหตุใดบรรดาอิหม่ามของชีอะหฺ(ตามที่พวกเขาอ้าง)ถึงไม่ตั้งชื่อลูกหลานว่า อับดฺอลี อับดุซซะหฺรออฺ!? และถูกต้องหรือที่แก้ตัวว่า ความหมายของอับดุลฮุเซนนั้นคือคนรับใช้ของอัลฮุเซนมิใช่บ่าวของอัลฮุเซนทั้งๆที่ท่านได้เสียชีวิตแล้ว หรือชีอะหฺต้องการให้มีการรับใช้อัลฮุเซน ด้วยยกอาหารเครื่องดื่มหรือของใช้ต่างๆไปรับใช้ในกุโบรฺของท่าน จะได้เป็นคนรับใช้อัลฮุเซนตามที่พวกเขาอ้าง

18. หากท่านอลีบินอบีฏอเล็บรู้ดีว่าตัวท่านเป็นคอลีฟะหฺที่ถูกระบุและกำหนดจากอัลลอฮฺ ﷻ แล้วเหตุใดท่านถึงได้ให้สัตยบันต่อท่านอบูบักร อุมัรและอุสมาน

หากชีอะหฺอ้างว่าเพราะท่านอลีอยู่ในสภาพที่ไร้ความสามารถและอ่อนแอ อย่างนั้นแล้วผู้ที่ไร้ความสามารถจะเป็นผู้นำได้อย่างไร ผู้อ่อนแอย่อมขาดคุณสมบัติอิมามะหฺ เพราะคนที่จะเป็นผู้นำหรือคอลีฟะหฺของอัลลอฮฺ ﷺ นั้นต้องเป็นคนที่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบภาระกิจหน้าที่อันหนักอึ้งของตำแหน่งนี้

หากชีอะหฺอ้างว่าท่านอลีมีความสามารถแต่ท่านไม่ประสงค์ที่จะทำ สิ่งนี้ถือเป็นการทรยศอย่างใหญ่หลวง และคนทรยศไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นอิหม่ามหรือผู้นำเพราะไม่สามารถเป็นที่ไว้วางใจในการดูแลประชาชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่กล่าวมาทั้งหมดไม่มีทางเป็นไปได้เลยสำหรับท่านอลีบินอบีฏอเล็บ

จงตอบคำถามเหล่านี้เถิด หากพวกท่านมีคำตอบที่ถูกต้อง โอ้ ชาวชีอะหฺ

19. เมื่อท่านอลีบินอบีฏอเล็บได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺเราไม่พบว่าท่านอลีได้กระทำสิ่งที่สวนทางกับคอลีฟะหฺอัรรอชิดีนทั้งสามก่อนหน้าท่าน ท่านอลีมิได้นำอัลกุรอานอื่นมาใช้นอกจากอัลกุรอานสมัยท่านนบีและคอลีฟะหฺทั้งสาม และท่านอลีมิได้ตำหนิหรือคัดค้านคอลีฟะหฺทั้งสามแต่อย่างใด แต่ท่านกลับกล่าวบนแท่นมิมบัร(ธรรมาสน์สำหรับเทศนาหรือกล่าวคุตบะหฺหรือสุนทรพจน์) ว่า “ผู้ที่ประเสริฐที่สุดในประชาชาตินี้ถัดจากท่านนบีคืออบูบักร และอุมัร”

นอกจากนี้ท่านอลีมิได้บัญญัติการแต่งงานมุตอะหฺ (المتعة) และท่านมิได้เรียกร้องที่ดินฟะดัก(فدك)(ทรัพย์เชลยที่ท่านนบีเคยครอบครอง) ให้กับฟาฏิมะห์บุตรีท่านนบีซึ่งก็คือภรรยาของท่านอลี (และท่านไม่เคยกำหนดให้การแต่งงานมุตอะหฺเป็นวาญิบในระหว่างการทำฮัจญฺ และไม่เคยสั่งใช้ให้มีการกล่าว حي على خير العمل ในอาซาน และไม่เคยยกเลิกประโยค الصلاة خير من النوم ในการอาซานศุบฮฺ ซึ่งหากว่าท่านอบูบักรฺและอุมัรเป็นการเฟรและได้ทำการยึดตำแหน่งคอลีฟะหฺจากท่านอลีจริงตามที่ชีอะหฺได้อ้างแล้ว ทำไมท่านอลีไม่ชี้แจ้งอธิบายเมื่อท่านได้รับตำแหน่งคอลีฟะหฺและอำนาจอยู่ในมือท่านแล้ว แต่เรากลับพบกับสิ่งตรงข้ามกล่าวคือท่านอลีกับสรรเสริญและยกย่องท่านทั้งสอง

ดังนั้นพวกเจ้าจงหาข้อแก้ตัวให้ท่านเถิดถ้าหากทำได้ โอ้ ชีอะหฺ!? เพราะถ้าหากหามิได้แล้วกลัวเหลือเกินว่าพวกเจ้าจะกล่าวหาท่านอลีว่าเป็นผู้ทรยศต่อประชาชาติเพราะท่านมิได้ชี้แจ้งเรื่องเหล่านี้ให้ประชาชาติได้รู้

20. ชีอะหฺกล่าวหาว่าบรรดาคอลีฟะหฺอัรรอชิดีนทั้งสามท่านก่อนหน้าท่านอลีทั้งหมดเป็นกาเฟร แล้วเหตุใดอัลลอฮฺ ﷻ ทรงสนับสนุนช่วยเหลือพวกเขาให้พิชิตดินแดนต่างๆมากมาย ในสมัยการปกครองของพวกท่านศาสนาอิสลามได้สูงส่งมีเกียรติมีศักดิ์ศรีและมั่นคงแข็งแรงอย่างยิ่ง จนกระทั่งในประวัติศาสตร์อิสลามไม่มีสมัยใดที่ศาสนาจะสูงส่งเท่าสมัยของพวกท่าน

แล้วเช่นนี้จะสอดคล้องกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺ ﷻ ที่พระองค์จะไม่สนับสนุนให้ความช่วยเหลือกาเฟรและบรรดามุนาฟิก(ผู้กลับกลอก)

ในทางกลับกันในสมัยของท่านอลีที่เป็นมะอฺศูมและเป็นสมัยแห่งความเมตตาต่อมนุษย์ (ตามที่ชีอะหฺได้กล่าวอ้าง)นั้น เรากลับพบว่าประชาชาติได้แตกแยกและขัดแย้งกันหลายกลุ่มหลายพวกและได้ต่อสู้ทำสงครามกันจนกระทั่งศัตรูเกิดความฮึกเหิมและกล้าที่จะปองร้ายต่ออิสลามและประชาชาติ นี่หรือคือความเมตตาที่ชีอะหฺได้อ้าง

21. ชีอะหฺกล่าวหาว่าท่านมุอาวียะหฺบินอาบีซุฟยานเป็นกาเฟร แต่เรากลับพบว่าท่านอัลฮะซันบินอลีบินอบีฏอเล็บกลับสละสิทธิ์ในตำแหน่งคอลีฟะหฺให้ท่านทั้งที่ท่านอัลฮุเซนเป็นมะอฺศูม(ตามที่ชีอะหฺกล่าวอ้าง) หมายความว่าผู้ที่เป็นมะอฺศูมได้สละสิทธิ์และยอมให้กับกาเฟร ซึ่งการกระทำดังกล่าวหากมิใช่สิ่งที่ทำลายความเป็นมะอฺศูมของท่านแล้ว ก็หมายความว่าท่านมุอาวียะหฺเป็นมุสลิมมิใช่กาเฟรตามที่ชีอะหฺกล่าวหา

22. ท่านนบี ﷺ ได้เคยซุญูดบนดินแห่งฮุเซนหรือไม่ คำตอบคือไม่เคย แล้วเหตุใดชีอะหฺถึงได้อุตริสิ่งนี้ขึ้นมา ชีอะหฺมีความประเสริฐกว่าท่านนบีหรืออย่างไร!? (ตามรายงานของชีอะหฺได้ระบุว่า ท่านญิบรีลได้มาหาท่านนบี ﷺ พร้อมกับหนึ่งกำมือจากดินกัรบะลาอฺ

23. ชีอะหฺได้อ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ตกมุรตัดและได้เปลี่ยนศาสนาภายหลังจากท่านเสียชีวิต คำถามคือ ก่อนที่ท่านนบีชีวิตนั้นบรรดาเศาะฮาบะหฺเป็นชาวชีอะหฺลัทธิสิบสองอิหม่ามและได้กลายมาเป็นชาวอะหฺลุซซุนนะหฺในภายหลังอย่างนั้นหรือ? หรือพวกเขาคือชาวอะหฺลุซซุนนะหฺและได้กลายมาเป็นชีอะหฺสิบสองอิหม่ามในภายหลัง!?

24. เป็นที่รู้ว่าท่านอัลฮะซันคือลูกชายท่านอลีและมารดาคือท่านหญิงฟาฏิมะหฺซึ่งชีอะหฺบอกว่าท่านเป็นหนึ่งในชาวกิซาอฺ (กิซาอฺเป็นเครื่องนุ่งห่มชนิดหนึ่งซึ่งท่านนบีได้นำอัลฮะซัน อัลฮุเซน ฟาฏิมะหฺ และอลีให้เข้าไปในกิซาอฺและอ่านอายะหฺ

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (33)

ความว่า "**อัลลอฮฺเพียงแต่ต้องการที่จะขจัดความโสโครกออกไปจากพวกเจ้า โอ้สมาชิกของวงศ์ตระกูล) นะบี (เอ๋ย และทรง) ประสงค์(ที่จะขัดเกลาพวกเจ้าให้สะอาดบริสุทธิ์)**"

(อัลอะหฺซาบ : 33)

และชีอะหฺอ้างท่านอัลฮะซันเป็นผู้ที่มะอฺศูม คำถามคือ เหตุใดคุณสมบัติแห่งการเป็นอิหม่ามหรืออิมามะหฺตามทัศนะของชีอะหฺได้ขาดตอนไปจากลูกหลานของท่านอัลฮุเซนและได้สืบต่อเฉพาะลูกหลานอัลฮุเซนเท่านั้น ทั้งๆที่ทั้งสองท่านมีบิดา มารดาและคุณตาคนเดียวกัน ท่านอัลฮะซันอาจจะมีสิ่งที่มากกว่าคือท่านเกิดก่อน และอายุมากกว่า และเป็นลูกชายคนโตของท่านอลีเหล่านี้ชาวชีอะหฺมีคำตอบหรือ?

25. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอลีคืออิหม่าม(คอลีฟะหฺ)หลังจากท่านนบี ﷺ แล้วเหตุใดท่านอลีบิน อบีฏอเล็บจึงมิได้นำละหมาดแม้แต่ละหมาดเดียวตอนที่ท่านนบี ﷺ ได้ล้มป่วยหนักก่อนที่ท่านเสียชีวิตลง เพราะอิมามะหฺเล็ก(คือการนำละหมาด)นั้นเป็นหลักฐานในการได้รับอิมามะหฺใหญ่(คือการเป็นคอลีฟะหฺหรือผู้นำในการปกครอง)

26. ชีอะหฺอ้างว่าสาเหตุที่อิหม่ามคนที่สิบสองได้หลบซ่อนอยู่ในที่หลบซ่อนใต้ดินเพราะเขากลัวบรรดาผู้อธรรม แล้วเหตุใดถึงได้มีการหลบซ่อนตลอดเรื่อยมาแม้ว่าภัยนี้จะสิ้นสุดลงแล้วด้วยการก่อตั้งประเทศชีอะหฺต่างๆในประวัติศาสตร์เช่นอาณาจักรอุบัยดิยยีนหรือบุวัยฮิยีนหรือเศาะฟะวิยีนหรือล่าสุดคือประเทศอิหร่าน

แล้วเหตุใดอิหม่ามที่สิบสองถึงไม่ออกมาในสมัยนี้ทั้งๆที่ชีอะหฺสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือและปกป้องเขาได้ในเพราะชาวชีอะหฺมีจำนวนเป็นล้านและพวกเขาพร้อมที่จะเสียสละวิญญาณของพวกเขาให้ท่านอิหม่ามได้ตลอดเวลา!?

27. ท่านนบีได้ให้อบูบักรอัศศิดดีกได้ติดตามท่านตลอดการฮิจเราะหฺ(เดินทาง)และได้เปิดโอกาสให้อบูบักรได้รอดชีวิต(คือให้อบูบักรอพยพเดินทางแทนที่จะให้เสี่ยงกับการถูกฆ่าด้วยน้ำมือมุชริกีนมักกะหฺ)แต่ท่านนบีกลับทำให้ชีวิตของท่านอลีเสี่ยงที่จะถูกฆ่าหรือถูกทำร้ายบนที่นอนของท่าน ซึ่งถ้าหากว่าท่านอลีคืออิหม่ามที่จะได้รับการสั่งเสียให้เป็นคอลีฟะหฺหรือผู้นำที่จะถูกแต่งตั้ง(หลังจากท่านนบีเสียชีวิต)แล้ว ท่านนบีจะให้ท่านอลีเสี่ยงชีวิตแต่กลับเปิดโอกาศให้ท่านอบูบักรรอดชีวิตเพราะเหตุใด?ทั้งๆที่การเสียชีวิตของท่านอบูบักรก็ไม่ได้เป็นผลเสียต่อตำแหน่งอิหม่ามแต่อย่างใด!? คำถามคือ อะไรคือสิ่งเหมาะสมมกกว่าสำหรับคนที่จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งอิหม่ามระหว่างการให้โอกาสรอดชีวิตกับการให้เสี่ยงต่อการถูกฆ่าบนที่นอน!? ถ้าหากชีอะหฺอ้างว่าท่านอลีมีความรู้เรื่องเล้นรับ แล้วเหตุใดเขาจึงยอมที่จะนอนบนเตียง!?

28. ชีอะหฺอ้างว่าการตะกิยะหฺมิใช่เพื่อสิ่งอื่นใดนอกจากเพราะความกลัว และความกลัวนั้นมีสองประเภท

หนึ่ง : กลัวที่จะเสียชีวิต

สอง : กลัวความยากลำบาก การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกต่อว่าด่าทอหรือถูกประณามและกลัวที่จะถูกละเมิดในเกียรติและทรัพย์สิน

ความกลัวอย่างแรกนั้นจะไม่เป็นคุณสมบัติของบรรดาอิหม่ามหรือผู้นำ อันเนื่องจากสองสิ่ง หนึ่ง : เนื่องจากชีอะหฺอ้างว่าการเสียชีวิตแบบธรรมชาติของบรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองนั้นเป็นเป็นไปด้วยความสมัครใจของพวกเขา(คือพวกเขามิสิทธิที่จะเลือกว่าจะตายหรือไม่ตายและเมื่อไหร่) สอง : ชีอะหฺอ้างว่าบรรดาอิหม่ามจะล่วงรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและสิ่งที่กำลังจะเกิด ดังนั้นพวกเขาจะรู้ถึงอายุขัยของพวกเขา ลักษณะการตาย และเวลาตายอย่างละเอียด ฉะนั้นก่อนเวลาตายพวกเขาจะไม่กลัวอันตรายใดๆที่จะเป็นสาเหตุของการเสียชีวิต จึงไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นที่จะปกปิดหรือปิดบั้งซ่อนเร้นเรื่องราวในศาสนาของพวกเขาหรือหลอกลวงบรรดาผู้ศรัทธาทั่วไป

ส่วนความกลัวอย่างที่สองนั้น คือการกลัวในความยากลำบาก การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกต่อว่าด่าทอหรือถูกประณาม และกลัวที่จะถูกละเมิดในเกียรติและทรัพย์สิน ซึ่งการอดทนอดกลั้นต่อสิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่และคุณสมบัติของอุลามาอฺ ยิ่งอะหฺลุลบัยตฺนั้นยิ่งต้องเพิ่มความอดทนศอบัรในการเผยแพร่ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของท่านนบี

เช่นนี้แล้ว การตะกิยะหฺนั้นมีไว้เพื่อสิ่งใด?

29. ในทัศนะของชีอะหฺนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องแต่งนั้นอิหม่ามที่มะอฺศูมเพื่อที่จะขจัดความอธรรมและความชั่ว พร้อมทั้งดำรงความยุติธรรมความดีในดินแดนและเมืองต่างๆ

โอ้ ชีอะหฺ พวกท่านจะอ้างกระนั้นหรือว่าทุกๆเมือง ทุกดินแดน หรือหมู่บ้านที่อัลลอฮฺทรงสร้างจะมีมะอฺศูมคอยขจัดความอธรรมและปราบปรามความชั่ว เราจะถามว่าแล้วดินแดนของคนกาเฟรจะมีมะอฺศูมได้อย่างไร? แล้วที่เมืองชามที่มุอาวิยะหฺบินอบีซุฟยานเคยอาศัยอยู่ก็มีมะอฺศูมกระนั้นหรือ? หรือถ้าท่านจะอ้างว่า ผู้ที่เป็นมะอฺศูมมีอยู่คนเดียวแต่เขาจะมีผู้ช่วยคอยช่วยเหลือในเมืองต่างๆ เราก็จะถามว่า บรรดาผู้ช่วยเหลือเหล่านี้อยู่ในทุกๆเมืองทุกๆดินแดนหรือบางเมืองเท่านั้น หากพวกท่านตอบว่าในทุกเมืองของโลกใบนี้ เราก็จะถามว่าแม้แต่กระทั่งเมืองกาเฟรกระนั้นหรือ?แม้แต่เมืองชามที่มุอาวิยะหฺบินอบีซุฟยาน(ที่ชีอะหฺกล่าวหาว่าเป็นกาเฟร)เคยอาศัยอยู่กระนั้นหรือ?

หากพวกท่านตอบว่า บางเมืองบางประเทศเท่านั้น เราจะถามว่า เหตุใดพวกท่านถึงได้แบ่งระหว่างเมืองต่างๆ ทั้งๆที่ทุกๆเมืองทุกๆดินแดนต่างก็ต้องการความช่วยเหลือของผู้ที่เป็นมะอฺศูมนี้

30. อัลกุลัยนียฺยังได้ตั้งหัวข้อหนึ่งในหนังสือ “อัลกาฟียฺ” ใช้ชื่อหัวข้อว่า “แท้จริงบรรดาสตรีจะไม่รับมรดกที่เป็นอสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” โดยได้รายงานจากอบูญะอฺฟัรกล่าวว่า “บรรดาสตรีจะไม่รับมรดกที่เป็นที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อื่นๆแต่อย่างใด”

อัฏฏูซียฺได้รายงานในหนังสือ “อัตตะหฺซีบ” จากมุยัซซัรกล่าวว่า “ฉันได้ถามอบูอับดุลลอฮฺถึงสิทธิของสตรีในมรดก?” เขาตอบว่า “สำหรับพวกนางนั้นจะได้รับมรดกที่เป็นอิฐและดินทรายและไม้และชานอ้อย(ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ใช้ก่อสร้าง) แต่ที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์นั้นพวกนางจะไม่มีสิทธิใดๆ” และอีกรายงานจากมุฮัมมัดบินมุสลิม รายงานจากอบูญะอฺฟัรได้กล่าวว่า “บรรดาสตรีจะไม่ได้รับมรดกในที่ดินหรือจากอสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” และจากอับดุลมาลิกบินอะอฺยุนได้รายงานจากคนหนึ่งในสองท่าน(คืออัลฮะซันและอัลฮุเซน)ได้กล่าวว่า “บรรดาสตรีนั้นจะไม่สิทธิใดๆในห้องต่างๆ(หมายถึงบ้านที่อยู่อาศัย)หรืออสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” และในรายงานเหล่านี้ไม่มีสิ่งที่ระบุเจาะจงหรือยกเว้นสตรีคนใดคนหนึ่งแต่หมายถึงบรรดาสตรีทั้งหมดรวมทั้งท่านหญิงฟาฏิมะหฺด้วย

จากรายงานของชีอะหฺข้างต้นเข้าใจได้ว่าท่านหญิงฟาฏิมะหฺไม่มีสิทธิใดๆที่จะเรียกร้องในมรดกของบิดาคือท่านนบี นอกจากนี้ยังมีรายงานว่าทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านนบีจะตกเป็นมรดกของอิหม่าม จากมุฮัมมัดบินยะหฺยารายงานจากอะหฺมัดบินมุฮัมมัดรายงานจากอัมรฺบินชุมรฺรายงานจากญาเบ็รรายงานจากอบีญะอฺฟัรได้รายงานว่า ท่านนบีได้กล่าวว่า "อัลลอฮฺได้สร้าง(ท่านนบี)อาดัมและพระองค์ได้ตัดแบ่งโลกดุนยามอบให้อาดัมส่วนหนึ่ง และทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของอาดัมจะเป็นกรรมสิทธิ์ของนบีมุฮัมมัด และทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของนบีมุฮัมมัดจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอิหม่ามต่างๆ(ของชีอะหฺ)จากวงศ์วานมุฮัมมัด" และในทัศนะชองชีอะหฺอิหม่ามคนแรกหลังจากท่านบีเสียชีวิตคือท่านอลี ฉะนั้นผู้ที่มีสิทธิมากที่สุดในการเรียกร้องผืนดินฟัดกฺคือท่านอลีแต่ไม่ใช่ท่านหญิงฟาฏิมะหฺ แต่ความจริงคือท่านอลีไม่เคยเรียกร้องเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำแต่ท่านกลับกล่าวว่า "หากฉันประสงค์แล้วฉันย่อมมีทางแสวงหาน้ำผึ้งอันบริสุทธิ์ และแกนกลางอันอุดมสมบูรณ์ของข้าวสาลี่ และเส้นใยอันสวยงามของผ้าไหม แต่ไม่มีทางสำหรับเลยที่อารมณ์ใฝ่ต่ำของฉันจะชนะฉันและนำฉันไปสู่ความโลภที่จะเลือกสรรค์นานาอาหาร และหวังว่าในฮิญาซ(เมืองมักกะหฺกับมาดินะหฺ)จะมีคนที่ไม่มีความโลภในถาด(หมายถึงอาหาร) และไม่คิดที่จะอิ่ม" นั่นคือเป็นคำพูดของท่านอลีที่แสดงถึงความสมถะถ่อมตนและไม่มีความอยากในทรัพย์สินโลกของดุนยา

31. เหตุใดท่านอบูบักรฺได้ถึงได้ตัดสินใจทำสงครามปราบปรามบรรดาพวกมุรตัด(พวกที่ออกจากศาสนา) และได้กล่าวว่า "หากพวกเขาปฏิเสธที่จะให้สัตว์แก่ฉันแม้เพียงตัวเดียว(หมายถึงปฏิเสธที่จะจ่ายซะกาตให้กับรัฐอิสลามที่ท่านอบูบักรฺเป็นคอลีฟะหฺ)อย่างที่พวกเขาเคยจ่ายให้ท่านนบี ฉันจะทำสงครามกับพวกเขาอย่างแน่นอน ในขณะที่ชีอะหฺได้อ้างว่าช่วงที่ท่านอลีเป็นคอลีฟะหฺนั้นท่านไม่ได้นำมุศฮัฟ(อัลกุรอาน)ที่ท่านได้เขียนจากท่านนบีโดยตรงออกมาใช้เพราะเกรงว่าบรรดาชาวอาหรับจะออกจากศาสนา ทั้งๆที่ท่านมีอำนาจเป็นผู้ปกครองสูงสุดได้รับคุณสมบัติแห่งการเป็นอิหม่ามและความช่วยเหลือสนับสนุนจากอัลลอฮฺโดยตรง(ตามที่ชีอะหฺอ้าง) แต่ทำไมเล่าท่านอลีถึงได้ปฏิเสธไม่นำอัลกุรอานดังกล่าวออกมาใช้ ทำไมเล่าถึงยอมให้ประชาชนต้องตกอยู่ในความหลงทาง ในขณะที่ท่านอบูบักรฺได้ทำสงครามเพียงเพราะพวกอาหรับปฏิเสธที่จะออกซะกาตแม้เพียงสัตว์ตัวเดียว!

32. ทั้งอะฮฺลุซซุนนะหฺวัลญะมาอะหฺและทั้งชีอะหฺทุกกลุ่มทุกลัทธิได้มีมติเอกฉันท์ว่าท่านอลีบินอบีฏอเล็บเป็นผู้ที่กล้าหาญที่สุด หากเป็นหลักการศาสนาของอัลลอฮฺแล้วท่านไม่เคยที่เกรงกลัวผู้ใด และความกล้าหาญนี้อยู่กับท่านตลอดเวลาตั้งแต่ท่านเกิดจนถึงท่านได้ถูกฆ่าโดยน้ำมือของอิบนุมัลญัม และเป็นที่รู้ว่าชีอะหฺได้ประกาศเสมอว่าท่านอลีคือผู้ที่ได้รับการสั่งเสียจากท่านนบีให้เป็นคอลีฟะหฺภายหลังที่ท่านนบีเสียชีวิต

คำถามคือ ทำไมท่านอลีได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอบูบักรฺในการเป็นคอลีฟะหฺ?เพราะความกล้าหาญของท่านอลีได้หมดลงหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตกระนั้นหรือ? และภายหลังท่านยังได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอุมัรบินอัลค็อฏฏอบและท่านอุสมานบินอัฟฟาน!? ท่านอลีได้ไร้ความสามารถถึงขั้นที่ไม่กล้าขึ้นประกาศบนแท่นมินบัรท่านนบีแม้แต่ครั้งเดียวว่าท่านได้ถูกยึดซึ่งตำแหน่งคอลีฟะหฺและท่านคือผู้ที่มีสิทธิ์อย่างแท้จริงในตำแหน่งนี้เพราะท่านได้รับการสั่งเสียจากท่านนบี ﷺ โดยตรง

ทำไมท่านอลีถึงไม่กระทำเช่นนั้น ไม่เคยแม้แต่เรียกร้องทั้งๆที่ท่านเป็นคนกล้าหาญที่สุดและมีพรรคพวกที่รักใคร่และพร้อมช่วยเหลือท่านอย่างมากมาย!?

33. ฮาดีสเรื่องผ้ากิซาอฺได้ระบุถึงสี่ท่านจากครอบครัวท่านอลีที่ท่านนบี ﷺ ได้อ่านอายะหฺตัฏฮีร

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا (33)

ซึ่งชีอะหฺอ้างว่าเป็นอายะหฺที่แสดงความเป็นมะอฺศูมของท่านทั้งสี่
คำถามคือ แล้วชีอะหฺมีหลักฐานอะไรที่จะระบุว่ามีคนอื่นเป็นมะอฺศูมด้วยนอกเหนือจากสี่ท่าน!?

34. ชีอะหฺได้รายงานจากอิหม่ามญะอฺฟัรอัศศอดิก(ผู้ก่อตั้งมัซฮับอัลญะอฺฟะรียฺตามความเชื่อของชีอะหฺ)ได้กล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “อบูบักรฺได้ให้กำเนิดฉันถึงสองครั้ง” ทั้งนี้เพราะท่านได้สืบเชื้อสายจากท่านอบูบักรฺจากสองทาง
หนึ่ง : จากมารดาของท่าน คือ ฟาฏิมะหฺบินติกอเซ็มบินอบูบักรฺ
สอง : จากคุณยายของท่าน คือ อัสมาอฺบินติอับดุรเราะหฺมานบินอบูบักรฺซึ่งเป็นมารดาของฟาฏิมะหฺบินติกอเซ็มบินมุฮัมมัดบินอบูบักรฺ

แต่เรากลับพบว่าชีอะหฺได้รายงานเรื่องราวที่เป็นเท็จต่างๆมากมายที่กล่าวหาใส่ร้ายท่านอบูบักรฺโดยอ้างว่าเป็นคำพูดของท่านญะอฺฟัรอัศศอดิก

คำถามคือ เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านญะอฺฟัรภาคภูมิใจต่อท่านอบูบักรฺซึ่งเป็นบรรพบุรุษของท่าน แต่กลับด่าทอประณามท่านอบูบักรฺในอีกทางหนึ่ง!? คำพูดแบบนี้จะออกมาจากปากของชาวบ้านที่ญาเฮ็ล(โง่เขลา)เท่านั้นแต่ไม่ใช่จากอิหม่ามที่ชีอะหฺอ้างว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และยำเกรงมากที่สุดในยุคสมัยของท่าน

35. มัสยิดอัลอักศอได้ถูกพิชิตในสมัยท่านคอลีฟะหฺอุมัรบินอัลค็อฏฏอบ และได้รับการปลดปล่อยอีกครั้งในสมัยแม่ทัพชาวซุนหนี่ชื่อเศาะลาฮุดดีนอัลอัยยูบียฺ คำถามคือ อะไรบ้างที่เป็นผลงานของชีอะหฺตลอดประวัติศาสตร์อิสลาม ชีอะหฺได้พิชิตดินแดนซักตารางนิ้วเดียวไหม?หรือได้ปลอดปล่อยดินแดนอิสลามซักครั้งหนึ่งไหม?หรือเคยทำสงครามต่อสู้ศัตรูอิสลามไหม?

36. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอุมัรเกลียดท่านอลีแต่ความจริงคือท่านอุมัรได้แต่งตั้งท่านอลีให้เป็นตัวแทนของท่านที่เมืองมาดีนะหฺเมื่อท่านต้องออกนอกเมืองเพื่อไปรับกุญแจเมืองบัยตุลมักดิสและมัสยิดอักศอ และอย่าลืมว่าท่านอลีจะได้รับตำแหน่งคอลีฟะหฺแทนหากท่านอุมัรเสียชีวิตลงในเหตุการณ์ครั้งนี้

นี่หรือที่ชีอะหฺเรียกว่าเกลียด?

37. อุลามาอฺของชีอะหฺเห็นว่าอวัยวะในการซุญูดนั้นมีทั้งหมดแปดอย่าง(คือหน้าผาก จมูก ฝ่ามือทั้งสอง เข่าทั้งสอง และขาทั้งสอง)และอวัยวะทั้งแปดต้องสัมผัสพื้นดินเวลาซุญูด และพวกเขายังกล่าวอีกว่าการซุญูดนั้นวาญิบต้องซุญูดบนสิ่งที่ไม่ใช่อาหารหรือเครื่องนุ่งห่มจึงเป็นเหตุให้พวกเขาจะวางดินกัรบะลาอฺใต้หน้าผากเวลาซุญูด

คำถามคือ ทำไมชีอะหฺถึงไม่วางดินดังกล่าวข้างใต้อวัยวะทุกส่วนที่ใช้ในการซุญูด!?

38. ชีอะหฺอ้างว่าอิหม่ามมะหฺดีของพวกเขาเมื่อได้ปรากฏตัวแล้วจะปกครองด้วยการปกครองของวงศ์วานนบีดาวูด คำถามคือ แล้วชาริอะหฺบทบัญญัติการปกครองของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ อยู่ที่ไหน? เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้ส่งท่านนบีเป็นศาสนฑูตคนสุดท้ายและได้ประทานชาริอะหฺมุฮัมมัดﷺ เป็นสิ่งสุดท้ายที่จะเป็นบทบัญญัติใช้ปกครองโลกจวบจนวันกิยามะหฺ

39. เพราะเหตุใดชีอะหฺจึงเชื่อว่าเมื่อท่านมะหฺดีได้ปรากฏแล้ว ท่านจะปรองดองกับยิวและคริสเตียนและจะฆ่าชาวอาหรับและเผ่ากุเรช!? คำถามคือ ท่านนบีมุฮัมมัดมิใช่เป็นอาหรับหรือ? ท่านนบีมิได้มาจากเผ่ากุเรชหรือ? บรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองของชีอะหฺซึ่งเป็นลูกหลานท่านนบีก็เป็นอาหรับและมาจากกุเรชมิใช่หรือ?

40. ชีอะหฺเชื่อว่าบรรดาอิหม่ามต่างๆโดยได้ถูกตั้งครรภ์โดยบรรดามารดาในขณะที่พวกนางอยู่ในสภาพแห่งการมีญะนาบะหฺ และได้คลอดพวกเขาจากขาอ่อนด้านขวา!? ทั้งๆที่ท่านนบีมุฮัมมัดﷺ ผู้ประเสริฐที่สุดในบรรดานบีและดีเลิศที่สุดในหมู่มวลมนุษย์กลับถูกตั้งครรภ์ในท้องมารดาและคลอดออกมาจากมดลูกตามปกติ

41. ชีอะหฺได้รายงานจากท่านอบูอับดุลลอฮฺญะอฺฟัรอัศศอดิกได้กล่าวว่า "เจ้าของแห่งเรื่องราวนี้(หมายถึงผู้ที่จะดูแลปกครองอิสลามในช่วงสุดท้ายใกล้วันกิยามะหฺนั่นคือท่านอิหม่ามมะหฺดี)คือชายคนหนึ่งที่จะไม่มีใครเรียกชื่อเขาด้วยชื่อของเขายกเว้นคนที่เรียกนั้นคือกาฟิร" ขณะเดียวกันชีอะหฺก็ได้รายงานจากท่านอบูมุฮัมมัดอัลอัซกะรียฺได้กล่าวแก่มารดาของอิหม่ามมะหฺดีว่า "ท่านจะตั้งครรภ์เพศชายและชื่อของเขาคือมุฮัมมัดและเขาจะรับช่วงต่อจากฉัน..." คำถามคือ นี่ไม่ใช่สิ่งที่สวนทางกันหรือ?บางครั้งก็บอกว่าใครที่เรียกชื่อมะหฺดีด้วยชื่อจริงของเขา(คือมุฮัมมัด)คนนั้นเป็นกาเฟร แล้วกลับมาบอกว่า อิหม่ามอัลฮะซันอัลอัซการียฺได้เรียกชื่อเขาว่ามุฮัมมัด? (หรือชีอะหฺกล่าวหาว่าอัลฮะซันอัลอัซการียฺซึ่งเป็นหนึ่งในอิหม่ามของพวกเขาเป็นกาเฟร!?)

42. อับดุลลอฮฺบินญะอฺฟัรอัศศอดิกเป็นพี่น้องกับอิสมาเอลบินญะอฺฟัรอัศศอดิกและมารดาของทั้งสองคือฟาฏิมะหฺบินติอัลฮุเซนบินอลีบินอัลฮุเซนบินอลีบินอบีฏอเล็บ ฉะนั้นทั้งสองคนจึงเป็นซัยยิดที่สืบเชื้อสายมาจากท่านอัลฮุเซนทั้งทางบิดาและมารดา คำถามคือ เหตุใดซัยยิดอับดุลลอฮฺบินญะอฺฟัรอัศศอดิกถึงมิได้เป็นอิหม่ามต่อจากพี่ชายของท่านที่เสียชีวิตในขณะที่บิดาของท่านยังมีชีวิตอยู่?

3. อัลกุลัยนียฺได้รายงานในหนังสืออัลกาฟียฺจากอะหฺมัดบินมุฮัมมัดจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "การใส่สีดำนั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจยกเว้นคุฟ(คล้ายถุงเท้า) ผ้าสารบั่น และผ้ากิซาอฺ

(คล้ายผ่าโสร่ง) และท่านยังได้รายงานอีกว่า “ท่านนบีรังเกียจการใส่สีดำยกเว้นคุฟ ผ้ากิซาอฺและผ้าสารบั่น”

ในหนังสือของอัลฮุรอัลอามิลีย฿ได้รายงานจากอบูญะอฺฟัรอัศศอดูก(หนึ่งในอุลามาอฺของชีอะหฺ)จากมุฮัมมัดบินซุลัยมานได้กล่าวแก่อบูอับดุลลอฮฺว่า “ฉันจะละหมาดโดยใส่หมวกสีดำได้หรือไม่”? เขาตอบว่า “เจ้าจงอย่าได้ละหมาดด้วยหมวกดำเพราะเป็นอาภรณ์ของชาวนรก”

อัศศอดูกได้รายงานในหนังสี “อัลฟากีฮฺ” และหนังสือ “อัลอิลัลวัลคิศอล” จากอะมีรุลมุมินีน(ท่านอลี)ได้กล่าวแก่เศาะฮาบะหฺของท่านว่า “พวกเจ้าจงอย่าได้สวมใส่สีดำแท้จริงมันเป็นอาภรณ์ของฟิรเอาวนฺ”

อีกหนึ่งรายงานในหนังสือ “อัลวะซาอิล” จากฮุซัยฟะหฺ บินมันศูรได้รายงานว่าครั้งหนึ่งฉันอยู่กับอบูอับดุลลอฮฺในเมืองอัลฮิเราะหฺและมีฑูตของคอลีฟะหฺอบีอัลอับบาสมาหา ท่านจึงได้ขอให้เอาผ้ามิมเฏาะเราะหฺ (ผ้าจากขนสัตว์ใส่เพื่อป้องกันฝน)

ยังไม่รายงานอีกหลายรายงานที่ระบุว่าเสื้อผ้าสีดำนั้นเป็นชุดของศัตรูของพวกเขาคือบะนีอัลอับบาส(วงศ์วานลุงท่านนบีคืออัลอับบาส)

ในหนังสืออัลฟะกีฮฺจากอัศศอดูกได้รายงานว่า ท่านญิบรีลได้มายังท่านนบีและได้นำผ้าผืนหนึ่งสีดำพร้อมกับผ้าคาดเอวผืนหนึ่งซึ่งมีดาบสั้นปักอยู่ ท่านนบีได้ถามว่า “โอ้ท่านญิบรีล นี่คือชุดอะไรหรือ?” ท่านญิบรีลตอบว่า “ชุดของลูกหลานลุงของเจ้าอัลอับบาส” ท่านนบีจึงได้รีบเร่งออกไปหาอัลอับบาสและกล่าวว่า “โอ้ ลุงของฉัน ความหายนะอาจจะประสบกับวงศ์วานของฉันที่สืบเชื้อสายจากท่าน” อัลอับบาสกล่าวว่า “โอ้ ท่านนบี “ฉันจะกักตัวฉันเองดีหรือไม่?(หมายถึงคุมตัวเองไม่ให้มีลูกหลาน)” ท่านนบีตอบว่า “ปากกาได้จดบันทึกเรียบร้อยแล้ว(คือทุกสิ่งถูกกำหนดเรียบร้อยแล้ว)” เป็นที่ชัดเจนว่าชาวนรกที่ถูกระบุในรายงานของชีอะหฺหมายถึงผู้ที่จะถูกทรมานในนรกอย่างถาวร ณ โลกอาคีเราะหฺนั่นคือฟิรอาวฺนและผู้เจริญรอยตามเขาจากบรรดากลุ่มลัทธิต่างที่เป็นผู้ละเมิดฝ่าฝืนและเป็นผู้อธรรม เช่นผู้นำต่างๆในคิลาฟะหฺอับบาสิยะหฺและคนกาเฟรอื่นๆจากประชาชาตินี้และประชาชาติอื่นๆในสมัยก่อนที่ได้ยึดสีดำเป็นเสื้อผ้าอาภรณ์

ในหนังสืออัลฟากีฮฺของอัศศอดูกได้รายงานจากอิสมาเอลบินมุสลิมจากอัศศอดิกได้ระบุว่าอัลลอฮฺได้ประทานวะหฺยูแก่นบีท่านหนึ่งว่า “เจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธามิให้สวมใส่เสื้อผ้าศัตรูของฉัน และอย่าได้กินอาหารที่เหมือนกับอาหารศัตรูของฉัน และอย่าได้เดินทางเดียวกับศัตรูของฉัน เพราะพวกเจ้าจะกลายเป็นศัตรูของฉันด้วยเหมือนที่พวกเขาเป็น”

ในหนังสืออุยูนุลอัคบารอะลามาฟิลฮะดาอิกได้ระบุว่าท่านอลีได้รายงานคำพูดท่านนบีที่กล่าวว่า “แท้จริงเสื้อผ้าของศัตรูนั้นคือสีดำและอาหารของศัตรูคือสุราและของมึนเมาและฟุกออฺ (เหล้าที่มีฟอง) ดินโคลน

والزمير والطافي وكل ما لم يكن له فلس ،المار الماهي ،الزمير الجرى من السمك من السمك والأرنب

และหนทางของศัตรูนั้นหมายถึงที่ๆมีการกล่าวหาใส่ร้าย สถานที่ดื่มสุรา และสถานที่มีสิ่งบันเทิงเริงรมณ์และสถานที่ที่ประณามว่าร้ายบรรดอิหม่ามและผู้ศรัทธา และสถานที่ของชาวมะอฺศิยัต(ฝ่าฝืนละเมิดหลักการ)การอธรรมและความชั่วร้าย

จากหลายๆรายงานข้างต้นที่กล่าวถึงการตำหนิและการประนามของบรรดาอิหม่ามต่างๆต่อการสวมเสื้อผ้าสีดำอันเป็นชุดสวมใส่ของศัตรูชีอะหฺ คำถามคือทำไมชาวชีอะหฺถึงใส่สีดำและยกย่องสรรเสริญการใส่สีดำและกำหนดให้เป็นชุดสวมใส่ของบรรดาซัยยิด(ผู้สืบเชื้อสายจากท่านนบีﷺ)!?

44. หากมนุษย์คนใดต้องการเป็นชีอะหฺ คำถามคือ เขาจะเลือกมัสฮับหรือนิกายใดในบรรดามัศฮับต่างๆของชีอะหฺที่มีอยู่อย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็น อิมามิยะหฺ(อิหม่ามสิบสอง) อิสมาอิลิยะหฺ นุศ็อยริยะหฺ ซัยดิยะหฺ ดรูซ ฯณฯ ซึ่งทุกๆมัสฮับต่างก็อ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งจากอะหฺลุลบัยตฺและเชื่อในอิมามะหฺและเกลียดชังเศาะฮาบะหฺ!? และมีความเชื่อในอิมามะหฺของท่านอลีบินอบีฏอเล็บและถือว่าเป็นรุก่นหลักศรัทธาและท่านอลีคือคอลีฟะหฺโดยไม่มีข้อขัดแย้งและทั้งหมดเชื่อว่าพวกเขาคือศาสนาที่เที่ยงแท้

45. เมื่อชีอะหฺต้องการยืนยันถึงความเป็นอิมามะหฺของทั้งสิบสองอิหม่ามพวกเขาจะยกฮาดีสอัลกิซาอฺขึ้นเป็นหลักฐาน

คำถามคือ ชื่อของท่านหญิงฟาฏิมะหฺได้ถูกระบุอย่างชัดเจนในฮาดีส แต่เหตุใดท่านหญิงจึงมิได้เป็นอิหม่าม!?

46. ชีอะหฺอ้างว่าส่วนหนึ่งในข้อแม้หรือคุณสมบัติการเป็นอิหม่ามคือตักลีฟ(การเป็นมุกัลลัฟ)นั่นคือต้องบรรลุศาสนภาวะและมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่ชีอะหฺกลับเชื่อว่าอิหม่ามคนหนึ่งของพวกเขาที่ได้หายไปคือมุฮัมมัดอัลอัซกะรียฺซึ่งมีอายุเพียงระหว่างสามหรือห้าขวบจาก

หลักฐานที่พวกเขาได้อ้าง คำถามคือ เหตุใดคุณสมบัติดังกล่าวได้รับการยกเว้นจากอิหม่ามคนนี้ !?

47. ชีอะหฺอ้างว่าได้มีคัมภีร์อื่นๆได้ถูกประทานมายังท่านนบีนอกเหนือจากอัลกุรอานและท่านอลีเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องนี้ ซึ่งเรื่องนี้ถูกระบุในตำราและรายงานของชีอะหฺเองดังนี้

1. "อัลญามิอะหฺ" : จากอบูบาศีรจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "ฉันคือมุฮัมมัด และเรามี "อัลญามิอะหฺ" และพวกเขาไม่รู้หรอกว่า "อัลญามิอะหฺ" คืออะไร? เขาจึงกล่าวว่า "ฉันขอมอบชีวิตฉันให้แก่ท่าน(เป็นสำนวนที่แสดงถึงการเทิดทูนและเคารพยกย่อง) แล้ว "อัลญามิอะหฺ" คืออะไรเล่า?"

เขาตอบว่า "เป็นหนังสือที่ยาวเจ็ดสิบศอกของท่านนบีซึ่งท่านได้ส่งให้จดจากปากของท่าน และท่านอลีเป็นผู้ที่จดบันทึก(หนังสือนี้)ด้วยมือขวาของท่าน ในนั้นมีทุกสิ่งที่เป็นฮาลาลและฮารอม และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ต้องแม้กระทั่งการชดใช้จากบาดแผล...."

จงสังเกตประโยคที่ว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ต้องการ" แล้วเหตุใดตำราถึงได้ถูกปกปิด ทำให้มนุษย์เสียโอกาสในการได้ประโยชน์จากตำรานี้ นอกจากนั้นแล้วยังเป็นการปิดบังความรู้อันเป็นบาปอย่างร้ายแรง

2. สมุดบันทึก "อันนามูซ" : จากอิหม่ามอัรริฎอที่ได้พูดถึงสัญลักษณ์ของการเป็นอิหม่ามว่า "และเขา(หมายถึงอิหม่าม)จะมีสมุดบันทึกหนึ่งซึ่งจะรวบรวมรายชื่อชาวชีอะหฺจนถึงวันกิยามะหฺ และอีกเล่มหนึ่งซึ่งจะระบุรายชื่อบรรดาศัตรูชีอะหฺจนถึงวันกิยามะหฺ"

เราอยากจะถามว่า สมุดบันทึกอะไรเล่าที่เพียงพอจะบันทึกรายชื่อของบรรดาชาวชีอะหฺทั้งหมดจนถึงวันกิยามะหฺ!?

เพียงแค่จะบันทึกรายชื่อชีอะหฺอิหร่านทั้งหมดจนถึงวันนี้ก็คงต้องใช้หนังสือเป็นร้อยๆเล่มตามการคำณวนขั้นต่ำ

3. สมุดบันทึก "อัลอะบีเฎาะหฺ" รายงานจากอะมีรุลมุมินีนอลีบินอบีฏอเล็บได้กล่าวว่า " ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แท้จริงฉันมีคัมภีรฺต่างๆมากมายที่ได้รับจากท่านนบีและครอบครัวของท่าน และในจำนวนนั้นมี คัมภีร์ "อัลอะบีเฎาะหฺ" ซึ่งไม่มีอะไรที่ชาวอาหรับเคยผ่านจะมีความรุนแรงมากกว่าคัมภีร์นี้และได้ระบุหกสิบเผ่าอาหรับชั้นต่ำที่พวกเขาไม่ได้รับส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮฺ

หากพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ารายงานนี้เป็นสิ่งที่สติปัญญาไม่สามารถรับได้เลย เพราะหากเผ่าอาหรับจำนวนนี้ไม่ได้รับส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮฺแล้วก็หมายความว่าไม่มีมุสลิม(ที่เป็นอาหรับ)แม้แต่คนเดียวที่จะมีส่วนจากศาสนาของอัลลอฮฺ

และโปรดจงสังเกตถึงการระบุ "เผ่าอาหรับ" ที่ถูกฮุก่มอันร้ายแรงนี้(คือฮุก่มที่ว่าไม่มีส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮฺ)อันเป็นสิ่งที่บ่งถึงการดูถูกเหยียดหยามต่อชาวอาหรับ

4. สมุดบันทึก "ซุอาบะตุซซัยฟฺ" : จากอบูบาศีรจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "แท้จริงในปลอกดาบท่านนบีนั้นมีสมุดบันทึกเล่มหนึ่งซึ่งทุกๆพยัญชนะในหนังสือนี้จะเปิด(นำไปสู่)อีกหนึ่งพันพยัญชนะ อบูบาศีรได้รายงานว่า อบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "ไม่มีพยัญชนะ(ที่ถูกเปิดเผย)ออกมาจากสมุดบันทึกนี้ยกเว้นสองพยัญชนะเท่านั้นจนถึงทุกวันนี้"

เราอยากถามว่า แล้วพยัญชนะที่เหลือเหล่าอยู่ที่ไหน(หากสมุดบันทึกนี้มีจริง)!?

เป็นสิ่งที่สมควรมิใช่หรือที่อักษรหรือพยัญชนะส่วนที่เหลือต้องออกมาเพื่อให้ชาวชีอะหฺได้ใช้ประโยชน์ หรือว่ามันจะถูกปกปิดตลอดไปจนถึงวันกิยามะหฺ และปล่อยให้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าต้องประสบการขาดทุนและหายนะเพราะความรู้ของศาสนาได้ถูกเก็บไว้ในห้องเก็บของใต้ดิน!?

5. สมุดบันทึก "อลี"

เป็นอีกสมุดบันทึกเล่มหนึ่งที่อยู่ในษุอาบะหของดาบท่านนบี

รายงานจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "ในในษุอาบะหฺของดาบท่านนบีนั้นมีสมุดบันทึกเล่มหนึ่งซึ่งเขียนว่า "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปราณีผู้ทรงเมตตาเสมอ แท้จริงผู้ที่มีความอธรรมมากที่สุดต่ออัลลอฮฺในวันกิยามะหฺคือผู้ที่ฆ่าคนที่ไม่สมควรฆ่า และได้ต่อสู้กับผู้ที่ไม่สมควรต่อสู้ และผู้ที่ได้รับแต่งตั้งในสิ่งที่เขาไม่สมควรได้รับการแต่งตั้ง ฉะนั้นเขาจะเป็นผู้ปฏิเสธในสิ่งที่ถูกประทานลงมายังท่านนบีมุฮัมมัด และผู้ใดที่อุตริสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือสนับสนุนให้ที่พักพิงผู้ที่ทำอุตริ อัลลอฮฺจะไม่รับสิ่งใดเลยจากเขาในวันกิยามะหฺ"

6. อัลญิฟรฺ : มีสองชนิด สีขาว และ สีแดง

จากอบิลอะลาอฺได้รายงานจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "แท้จริงฉันมีอัลญิฟรฺสีขาว" เขาจึงถามว่า "แล้วในนั้นมีอะไรบ้าง?" เขาตอบว่า "ในนั้นมีคัมภีร์ซาบูรของนบีดาวูด เตารอตของนบีมูซา อินญีลของนบีอีซา ศุฮุฟนบีอิบรอฮีม และสิ่งฮาลาลฮารอมทั้งหลาย...และฉันยังมีอัลญิฟรฺสีแดง? เขาถามว่า "แล้วในนั้นมีอะไรบ้าง?" เขาตอบว่า "สรรพาวุธ นั่นคือเมื่อเปิดแล้วจะมีการหลั่งเลือดเจ้าของดาบจะเปิดมันเพื่อการฆ่า(เจ้าของดาบคืออัลมะหฺดี)" อับดุลลอฮฺ

บินอบีลยะอฺฟูรได้กล่าวแก่เขาว่า "ขออัลลอฮฺทรงรักษาท่าน แล้วลูกหลานอัลฮะซันรู้เรื่องนี้ไหม? เขาตอบว่า "ใช่ ด้วยพระนามของอัลลอฮฺพวกเขารู้เหมือนกับที่รู้จักกลางคืนว่าเป็นกลางคืนและรู้จักกลางวันว่าเป็นกลางวัน แต่พวกเขาได้ถูกความอิดฉาริษยาและลุ่มหลงในดุนยาทำให้ปฏิเสธและไม่ยอบรับมัน และหากพวกเขาประสงค์สัจธรรมอย่างจริงจังแล้วก็จะเป็นสิ่งดีกับพวกเขา"

เราอยากถามว่า หากคัมภีร์ซาบูรของนบีดาวูด เตารอตของนบีมูซา อินญีลของนบีอีซา ศุฮุฟนบีอิบรอฮีม และสิ่งฮาลาลฮารอมต่างๆ ทั้งหมดนี้อยู่ในอัลญิฟรฺนี้แล้ว เหตุใดชีอะหฺจึงปกปิดมัน!?

7. มุศฮัฟฟาฏิมะหฺ

ก. จากอลีบินซะอีดจากอบูอับดุลลอฮฺกล่าวว่า "ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แท้จริงเรามีมุศฮัฟฟาฏิมะหฺซึ่งในนั้นไม่มีแม้อายะหฺเดียวจากคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(หมายถึงอัลกุรอาน) และท่านนบีได้บอกให้ท่านอลีเขียนด้วยมือขวาของท่านเอง"

ข. จากมุฮัมมัดบินมุสลิมได้รายงานว่า "ท่านหญิงฟาฏิมะหฺได้ทิ้งไว้เบื้องหลัง(หลังจากนางได้เสียชีวิต)ซึ่งมุศฮัฟเล่มหนึ่งซึ่งไม่ใช่อัลกุรอาน แต่มันเป็นพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ได้ประทานลงมาแก่นาง ท่านนบีได้เป็นคนบอกให้ท่านอลีเขียนด้วยมือขวาของท่าน"

ค. จากท่านอลีบินอบีฮัมซะหฺจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "และเราได้มีมุศฮัฟฟาฏิมะหฺ แท้จริงไม่มีแม้แต่พยัญชนะเดียวที่มาจากอัลกุรอาน แต่เป็นสิ่งที่ท่านนบีได้บอกและด้วยการเขียนของท่านอลี"

หากเป็นคัมภีร์ที่ได้ท่านนบีได้บอกและด้วยการเขียนของท่านอลีแล้ว เหตุใดจึงปกปิดมิให้ประชาชาติได้รู้!?

ทั้งๆที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงสั่งให้ท่านนบีแจ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประทานยังท่าน อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (67)

ความว่า "**ร่อซู้ลเอ๋ย! จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเข้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์ และอัลลอฮ์นั้นจะทรงคุ้มกันเจ้าให้พ้นจากมนุษย์ แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงแนะนำพวกที่ปฏิเสธศรัทธา**" [5.67]

ดังนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านนบีจะปกปิดอัลกุรอานฟาฏิมะหฺที่ชีอะหฺได้อ้าง และเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือที่ท่านอลีและบรรดาอิหม่ามหลังจากท่านจะปกปิดซ่อนเร้นเรื่องนี้แก่สาวกและประชาชาติทั้งหลาย มันไม่เป็นการทรยศอะมานะหฺหรอกหรือ?

๘. คัมภีร์เตารอต ไบเบิล และซาบูร : มีรายงานจากอบูอับดุลลอฮฺว่าเขาได้เคยอ่านคัมภีรฺไบเบิลและเตารอตและซาบูรด้วยภาษาซิรยานียฺ

คำถามคือ ท่านอลีและบรรดาอิหม่ามต้องการอะไรอีกจากคัมภีร์เหล่านี้? ทำไมพวกเขาถึงได้ยังเรียนรู้ศึกษา อ่าน และใช้คัมภีร์ดังกล่าวอยู่อีก?ทั้งๆที่มีหลักฐานจากชีอะหฺว่าท่านอลีผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รับอัลกุรอานทั้งเล่มและยังได้รับหนังสือและคัมภีร์ต่างๆอีกมากมาย มีความจำเป็นใดหรือที่ท่านต้องใช้เตารอต ไบเบิล และซาบูร!? โดยเฉพาะเราทั้งหลายรู้แล้วเชื่อว่าคัมภีร์เหล่านี้ถูกยกเลิกหลังจากอัลกุรอานถูกประทานลงมา

เรารู้และเชื่อว่าศาสนาอิสลามนั้นไม่มีคัมภีร์ใดยกเว้นคัมภีร์เดียวคืออัลกุรอาน ส่วนการที่มีคัมภีร์หลายๆเล่มนั้นเป็นคุณสมบัติของพวกยิวและคริสเตียนอย่างที่เราได้รู้และเห็นกัน

48.เหตุใดท่านนบีจึงมิได้กระทำการตบตีแก้มหรือร่างกายตัวเองเมื่ออิบรอฮีมลูกชายของท่านเสียชีวิต? เหตุใดท่านอลีจึงมิได้กระทำการตบตีแก้มหรือร่างกายตัวเองเมื่อท่านหญิงฟาฏิมะหฺเสียชีวิต? แต่ชีอะหฺกลับตบตีทำร้ายตัวเองในวันสำคัญต่างๆของชีอะหฺ เช่น วันอาชูรออฺ

49. อุลามาอฺชีอะหฺส่วนใหญ่โดยเฉพาะที่ประเทศอิหร่านไม่มีความรู้ในภาษาอาหรับ พวกเขาใช้ภาษาต่างจากภาษาอาหรับ คำถามคือพวกเขาสามารถค้นหาฮุก่มต่างๆจากอัลกุรอานและฮาดีสท่านนบีอย่างไร? เพราะการมีความรู้ในภาษาอาหรับนั้นเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่นักปราชญ์ศาสนาจำเป็นต้องมี

50. ชีอะหฺเชื่อว่าเศาะฮาบะหฺส่วนใหญ่เป็นมุนาฟิกและเป็นกาเฟรยกเว้นมีเพียงส่วนน้อยมาก หากเป็นเช่นนั้นแล้วเหตุใดเศาะฮาบะหฺส่วนใหญ่เหล่านั้นมิได้ทำการต่อต้านและตัดความสัมพันธ์กับเศาะฮาบะหฺส่วนน้อยเหล่านั้นในสมัยท่านนบียังมีชีวิต หากชีอะหฺตอบว่าก็เพราะตอนนั้นเศาะฮาบะหฺเหล่านั้นยังเป็นมุสลิมแต่ได้ตกมุรตัดภายหลังที่ท่านนบีเสียชีวิตแล้วยกเว้นเจ็ดท่าน คำถามคือ ทำไมเศาะฮาบะหฺส่วนใหญ่เหล่านั้นมิได้ต่อต้านเศาะฮาบะหฺส่วนน้อยเพื่อฟื้นฟูและนำศาสนาของบรรพบุรุษกลับคืนมา

51. เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านนบีล้มเหลวในการเลือกสาวกของท่านในขณะที่โคมัยนีประสบความสำเร็จในเรื่องดังกล่าว

52. เชคของชีอะหฺที่ชื่ออบูญะอฺฟัรมุฮัมมัดบินอัลฮะซันอัฏฏูซียฺได้ระบุในบทนำของหนังสือ "ตะหฺษีบุลอะหฺกาม"ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่หนังสือสำคัญของชีอะหฺว่า "มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺผู้ทรงเป็นเจ้าของแห่งสัจธรรมและขอการเศาะลาวาตประสบแด่ผู้ที่ประเสริฐสุดในบรรดาสิ่งที่พระองค์สร้างนั่นคือท่านนบีมุฮัมมัดศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมและขอพระองค์ประทานความสันติให้ท่าน ในหมู่คนที่เราต้องรักษาสิทธิพวกเขานั้นมีมิตรสหายบางคนที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงรักได้มาทบทวนวิชาความรู้ในเรื่องราวฮาดีสที่พวกเรา(ชาวชีอะหฺ)ได้รายงาน(ขออัลลอฮฺ ﷻ ทรงสนับสนุนพวกเขาและเมตตาผู้ที่ล่วงลับในหมู่พวกเขา)และเรื่องที่เกี่ยวกับข้อขัดแย้งความแตกต่าง สิ่งที่ไม่เป็นเหตุเป็นผล สิ่งที่ตรงข้ามกัน จนกระทั่งไม่มีซักรายงานเดียวเว้นแต่ว่าจะมีสิ่งที่ขัดแย้งอยู่ในตัวและไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน ไม่มีแม่แต่ฮาดีสเดียวเว้นแต่จะมีสิ่งที่ปฏิเสธหรือตรงข้ามกัน จนกระทั่งมีบรรดาผู้ที่ขัดแย้งกับเรา(หมายถึงชาวอะหฺลุซซุนนะหฺ)ได้นำเรื่องนี้มาโจมตีและกล่าวหามัสฮับของเรา.."

ซัยยิดดัลดารอลีอัลลักฮะนาวียฺซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาอุลามาอฺของชีอะหฺได้ระบุในหนังสืออะซาซุลอุศูลว่า "แท้จริงฮาดีสต่างๆที่ได้รับรายงานจากบรรดาอิหม่ามนั้นมีความขัดแย้งกันมาก จนกระทั่งจะไม่มีแม่แต่ฮาดีสเดียวเว้นแต่จะมีสิ่งที่จะปฏิเสธฮาดีสนั้น และไม่มีซักรายงานเดียวที่สอดคล้องกันเว้นแต่ว่าจะมีสิ่งที่ขัดแย้งอยู่ในตัวและไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน จนเป็นสาเหตุให้บรรดาผู้ที่ขาดความรู้(ตามที่ชีอะหฺอ้าง)ต้องถอนตัว(จากการเป็นชีอะหฺ)

หนึ่งในอุละมาอฺและผู้ตรวจสอบและผู้มีความรู้และเป็นผู้นำของชีอะห์ที่ชื่อฮุเซนบินชิฮาบุดดีนอัลกัรกียฺได้ระบุในหนังสือ "ฮิดายะตุลอับรอรอิลาเฏาะรีกอตุลอะอิมมะหฺอัลอัฏฮาร" ว่า "จุดประสงค์ที่ได้ระบุในตอนต้นของการแต่งหนังสือ(อัตตะหฺษีบ)คือเพื่อเป็นการหักล้างสิ่งที่เป็นข้อขัดแย้งและไม่เป็นเหตุเป็นผลที่อยู่ในรายงานต่างๆของเราเนื่องจากว่ามีชีอะหฺบางส่วนได้ถอนตัวจากมัสฮับเพราะเหตุดังกล่าว"

ดังนี้ข้อเท็จจริงที่เราได้รับตรงนี้คือการสารภาพของบรรดาอุละมาอฺชีอะหฺในความขัดแย้งอยู่ในตัวเองของมัสฮับชีอะหฺ และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا (82)

ความว่า "**และหากว่า อัล—กุรอานมาจากผู้ที่ไม่ใช่อัลลอฮฺแล้วแน่นอนพวกเขาก็จะพบว่าในนั้นมีความขัดแย้งกันมากมาย**" (อันนิซาอฺ : 82)

53. ชีอะหฺอ้างว่าการร้องไห้ต่อ(การเสียชีวิตของ)อัลฮุเซนนั้นเป็นมุซตะฮับ(สิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำ) คำถามคือ ฮุก่มมุซตะฮับนี้มาจากตัวบทหลักฐานหรือตามอำเภอใจ!? หากมาจากหลักฐานแล้วตัวบทอยู่ที่ไหน? และเหตุใดไม่มีอิหม่ามแม้แต่ท่านเดียวในบรรดาอิหม่ามอะหฺลุลบัยตฺที่เคยกระทำสิ่งนี้

54. ชีอะหฺเชื่อว่าท่านอลีบินอบีฏอเล็บมีความประเสริฐกว่าบุตรชายของท่านคืออัลฮุเซน หากเป็นเช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดชีอะหฺจึงมิได้ร้องไห้แสดงความเสียใจต่อ(การเสียชีวิตของ)ท่านอลีเหมือนที่กระทำต่อบุตรชายของท่าน!? นอกจากนี้ท่านนบีซึ่งประเสริฐกว่าท่านอลีและลูกชายแล้วเหตุใดชีอะหฺจึงมิได้ร้องไห้แสดงความเสียใจต่อ(การเสียชีวิตของ)ท่านนบีให้มากกว่าที่ร้องไห้ให้กับอัลฮุเซน!?

55. ชีอะหฺอ้างว่าวาญิบต้องเชื่อในวิลายะหฺ(การเป็นวลีหรือผู้นำ)ของท่านอลีและลูกๆของท่านและจะไม่เป็นผู้ศรัทธาเว้นแต่ต้องอีหม่านในวิลายะหฺนี้ หากใครปฏิเสธเรื่องนี้เขาจะตกเป็นกาเฟรและสมควรต้องตกนรกญะฮันนัมแม้ว่าเขาจะกล่าวปฏิญาณตน لا إله إلا الله ، محمد رسول الله และรักษาการละหมาดและจ่ายซะกาตและถือศีลอดเดือนรอมฎอนและทำฮัจญ์ที่บัยตุลลอฮฺอัลฮะรอมก็ตามที

คำถามคือ เหตุใดเราถึงไม่พบรุก่นหรือหลักศรัทธาสำคัญข้อนี้ในอัลกุรอาน!? แต่อัลกุรอานกลับบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับรุก่นและบทบัญญัติอื่นๆเช่น การละหมาด การถือศีลอด การทำฮัจญ์เป็นต้น แม่กระทั่งสิ่งที่เป็นฮะลาลอื่นๆอัลกุรอานก็ระบุเช่นกัน เช่น การล่าสัตว์ เป็นต้น แล้วรุก่นสำคัญที่ชีอะหฺกล่าวอ้างนั้นอยู่ที่ใด?

56. ชีอะหฺอ้างว่าสังคมของบรรดาเศาะฮาบะหฺเป็นสังคมที่มีการทะเลาะเบาะแว้ง เกลียดชังกันอิจฉาริษยากันและกัน ทุกคนต่างแก่งแย่งกันเป็นคอลีฟะหฺ เป็นสังคมที่ไม่มีความศรัทธายกเว้นในหมู่เศาะฮาบะหฺไม่กี่ท่าน หากสังคมเศาะฮาบะหฺเป็นเช่นนี้แล้วศาสนาอิสลามก็คงไม่มีวันนี้

ศาสนาคงไม่รุ่งเรืองขจรกระจายไปทั่วทุกสารทิศอย่างนี้ คงไม่มีการพิชิตดินแดนต่างๆ คงไม่มีคนเป็นพันเป็นหมื่นมารับนับถือศาสนาอิสลามในสมัยเศาะฮาบะหฺ

57. เหตุใดชีอะหฺส่วนใหญ่จึงได้ยกเลิกการละหมาดวันศุกร์ซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนในอัลกุรอานในซุเราะหฺอัลญุมุอะหฺว่า

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آَمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (9)

ความว่า "**โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อได้มีเสียงร้องเรียก) อะซาน(เพื่อทำละหมาดในวันศุกร์ก็จงรีบเร่งไปสู่การรำลึกถึงอัลลอฮฺ และจงละทิ้งการค้าขายเสีย นั่นเป็นการดีสำหรับพวกเจ้าหากพวกเจ้ารู้**" (อัลญุมุอะหฺ : 9)

หากชีอะหฺจะตอบว่า เรายกเลิกละหมาดวันศุกร์จนกว่าอิหม่ามอัลมะหฺดีจะปรากฏออกมา คำถามคือ การรอให้อิหม่ามมะหฺดีปรากฏออกมานั้นจำเป็นด้วยหรือที่ต้องยกเลิกคำสั่งอันยิ่งใหญ่นี้ มีชาวชีอะหฺกี่แสนกี่ล้านคนแล้วที่เสียชีวิตไปโดยที่มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งนี้ที่นับเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์สำคัญของศาสนาอิสลามอันเนื่องจากข้ออ้างที่ไร้เหตุผลนี้

58. ชีอะหฺเชื่อว่าอัลกุรอานถูกลบและถูกเปลี่ยนแปลหลายๆอายะหฺด้วยน้ำมือของท่านอบูบักรและอุมัร และชีอะหฺได้รายงานจากอบูญะอฺฟัรซึ่งได้ถูกถามว่า ทำไมท่านอลีถึงได้ถูกเรียกว่าอะมีรุลมุอฺมินีน(ผู้นำของบรรดาผู้ศรัทธา)? เขาตอบว่า "อัลลอฮฺเป็นผู้เรียกชื่อนี้ ดังที่พระองค์ได้ทรงประทานในคัมภีร์ของพระองค์ว่า "

"وإذ أخذ ربك من بني آدم من ظهورهم ذريتهم وأشهدهم على أنفسهم ألست بربكم وأن محمداً رسولي وأن علياً أمير المؤمنين"

ความว่า "**และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้เอาจากลูกหลานของอาดัม ซึ่งลูกๆ ของพวกเขาจากหลังของพวกเขา และให้พวกเขายืนยันแก่ตัวของเขาเอง)โดยตอบคำถามที่ว่า(ข้ามิใช่พระเจ้าของพวกเจ้าดอกหรือ และมุฮัมมัดมิใช่รอซูลของข้าดอกหรือ และอลีมิใช่อะมีรุลมุอฺมินีนดอกหรือ**" (หนังสืออุศูลุลกาฟีย)

อัลกุลัยนียฺยังได้อธิบายอายะหฺ (فَالَّذِينَ آَمَنُوا بِهِ) (ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา) ว่าหมายถึง(ศรัทธาต่อ)อิหม่าม(คือท่านอลี) และอายะหฺ

وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (157)

(และให้ความสำคัญแก่เขาและช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้วไซร้ ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ) (อัลอะอฺรอฟ : 157) อัลกุลัยนีย์ได้อธิบายว่าหมายถึงบรรดาผู้ที่ห่างไกลจากอัลญิบตฺ(الجبت)และฏอฆูต(الطاغوت)ซึ่งหมายถึงคนนั้นและคนนั้น ซึ่งอัลมัจลิซีย์ได้บอกว่า ที่หมายถึงคนนั้นและคนนั้นคืออบูบักรฺและอุมัร ด้วยเหตุนี้ชีอะหฺจึงถึงว่าท่านทั้งสองนั้นคือชัยฏอนสองตัว

และชีอะหฺยังได้กล่าวถึงอายะหฺ (لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ) (จงอย่าตามบรรดาก้าวเดินของชัยฏอน) ว่า "ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ก้าวเดินของชัยฏอนนั้นคือวิลายะหฺ(การปกครอง)ของคนนั้นและคนนั้น" และชีอะหฺยังได้รายงานจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า "และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ในวิลายะหฺของอลีและวิลายะหฺของบรรดาอิหม่ามหลังจากเขา ดังนั้นแท้จริงเขาจะได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่" เช่นนี้แหล่ะที่ได้ถูกประทานลงมา

และจากอบูญะอฺฟัรได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้

"بئسما اشتروا به أنفسهم أن يكفروا بما أنزل الله في علي بغياً"

ความหมาย "ชั่วช้าจริงๆ สิ่งที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น คือการที่พวกเขาปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาในเรื่องอลีเพราะความอิจฉาริษยา"

ญาเบ็รได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"وإن كنتم في ريب مما نزلنا على عبدنا في علي فأتوا بسورة من مثله"

ความหมาย "และหากปรากฏว่าพวกเจ้าอยู่ในความแคลงใจใดๆ จากสิ่งที่เราได้ลงมาแก่บ่าวของเราในเรื่องอลีแล้วก็จงนำมาสักซูเราะฮฺหนึ่งเยี่ยงสิ่งนั้น"

จากอบูอับดุลลอฮฺกล่าวว่า ว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"يا أيها الذين أوتوا الكتب آمنوا بما نزلنا في علي نوراً مبيناً"

ความหมาย "บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย ! จงศรัทธาต่อสิ่งที่เราได้ให้ลงมาในเรื่องอลีซึ่งเป็นรัสมีอันชัดแจ้ง"

จากมุฮัมมัดบินซินานจากอิหม่ามอัรรฎอได้กล่าวว่าได้ถูกระบุในหนังสือ(หมายถึงคัมภีร์อัลกุรอาน)เป็นลายลักอักษรว่า

"كبر على المشركين بولاية علي ما تدعوهم إليه يا محمد من ولاية علي"

ความหมาย "เป็นเรื่องใหญ่สำหรับผู้ตั้งภาคีต่อวิลายะหฺของอลี(การเป็นวลีหรือผู้นำหรือคอลีฟะหฺของท่านอลี)ซึ่งสิ่งที่เจ้าเชิญชวนโอ้มุฮัมมัดในเรื่องวิลายะหฺของอลี"

จากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"سأل سائل بعذاب واقع ، للكافرين بولاية علي ليس له دافع"

ความหมาย "มีคนหนึ่งได้ขอการลงโทษที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อวิลายะหฺของอลีนั้นไม่มีผู้ปัดป้องใด ๆให้พ้นจากการลงโทษไปได้"

มีรายงานจากอบูญะอฺฟัรได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"فبدل الذين ظلموا آل محمد حقهم قولاً غير الذي قيل لهم فأنزلنا على الذين ظلموا آل محمد حقهم رجزاً من السماء بما كانوا يفسقون"

ความหมาย "แล้วบรรดาผู้อธรรมต่ออะหฺลุลบัยตฺในสิทธิของพวกเขา ได้เปลี่ยนเอาคำพูดหนึ่งซึ่งมิใช่คำพูดที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา เราจึงได้ให้การลงโทษจากฟากฟ้าลงมาแก่บรรดาผู้อธรรมต่ออะหฺลุลบัยตฺในสิทธิของพวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาละเมิด"

มีรายงานจากอบูญะอฺฟัรได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"إن الذين ظلموا آل محمد حقهم لم يكن الله ليغفر لهم ولا ليهديهم طريقاً إلا طريق جهنم"

ความหมาย "แท้จริงบรรดาผู้ที่อธรรมต่อวงศ์วานมุฮัมมัดในสิทธิของพวกเขา ใช่ว่าอัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาก็หาไม่ และก็ใช่ว่าพระองค์จะทรงแนะนำแก่พวกเขา ซึ่งทางหนีทางใดก็หาไม่ นอกจากทางแห่งนรกญะฮันนัม"

และกล่าวอีกว่า :

"يا أيها الناس قد جاءكم الرسول بالحق من ربكم في ولاية علي فآمنوا خيراً لكم وإن تكفروا بولاية علي فإن لله ما في السماوات وما في الأرض"

ความหมาย "มนุษย์ชาติทั้งหลาย ! แท้จริงร่อซูลนั้นได้นำความจริงจากพระเจ้าของพวกเจ้าในวิลายะหฺของอลีมายังพวกเจ้าแล้ว ดังนั้นจงศรัทธากันเถิด มันเป็นสิ่งดียิ่งแก่พวกเจ้า และหากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาต่อวิลายะหฺของอลีแล้ว แท้จริงสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺทั้งสิ้น"

ชีอะหฺได้อ้างว่าที่กล่าวมาข้างต้นล้วนเป็นอายะหฺที่เป็นหลักฐานอย่างชัดเจนในอิมามะหฺของท่านอลี แต่อบูบักรและอุมัรได้บิดเบือนเปลี่ยนแปลงอายะหฺเหล่านี้ในภายหลัง

ณ ตรงนี้มีสองคำถามที่จะทำให้ชีอะหฺยอมรับในความเท็จของความเชื่อที่พวกเขากำลังยึดมั่นอยู่

คำถามที่หนึ่ง : ถ้าหากว่าท่านอบูบักรฺและอุมัรได้บิดเบือนอายะหฺต่างๆที่ระบุข้างต้นแล้ว เหตุใดท่านอลีจึงมิได้มีการชี้แจงอธิบายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้หลังจากที่ท่านได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺของประชาชาติ หรืออย่างน้อยก็ต้องนำอายะหฺเหล่านี้กลับไปบรรจุในอัลกุรอานเหมือนที่ได้ถูกประทานลงมา!?

ความจริงคือเราไม่พบว่าท่านอลีกระทำสิ่งนั้นเลย อัลกุรอานยังคงเหมือนกับอัลกุรอานสมัยอบูบักรฺ อุมัร ท่านอุสมานและท่านนบี เพราะอัลลอฮฺทรงสัญญาไว้ว่าจะทรงปกป้องอัลกุรอานนี้ไว้ พระองค์ตรัสว่า

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (9)

ความว่า "[15.9] แท้จริงเราได้ให้ข้อตักเตือน) อัลกุรอาน (ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นอน"

แต่เหตุใดชีอะหฺถึงมิได้ไตร่ตรอง!?

คำถามที่สอง : แท้จริงอายะหฺต่างๆดังกล่าวที่ชีอะหฺได้บิดเบือนเพื่อยืนยันในวิลายะหฺและอิมามะหฺและคิลาฟะหฺของท่านอลีนั้นได้บอกเราอย่างชัดเจนว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้

ลองพิจารณาอายะหฺที่ชีอะหฺได้บิดเบือนที่ได้กล่าวถึงยิวและชีอะหฺได้ป้ายสีให้แก่มุสลิม (ซุนหนี่)!?

"فبدل الذين ظلموا آل محمد حقهم قولاً غير الذي قيل لهم فأنزلنا على الذين ظلموا آل محمد حقهم رجزاً من السماء بما كانوا يفسقون"

ตามทัศนะที่บิดเบือนของชีอะหฺนั้นอายะหฺนี้ได้พูดสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและท่านอลีรู้เรื่องดังกล่าวดี หากเช่นนั้นแล้วจำเป็นด้วยหรือที่ท่านอลีและอะหฺลุลบัยตฺต้องเรียกร้องสิทธิที่ได้ถูกยึดไปจากพวกเขา ทั้งๆที่อัลกุรอานได้บอกไว้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน? และอัลกุรอานยังบอกอีกว่าบรรดามุสลิมีนจะไม่มีวันยอมรับวิลายะหฺหรือวิศอยะหฺ(การสั่งเสียจากท่านนบีให้อลีเป็นผู้นำ)และจะไม่มีวันเป็นคอลีฟะหฺหลังจากท่านนบี

อีกประการหนึ่งนั้นตลอดประวัติศาสตร์อิสลามเมื่อไหร่หรือที่การลงโทษจากฟากฟ้าต่อผู้ที่อธรรมต่อสิทธิอะหฺลุลบัยตฺ(ตามที่ปรากฏในอายะหฺนี้)ได้เคยเกิดขึ้น!? เราทราบดีว่าสิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในประวัติศาสตร์ แต่มันเป็นเพียงการบิดเบือนที่ไร้สาระอย่างสิ้นเชิงและชัดเจนจากชีอะหฺ

59. ชีอะหฺได้รายงานจากอบีอัลฮะซันซึ่งได้อธิบายอายะหฺ

(يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ)

"พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺด้วยปากของพวกเขา แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์" ไว้ว่า :

(يريدون ليطفئوا ولاية أمير المؤمنين)

(พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีวิลายะหฺของอมีรุลมุอฺมินีน)

และอายะหฺ

(وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِه) (سورة الصف 8)

(แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์)

แต่กลับอธิบายว่า :

(والله متم الإمامة والإمامة هي النور)

(อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้อิมามะหฺสมบูรณ์ และอิมามะหฺนั้นคือรัศมี)

และอีกหนึ่งอายะหฺที่อัลลอฮฺตรัสว่า

فَآَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا (8) سورة التغابن

(ดังนั้น จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺและร่อซูลของพระองค์ และแสงสว่าง) อัลกุรอาน (ซึ่งเราได้ประทานลงมา)

แต่ชีอะหฺได้อธิบายว่า النور (รัศมี)นั้น คือ บรรดาอิหม่ามจากวงศ์วานท่านนบีมุฮัมมัดในวันกิยามะหฺ

คำถามคือ อัลลอฮฺได้ทรงทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์ด้วยการเผยแผ่อิสลามหรือด้วยการประทานวิลายะหฺหรือวิศอยะหฺหรือคิลาฟะหฺให้กับอะหฺลุลบัยตฺ

60. ในประวัติศาสตร์นั้นเราได้พบว่าสองท่านเท่านั้นในบรรดาอิหม่ามของชีอะหฺที่ได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺนั่นคือท่านอลีและอัลฮะซัน แล้วไหนเล่าที่เรียกว่าการทำให้รัศมีสมบูรณ์? อีกสิบท่านที่เหลือก็มิได้เป็นคอลีฟะหฺแต่อย่างใด?นี่หรือคือการทำให้รัศมีสมบูรณ์!?

61.หนังสือบางเล่มของชีอะหฺได้รายงานถึงคำพูดของท่านญะอฺฟัรอัศศอดิกที่ได้ตอบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ถามท่านว่า จำเป็นต้องยอมรับในผู้นำของท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรไหม? เขาตอบว่า "จงยอมรับในท่านทั้งสองเถิด" ผู้หญิงคนนั้นจึงได้กล่าวอีกว่า "ท่านจะให้ฉันกล่าวแก่พระผู้อภิบาลของฉันเมื่อฉันได้พบพระองค์ว่าท่านได้สั่งให้ฉันให้การยอมรับทั้งสองเป็นผู้นำกระนั้นหรือ?" เขาตอบว่า "ใช่"

และยังได้รายงานถึงชายคนหนึ่งจากสาวกของอัลบากิรได้แปลกใจเมื่อได้ยินอัลบากิรระบุคุณสมบัติของท่านอบูบักรว่าท่านคืออัศศิดดีก(ผู้สัจจริง) ชายคนนั้นได้กล่าวถามอัลบากิรว่า "ท่านได้ให้คุณสมบัติแต่อบูบักรเช่นนั้นหรือ?" อัลบากิรได้ตอบว่า "ใช่ (เขาคือ)อัศศิดดีก ดังนั้น

หากผู้ใดมิได้กล่าวว่า ท่านคืออัศศิดดีกแล้ว อัลลอฮฺจะไม่ทรงเชื่อในคำพูดใดๆของเขาในวันกิยามะหฺ"

คำถามคือ ชีอะหฺมีความเชื่อเช่นไรต่อท่านอบีบักรฺอัศศิดดีก?

62. อบูลฟะร็อจอัลอัศฟาฮานียฺในหนังสือ "มุกอเต็ลอัฏฏอลิบีน" และอัลอัรบะลียฺในหนังสือ "กัชฟุลฆุมมะหฺ" และอัลมัจลิซียฺในหนังสือ "ญะลาอุลอุยูน" ได้ระบุว่า ท่านอบูบักรบินอลีบินอบีฏอเล็บเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกฆ่าที่เมืองกัรบะลาอฺพร้อมกับพี่ชายของท่านคืออัลฮุเซนและพร้อมกับลูกชายท่านอัลฮุเซนที่ชื่ออบูบักร(ตลอดจนมุฮัมมัดอัลอัศฆ็อรที่ได้ฉายาว่า อบูบักรฺ)

คำถามคือ เหตุใดชีอะหฺถึงได้ปกปิดเรื่องนี้ไว้?เหตุใดถึงได้เน้นย้ำเฉพาะการเสียชีวิตของท่านอัลฮุเซนเท่านั้น? หรือเป็นเพราะว่า ชื่อของน้องชายท่านคืออบูบักรฺ ชื่อของลูกชายท่านคืออบูบักรฺ!?

และนี่คือสิ่งที่ชีอะหฺไม่อยากให้บรรดาประชาชาติได้รับรู้หรือแม้แต่บรรดาผู้ติดตามมัศฮับชีอะหฺที่ยังหลงงมงานได้รู้? เพราะหากไม่ปิดบังแล้ว แน่นอนเรื่องนี้ย่อมจะแฉความมดเท็จของชีอะหฺที่อ้างว่ามีความเป็นศัตรูระหว่างอะหฺลุลบัยตฺและบรรดาเศาะฮาบะหฺอาวุโสทั้งหลายโดยเฉพาะท่านอบูบักรฺ เพราะหากว่าอบูบักรเป็นกาเฟรและตกมุรตัดจริงและได้ยึดสิทธิของท่านอลีและวงศ์วานของท่านอลีตามที่ชีอะหฺอ้างแล้ว เราย่อมไม่มีวันเห็นบรรดาอะหฺลุลบัยตฺได้ตั้งชื่อลูกหลานด้วยชื่อนี้อย่างแน่นอน

แต่ความจริงคือ การตั้งชื่อนี้เป็นการแสดงความรักที่ผู้ตั้งมีต่อท่านอบูบักรฺ

แล้วเหตุใดบรรดาชีอะหฺถึงไม่กระทำตามแบบฉบับท่านอลีและอัลฮุเซนด้วยการตั้งชื่อลูกหลานว่า "อบูบักร"?

63. แท้จริงการศรัทธาว่าท่านนบีมุฮัมมัดคือนบีและรอซูลท่านสุดท้ายนั้นคือการยอมรับในความเป็นอิหม่ามของท่านทั้งขณะมีชีวิตและหลังเสียชีวิต หากผู้ใดยืนยันว่ามุฮัมมัดคือรอซูลของอัลลอฮฺและการฏออัต(การเชื่อฟัง)ท่านเป็นสิ่งวาญิบ พร้อมกันนั้นได้ขยันเอาจริงเอาจังและยืนหยัดในการเชื่อฟังอย่างสุดความสามารถ เขาย่อมได้รับความเมตตาให้เข้าสวรรค์โดยที่เขาไม่ต้องพึ่งเรื่องอิมามะหในทัศนะชีอะหฺและเขาไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังยกเว้นท่านนบี แต่ถ้าหากมีใครบอกว่าเขาจะไม่ได้รับสวรรค์ยกเว้นต้องตามอิหม่ามในความหมายของชีอะหฺ แน่นอนเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับตัวบทอัลกุรอานอย่างชัดเจน เพราะอัลลอฮฺได้ระบุในหลายๆอายะว่าพระองค์จะทรง

ทำให้สวรรค์เป็นสิ่งวาญิบสำหรับผู้ที่เชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ โดยที่พระองค์มิได้ให้ข้อแม้ซักนิดว่าการเข้าสวรรค์นั้นจำเป็นต้องมีการฏออัตอิหม่ามและศรัทธาต่อเขา พระองค์ตรัสว่า

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا (69) سورة النساء

ความว่า "[4.69] **และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และร่อซูลแล้วชนเหล่านี้จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮฺทรงกรุณาเมตตาแก่พวกเขา อันได้แก่บรรดานบี บรรดาผู้ที่เชื่อโดยดุษฎี บรรดาผู้ที่เสียชีวิตในสงคราม และบรรดาผู้ที่ประพฤติดี และชนเหล่านี้แหละเป็นเพื่อนที่ดี**"

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (13) سورة النساء

ความว่า "**และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺ และร่อซูลของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้าบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างของมัน โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ในสวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาลและนั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่**"

หากว่า(การเชื่อ)ในอิมามะหฺเป็นสาเหตุหลักที่จะแสดงถึงความศรัทธาหรือการปฏิเสธศรัทธาและเป็นรุก่นศาสนาที่สำคัญที่สุดซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ จะไม่ทรงตอบรับอามัลอิบาดะหฺของบ่าวเว้นแต่เขาต้องเชื่อในสิ่งนี้ แน่นอนอัลลอฮฺย่อมต้องระบุหรือเน้นย้ำเรื่องอิมามะหฺนี้ในอายะหฺต่างๆข้างต้นเพราะอัลลอฮฺย่อมรู้ว่าจะเกิดความขัดแย้งในเรื่องนี้ในภายหลัง และคงไม่มีใครที่จะกล่าวว่าการเชื่อในอิมามะหฺนั้นถูกระบุอย่างเป็นนัยยะภายใต้การฏออัตอัลลอฮฺและรอซูลเพราะนี่เป็นการเบี่ยงเบนในการตัฟซีรอัลกุรอานอย่างชัดเจน แต่ความจริงแล้วการฏออัตต่อรอซูลนั่นเองคือการฏออัตอัลลอฮฺที่ได้ทรงส่งท่านมาเป็นศาสดาซึ่งพระองค์จะไม่ทรงระบุในอัลกุรอานเรื่องการฏออัตพระองค์เท่านั้นแต่พระองค์จะระบุการฏออัตรอซูลพร้อมกันไปด้วยเพื่อที่จะยืนยันถึงรุก่นสองรุก่นที่ยิ่งใหญ่ในหลักศรัทธาของอิสลาม (นั่นคือฏออัตอัลลอฮฺและฏออัตรอซูล) ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ จะทรงระบุถึงการฏออัตรอซูลต่อจากที่ระบุการฏออัตต่อพระองค์เพื่อเป็นข้อแม้ในการเข้าสวรรค์เนื่องจากรอซูลคือผู้ที่แจ้งเรื่องราวจากอัลลอฮฺและเนื่องจากการฏออัตท่านนั้นคือการฏออัตผู้ที่ส่งท่านมาเช่นกัน ในเมื่ออัลลอฮฺ ﷻ มิได้มีการกำหนดให้ผู้ใดทำหน้าที่ผู้แจ้ง

(เรื่องราวจากอัลลอฮฺ)หลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิต ดังนั้นพระองค์จึงทรงกำหนดให้การฏออัตรอซูลและเชื่อฟังปฏิบัติตามท่านนั้นเป็นข้อแม้ในการเข้าสวรรค์และความสำเร็จที่บ่าวจะได้รับ

64. ในสมัยท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มีคนจำนวนหนึ่งได้เห็นท่านนบีเพียงครั้งเดียวหลังจากนั้นพวกเขาได้กลับไปยังถิ่นที่อยู่ของพวกเขาและไม่เคยได้ยินเรื่องวิลายะหฺท่านอลีบินอบีฏอเล็บและลูกๆหลานๆของท่านทั้งหมด

คำถามคือ อิสลามของพวกเขาบกพร่องหรือไม่?

หากชีอะหฺตอบว่า ใช่ อิสลามพวกเขาย่อมบกพร่อง เราก็อยากถามว่า หากเป็นเช่นนั้นแล้วท่านนบีย่อมเป็นคนแรกที่สมควรต้องแก้ไขตักเตือนในอิสลามของพวกเขาและอธิบายชี้แจงเรื่องอิมามะหฺให้พวกเขาได้เข้าใจ แต่ความจริงคือท่านนบีมิได้กระทำสิ่งดังกล่าว

65. ในหนังสือ "นะฮฺญุลบะลาเฆาะหฺ" ที่ชีอะหฺให้เกียรติยกย่องอย่างมาก ได้ระบุดังนี้

(จดหมายของท่านอลีถึงมุอาวิยะหฺบินอบีซุฟยานได้เขียนว่า "แท้จริงบรรดาผู้ที่ได้ให้สัตยาบันแก่ฉันคือบรรดาคนที่ได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรและท่านอุสมาน และไม่มีผู้ใดที่อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมีสิทธิเลือก(ที่จะให้หรือไม่ให้สัตยาบัน) และไม่มีผู้ใดที่มิได้อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมิสิทธิที่จะปฏิเสธ(ที่จะให้สัตยาบัน)แต่มันเป็นเรื่องของการชูรอ(ปรึกษาหารือ)ระหว่างบรรดมุฮาญิรีน(บรรดาเศาะฮาบะหฺที่ได้อพยพมาจากมักกะหฺมายังมาดีนะหฺ)และชาวอันศอร(เศาะฮาบะหฺที่อยู่มาดีนะหฺ)และหากพวกเขาทั้งหลายได้ตกลงร่วมกันการที่จะเรียกบุรุษคนหนึ่งว่าอิหม่ามแล้ว แน่นอนเรื่องนี้ย่อมเป็นที่พอพระทัยของอัลลอฮฺ และหากมีผู้ใดได้ออกจากแนวทางของพวกเขาทั้งหลายด้วยการกล่าวหาโจมตีหรือด้วยสิ่งบิดอะหฺ แน่นอนพวกเขาจะต่อต้านคนผู้นั้นในสิ่งที่ทำให้เขาได้ออกจากแนวทางนั้น และถ้าหากคนผู้นั้นยังคงดื้อดึงปฏิเสธที่จะกลับตัว พวกเขาทั้งมวลจะต่อสู้ทำสงครามกับเขาเนื่องจากเขาได้เดินบนเส้นอื่นที่ไม่ใช่เส้นทางของผู้ศรัทธาและได้ และอัลลอฮฺจะทรงจัดการเขาในสิ่งที่เขาได้เบี่ยงเบน และตลอดชีวิตของฉันโอ้มุอาวิยะหฺถ้าหากเจ้าได้มองอย่างพินิจพิจารณาด้วยสติของเจ้ามิใช่อารมณ์ของเจ้า เจ้าจะพบว่าฉันคือผู้ที่บริสุทธิ์ที่สุดในบรรดามนุษย์ต่อเลือด(หมายถึงการเสียชีวิต)ของอุสมาน และเจ้าจะพบว่าฉันได้ปลีกตัวไม่เกี่ยวข้องกับ(การตายของ)เขาอย่างสิ้นเชิง แต่ถ้าหากเจ้าจะละเมิดแล้ว เจ้าก็จะจงกระทำสิ่งที่เจ้าอยากทำเถิด ด้วยความสันติ) จากสิ่งที่ได้ระบุข้างต้น ย่อมเป็นหลักฐานว่า :

1. ตำแหน่งอิหม่ามนั้นจะถูกคัดเลือกโดยบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอร ไม่เกี่ยวกับรุก่นอิมามะหฺในทัศนะของชีอะหฺแต่อย่างใด
2. ท่านอลีได้รับการสัตยาบัน(ให้เป็นคอลีฟะหฺ)ด้วยรูปแบบเดียวกับที่ท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรและท่านอุสมานได้รับสัตยาบัน
3. การชูรอนั้นเป็นสิทธิของบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอรอย่างเต็มที่อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความประเสริฐและตำแหน่งอันสูงส่งของพวกเขา ณ อัลลอฮฺตะอาลา และเป็นสิ่งที่ตรงข้ามและขัดแย้งกับสิ่งที่ชีอะหฺได้กล่าวหาใส่ร้ายพวกเขา
4. การยอมรับ พอใจและให้สัตยาบันของบรรดาบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอรต่อคนหนึ่งคนใดให้เป็นอิหม่ามนั้นก็เสมือนว่าเป็นความพอพระทัยจากอัลลอฮฺ ดังนั้นแล้วไม่มีการยึดหรือแย่งสิทธิในการเป็นอิหม่ามตามที่ชีอะหฺได้กล่าวอ้างแต่อย่างใด ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วอัลลอฮฺ ﷻ จะทรงพอพระทัยต่อการกระทำของพวกเขากระนั้นหรือ?
5. ชีอะหฺจะสาปแช่งท่านมุอาวิยะหฺบินอบูซุฟยานอยู่เสมอ แต่เรากลับไม่พบว่าท่านอลีได้สาบแช่งท่านมุอาวิยะหฺแต่อย่างใดในจดหมายหลายๆฉบับของท่าน

66. ชีอะหฺปฏิเสธไม่ได้ว่าท่านอบูบักรฺ ท่านอุมัรและท่านอุสมานรอฎิยัลลอฮุอันฮุมได้ให้สัตยาบันแก่ท่านนบีใต้ต้นไม้ และอัลลอฮฺได้ทรงแจ้งว่าพระองค์ทรงพอพระทัยต่อพวกเขาแล้วและทรงรู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขา คำถามคือ สมควรหรือที่ชีอะหฺหลังจากที่ได้รู้ข้อมูลนี้จะปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮฺได้แจ้งและกล่าวอ้างในสิ่งที่สวนทางกับสิ่งที่อัลลอฮฺได้แจ้ง เสมือนว่าชีอะหฺจะกล่าวว่า "โอ้ อัลลอฮฺ พระองค์ท่านไม่รู้เรื่องของพวกเขา(หมายถึงเศาะฮาบะหฺทั้งสาม)เหมือนที่พวกเรารู้"

67. ในขณะที่ชีอะหฺได้ปฏิบัติอิบาดะหฺเพื่อใกล้ชิดอัลลอฮฺด้วยการด่าทอและประณามบรรดาเศาะฮาบะหฺอาวุโสโดยเฉพาะบรรดาคอลีฟะหฺทั้งสามอบูบักรฺ อุมัรและอุสมาน แต่ไม่มีซุนหนี่แม้แต่คนเดียวที่ด่าทอคนใดคนหนึ่งในบรรดาอะหฺลุลบัยตฺแต่กลับเข้าใกล้อัลลอฮฺด้วยการรักใคร่พวกเขา และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ชีอะหฺปฏิเสธไม่ได้แม้จะพยายามโกหกใส่ร้ายอย่างไรก็ตาม

68. ชีอะหฺได้กล่าวถึงเสมอๆในหนังสือของพวกเขาถึงการตายของอัลฮุเซนว่าท่านได้เสียชีวิตในสภาพที่หิวกระหายในสงคราม และยังได้เขียนบนแท่งน้ำประโยคต่อไปนี้ (จงดื่มน้ำ และจงนึกถึงความกระหายของอัลฮุเซน

คำถามคือ ในเมื่อบรรดาอิหม่ามรู้ในสิ่งเร้นลับตามที่ชีอะหฺได้อ้างแล้ว ท่านฮุเซนก็ย่อมต้องรู้ว่าตัวเองมีความต้องการน้ำในสงครามดังกล่าว และรู้ว่าท่านจะต้องตายในสภาพกระหาย และท่านย่อมสามารถที่จะสัญหาน้ำอย่างเพียงพอในการทำสงคราม? อีกประการหนึ่ง การจัดเตรียมน้ำเพื่อใช้ในการสงครามนั้นถือเป็นการปฏิบัติหลักการแห่งสาเหตุ(الأخذ بالأسباب) อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ (60) سورة الأنفال

ความว่า "**และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ) ป้องกัน (พวกเขา สิ่งที่พวกเจ้าสามารถ อันได้แก่กำลังอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกม้าไว้ โดยที่พวกเจ้าทำให้ศัตรูของอัลลอฮฺ และศัตรูของพวกเจ้าหวั่นเกรงด้วยสิ่งนั้น**" [8.60]

69. แท้จริงศาสนาอิสลามได้ครบสมบูรณ์ในสมัยท่านนบี ﷺ อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ (3) سورة المائدة

ความว่า "**วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า**"
แต่ศาสนาชีอะหฺได้ปรากฏขึ้นหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตแล้ว

70. แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงประทานลงมาซึ่ง(อายะหฺ)ที่รับรองความบริสุทธิ์ของท่านหญิงอาอิชะหฺในเหตุการณ์อิฟกฺ(คือเหตุการณ์ที่คนมุนาฟิกได้ใส่ร้ายท่านหญิงอาอิชะหฺว่าทำซินา) และพระองค์ได้ทรงชำระท่านหญิงจากความชั่วร้ายดังกล่าว แต่เรากลับพบว่ายังมีชีอะหฺที่ยังคงใส่ร้ายเธอว่าได้ทำสิ่งลามกและทรยศท่านนบี ซึ่งสิ่งนี้นอกจากจะเป็นการประนามว่าร้ายต่อท่านนบีแล้วยังเป็นการว่าร้ายต่ออัลลอฮฺผู้ซึ่งรู้สิ่งเร้นลับทั้งมวลแต่พระองค์ไม่เคยแจ้งว่าท่านนบีว่าภรรยาท่านเป็นผู้ทรยศ แล้วจะมีอะไรที่จะชั่วช้าไปกว่าศาสนาที่ประนามใส่ร้ายบรรดาภรรยาท่านนบีและมารดาของผู้ศรัทธา

71. ในหนังสือของชีอะหฺได้อ้างว่าท่านอลีและลูกชายทั้งสอง(อัลฮะซันและอัลฮุเซน)มีความสามารถพิเศษเหนือธรรมชาติและทั้งสามท่านสามารถให้คุณประโยชน์ต่างๆแก่ชีอะหฺแม้พวก

เขาจะเสียชีวิตแล้วก็ตาม คำถามคือเหตุใดที่พวกเขาไม่สามารถที่จะให้คุณประโยชน์กับตัวพวกเขาเองตอนที่พวกเขามีชีวิต? กล่าวคือท่านอลีได้ประสบกับความสั่นคลอนไม่มั่นคงในคิลาฟะหฺของท่านและเสียชีวิตโดยถูกสัญหาร ส่วนท่านอัลฮะซันนั้นก็จำเป็นต้องสละสิทธิในตำแหน่งคอลิฟะหฺให้แก่ท่านมุอาวิยะหฺ ส่วนท่านอัลฮุเซนได้ประสบกับการถูกข่มเหงรังแกจนถูกสังหารเสียชีวิตและไม่ได้รับสิ่งที่ท่านได้ตั้งใจไว้ คำถามคือ ความสามารถพิเศษที่ชีอะหฺอ้างนั้นอยู่ที่ใด?

72. ชีอะหฺได้อ้างว่าความประเสริฐต่างๆของท่านอลีได้ถูกรายงานอย่างต่อเนื่องกันไม่ขาดตอนโดยสายรายงานของชีอะหฺและตัวบทหลักฐานที่แสดงถึงการเป็นอิหม่ามของท่านก็เช่นเดียวกัน แต่ชีอะหฺที่ไม่ใช่เศาะฮาบะหฺนั้นพวกเขาไม่เคยได้พบกับท่านนบีและไม่เคยได้ยินจากท่านนบี ฉะนั้นการรายงานของพวกเขาเป็นการรายงานที่ขาดตอน หากพวกเขาไม่ได้อ้างอิงถึงเศาะฮาบะหฺแสดงว่ารายงานนั้นไม่เศาะเฮียะหฺ นอกจากนี้เศาะฮาบะหฺที่ชีอะหฺให้การยอมรับนั้นมีเพียงจำนวนน้อยมีเพียงสิบกว่าคนเท่านั้นและเศาะฮาบะหฺเหล่านั้นก็ไม่มีความต่อเนื่องในรายงานของพวเขา และเศาะฮาบะหฺส่วนใหญ่ที่ได้รายงานความประเสริฐของท่านอลีนั้นก็ได้ถูกชีอะหฺประนามและกล่าวหาใส่ร้ายว่าเป็นกาเฟร!?

ถ้าหากชีอะหฺยินยอมที่จะกล่าวหาเศาะฮาบะหฺส่วนใหญ่ที่อัลกุรอานได้ยกย่องชมเชยกลายเป็นผู้โกหกมดเท็จและปกปิดความจริงแล้ว ก็ยิ่งจะต้องยินยอมเรื่องดังกล่าวต่อบรรดาเศาะฮาบะหฺกลุ่มน้อยด้วยเช่นกัน

73. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอบูบักร ท่านอุมัรและท่านอุสมานล้วนแล้วมีความอยากได้ในตำแหน่งผู้นำและการครอบครองจึงได้อธรรมผู้อื่นในเรื่องการปกครอง แต่ความจริงคือพวกเขาไม่เคยได้ทำสงครามต่อมุสลิมด้วยกันแม้แต่คนเดียวในเรื่องตำแหน่งผู้นำ แต่ได้ทำสงครามกับพวกตกมุรตัดและพวกปฏิเสธศรัทธาและพวกเขาทั้งสามคือผู้ที่สามารถจัดการกับกิซรอ(กษัตริย์เปอร์เซีย)และก็อยศ็อร(กษัตริย์โรมัน)และพิชิตอาณาจักรเปอร์เซียและนำศาสนาอิสลามมาปกครองและได้ให้เกียรติยกย่องอีหม่านและผู้ศรัทธาและได้ทำให้การกุฟรฺและผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นตกต่ำ และท่านอุสมานทั้งๆที่ตำแหน่งของท่านนั้นต่ำกว่าท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรพวกกบฏกลับต้องการสังหารเขาทั้งๆที่ท่านยังอยู่ในตำแหน่งและไม่เคยต่อสู้ทำสงครามกับมุสลิมด้วยกันและไม่เคยสังหารมุสลิมแม้แต่คนเดียวในสมัยการปกครองของท่าน ดังนั้นถ้าหากชีอะหฺยินยอมที่จะกล่าวหาทั้งสามท่านว่าเป็นผู้อธรรมในการปกครองของพวกเขาและเป็นศัตรูท่านนบี พวกเขาก็ต้องยินยอมเช่นกันที่กล่าวหาสิ่งนี้ต่อท่านอลี(เพราะสมัยท่านอลีเป็นคอลีฟะหฺท่านได้ทำสงครามกับ

กลุ่มมุสลิมีนที่ไม่พอใจในการปกครองของท่านและมีการเสียชีวิตจากทั้งสองฝ่ายเป็นจำนวนมาก – ผู้แปล)

74. กลุ่มก็อดยานียะหฺคือผู้ปฏิเสธศรัทธาเพราะกลุ่มนี้ได้อ้างว่าผู้นำของเขาเป็นนบี คำถามคือ มีอะไรที่แตกต่างระหว่างกลุ่มนี้กับกลุ่มชีอะหฺที่อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขามีคุณสมบัติของบรรดานบีและมีมากกว่าด้วยซ้ำ!? ความเชื่อแบบนี้ย่อมนำไปสู่การเป็นกาเฟรอย่างแน่นอน? หรือถ้าไม่ใช่เช่นนั้นก็จงบอกความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างคุณสมบัติของอิหม่าม (ชีอะหฺ)และรอซูล เป็นไปได้หรือที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ถูกส่งมาเพื่อแจ้งมนุษย์เรื่องสิบสองอิหม่าม คำพูดของพวกเขาเหมือนคำพูดของท่าน การกระทำของพวกเขาเหมือนการกระทำของท่าน มีความเป็นมะอฺศูมเหมือนท่านอย่างไม่มีอะไรแตกต่างแม้แต่น้อย

75. เป็นที่รู้กันดีว่าท่านนบีได้ถูกฝังร่างของท่านในห้องของท่านหญิงอาอิชะหฺ อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความรักของท่านนบีที่มีต่อท่านหญิงและท่านนบีได้พอใจต่อนางแล้ว แต่เหตุใดชีอะหฺกลับกล่าวหาใส่ร้ายท่านหญิงว่าเป็นกาเฟร เป็นมุนาฟิก!?

76. เป็นที่รู้กันดีว่าท่านนบีได้ถูกฝังร่างของท่านระหว่างท่านอบูบักรและท่านอุมัร แต่เหตุใดชีอะหฺกลับกล่าวหาใส่ร้ายท่านทั้งสองว่าเป็นกาเฟร? เป็นที่รู้กันว่าคนมุสลิมทั่วไปนั้นจะไม่ถูกฝังกับกาฟิร แล้วนับประสาอะไรกับท่านนบีซึ่งแน่นอนอัลลอฮฺยิ่งต้องปกป้องคุ้มครองท่านมิให้ต้องถูกฝังกับกาเฟร ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ชีอะหฺเชื่ออย่างสิ้นเชิง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ท่านอลีอยู่มิใช่หรือเมื่อท่านนบีถูกฝังเมื่อท่านอบูบักรและท่านอุมัรถูกฝังแล้วเหตุใดท่านอลีถึงไม่ขัดขวางหรือคัดค้านเรื่องที่อันตรายนี้?? ดังนั้นสิ่งที่ชีอะหฺต้องยอมรับและหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ ทั้งอบูบักรฺและอุมัรเป็นมุสลิม และอัลลอฮฺได้ทรงประทานเกียรติอันสูงส่งนี้(เกียรติที่ได้ถูกฝังเคียงข้างท่านนบี)เนื่องจากทั้งสองนั้นมีเกียรติ ณ ที่อัลลอฮฺ และ ณ ที่รอซูลของพระองค์ นี่เป็นสัจธรรมความจริง หรือมิเช่นนั้นแล้วท่านอลีก็จะกลายเป็นผู้กลับกลอกยกยอปอปั้นและอ่อนแอในเรื่องศาสนา!?เพราะได้ยอมให้ท่านนบีได้ถูกฝังกับกาเฟรที่ชั่วร้ายตามที่ชีอะหฺกล่าวหา?

77. ชีอะหฺอ้างว่ามีตัวบทชัดเจนในอัลกุรอานที่เป็นหลักฐานในอิมามะหฺของท่านอลีและมีสิทธิในตำแหน่งคอลีฟะหฺแต่เศาะฮาบะหฺได้ปกปิดไว้

นี่เป็นการอ้างที่มดเท็จโดยสิ้นเชิง เพราะความจริงคือบรรดาเศาะฮาบะหฺได้เคยปกปิดฮาดีสต่างๆที่ชีอะหฺใช้เป็นหลักฐานในการเป็นอิหม่ามของท่านอลี เช่นฮาดีส "เจ้าจากฉันเปรียบเสมือนฮารูนจากมูซา" และฮาดีสอื่นๆที่คล้ายคลึงกัน คำถามคือ ชีอะหฺเคยถามตัวเองไหมว่าเหตุใดบรรดาเศาะฮาบะหฺไม่เคยปกปิดฮาดีสต่างๆเหล่านี้

78. คอลีฟะหฺที่แท้จริงหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตคือท่านอบูบักรฺอัศศิดดีก ดังหลักฐานต่อไปนี้

1. บรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหมดได้ตกลงกันและมีมติอิจมาอฺอย่างเอกฉันท์ในการฏออัตเชื่อฟังและยอมรับในคำสั่งของท่านและคำห้ามของท่านและพวกเขาไม่ต่อต้านหรือปฏิเสธท่าน ซึ่งแน่นอนหากท่านไม่ใช่คอลีฟะหฺที่แท้จริงแล้วบรรดาเศาะฮาบะหฺจะย่อมจะไม่ยินยอมในสิ่งต่างๆข้างต้นอย่างแน่นอนและจะไม่เชื่อฟังท่านแต่อย่างใด เพราะเหล่าเศาะฮาบะหฺนั้นคือผู้ที่อยู่ด้วยความสมถะและความยำเกรงและความเคร่งครัดในหลักการศาสนาและพวกเขาจะไม่เกรงกลัวหรือเกรงใจผู้ใดเลยในเรื่องศาสนาของอัลลอฮฺ
2. ท่านอลีไม่เคยต่อต้าน ไม่เคยคัดค้านหรือทำสงครามต่อสู้ท่านอบูบักรฺเลย ซึ่ง ณ ตรงนี้มีสามสมมุติฐานด้วยกันคือ ท่านอลีไม่ต่อต้านเพราะเกรงว่าจะเกิดฟิตนะหฺความวุ่นวายขึ้น หรือเพราะอ่อนแอไร้ความสามารถ หรือเพราะท่านรู้ดีว่าสัจธรรมความจริงอยู่กับท่านอบูบักรฺ

เป็นไปไม่ได้ที่ท่านอลีไม่ต่อสู้ต้านเพื่อป้องกันมิให้เกิดฟิตนะหฺความวุ่นวายเพราะท่านได้ต่อสู้ทำสงครามกับมุอาวิยะหฺจนเกิดการเสียชีวิตอย่างมากมายในสงครามนั้น และท่านได้ต่อสู้กับฏ็อลฮะหฺและอัซซุเบรและท่านหญิงอาอิชะหฺเมื่อท่านรู้ว่าสัจธรรมความจริงอยู่กับท่านและไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเพียงเพราะเกรงกลัวฟิตนะหฺ

เป็นไปไม่ได้ที่ท่านอลีอ่อนแอไร้ความสามารถเพราะท่านมีบรรดาผู้ที่ช่วยเหลือสนับสนุนท่านในการต่อสู้กับมุอาวิยะหฺและคนเหล่านั้นล้วนแล้วเป็นผู้มีอีหม่านในวันเหตุการณ์ซะกีฟะหฺ(คือเหตุการณ์ที่บรรดาเศาะฮาบะหฺได้ไปประชุมที่อัซซะกีฟะหฺเพื่อปรึกษาเรื่องการแต่งตั้งผู้นำหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิต)และวันที่ท่านอุมัรได้รับการสัตยาบันเป็นคอลีฟะหฺและวันแห่งการชูรอ ซึ่งถ้าหากคนเหล่านี้รู้ว่าสัจธรรมความจริงอยู่กับท่านอลีแล้ว พวกเขาย่อมช่วยเหลือสนับสนุนท่านในการต่อต้านและต่อสู้กับท่านอบูบักรฺเพราะมีความจำเป็นมากกว่าการต่อสู้ทำสงครามกับมุอาวิยะหฺ (เพราะท่านอบูบักรฺได้ฝ่าฝืนคำสั่งเสียของท่านนบีที่ให้ท่านอลีเป็นผู้นำ–ตามทัศนะของชีอะหฺ)

เพราะฉะนั้นสรุปและยืนยันได้ว่าท่านอลีรู้อย่างดีว่าสัจธรรมความจริงอยู่กับท่านอบูบักรฺ

79. ชีอะหฺอ้างว่าท่านมุอาวียะหฺเป็นกาเฟรและมุรตัด หากเป็นเช่นที่ชีอะหฺอ้างแล้วก็จำเป็นต้องกล่าวหาท่านอลีและท่านอัลฮะซันเช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ท่านอลีได้ตกเป็นผู้ปราชัยต่อบรรดาผู้ตกมุรตัดและท่านอัลฮะซันเป็นผู้ที่ได้มอบตำแหน่งผู้นำประชาชาติให้กับผู้ตกมุรตัด ในขณะที่ท่านคอลิดบินอัลวะลีดและแม่ทัพท่านอื่นๆได้ต่อสู้ทำสงครามกับบรรดาผู้ตกมัรตัดและบรรดาผู้ปฏิเสธ(ที่แท้จริง)ในสมัยอบูบักรฺ อุมัรและอุสมานเป็นคอลีฟะหฺและสามารถปราบปรามเอาชนะพวกมุรตัดและคนกาเฟรเหล่านั้น ในขณะที่ท่านอลีกลับไม่สามารถที่จะต่อสู้กับกองทัพมุอาวิยะหิได้ อย่างนี้หมายความว่าอัลลอฮฺได้ประทานความช่วยเหลือและชัยชนะแก่ท่านคอลิดและแม่ทัพคนอื่นๆมากกว่าการช่วยเหลือของพระองค์ต่อท่านอลีกระนั้นหรือ?? ไม่เลยแท้จริงอัลลอฮฺผู้ทรงยุติธรรมพระองค์จะไม่อธรรมผู้ใด และมุอาวิยะหฺก็มิได้เป็นกาเฟรหรือมุรตัดแต่อย่างใด

อัลลอฮฺตรัสว่า

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (139) المائدة

ความว่า "**และพวกเจ้าจงอย่าท้อแท้และจงอย่าเสียใจ และพวกเจ้านั้นคือผู้ที่สูงส่งยิ่งหากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา**"

فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتِرَكُمْ أَعْمَالَكُمْ (35) محمد

ความว่า "**ดังนั้น พวกเจ้าอย่าท้อแท้และเรียกร้องไปสู่การสงบศึก เพราะพวกเจ้าเป็นผู้อยู่เหนือสุด และอัลลอฮ.ทรงอยู่ร่วมกับพระเจ้าและพระองค์จะไม่ทรงลิดรอนผลตอบแทนแห่งการงานของพวกเจ้า**"

และท่านอลีได้เรียกร้องให้ท่านมุอาวิยะหฺให้มีการสงบศึกในช่วงสุดท้ายของเหตุการณ์เมื่อท่านอลีไม่สามารถที่จะต่อต้านเขาในดินแดนของเขาและได้ขอให้แต่ละฝ่ายหยุดการต่อสู้และอยู่ในสภาพที่ตัวเองเป็นอยู่ ซึ่งถ้าหากพลพรรคของท่านอลีเป็นผู้ศรัทธาฝ่ายเดียวและอีกฝ่ายเป็นพวกมุรตัดตามที่ชีอะหฺได้อ้างแล้ว แน่นอนพลพรรคของท่านอลีย่อมประสบชัยชนะเหนืออีกฝ่าย แต่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเช่นนั้น!

๘๐. เป็นไปไม่ได้เลยที่ชีอะหฺจะยืนยันถึงอีหม่านและความยุติธรรมของท่านอลีนอกจากต้องกลับตัวเป็นอะหลุซซุนนะหฺเสียก่อนเนื่องจากว่าหากพวกเคาะวาริจหรือพวกอื่นๆที่ได้กล่าวหาท่านอลีเป็นกาเฟรและเป็นฟาซิกได้กล่าวว่า เราไม่เชื่อว่าเขา(หมายถึงท่านอลี)เป็นผู้ศรัทธาแต่เขาคือกาเฟรหรือผู้อธรรม–เหมือนที่ชีอะหฺได้กล่าวหาอบูบักรฺและอุมัร–ซึ่งชีอะหฺจะไม่พบหลักฐานที่แสดงถึงอีหม่านและความยุติธรรมของท่านอลียกเว้นหลักฐานนั้นจะเป็นสิ่งที่ยืนยันเช่นกันถึงอีหม่านของอบูบักคฺ อุมัรและอุสมาน

ถ้าหากชีอะหฺจะอ้างหลักฐานรายงานที่พูดถึงการรับอิสลาม การฮิจเราะหฺและการญิฮาดของท่านอลีแล้ว ก็จะมีหลักฐานที่พูดถึงการรับอิสลาม การฮิจเราะหฺและการญิฮาดของทั้งสามท่านเช่นกัน มิใช่แค่นั้นแต่ยังมีหลักฐานที่พูดถึงการรับอิสลาม การละหมาด การถือศีลอด การญิฮาดทำสงครามกับศัตรูอิสลามของมุอาวิยะหฺและบรรดาคอลีฟะอาณาจักรอุมาวิยะหฺและอาณาจักรอับบาสิซะหฺด้วยเช่นกัน! ซึ่งถ้าหากชีอะหฺจะกล่าวหาว่าคนใดคนหนึ่งในบรรดาคอลีฟะหฺเหล่านี้เป็นมุนาฟิก พวกคอวาริจก็สามารถที่จะกล่าวหาท่านอลีเป็นมุนาฟิกได้เช่นกัน หากชีอะหฺจะอ้างสิ่งชุบฮะหฺ(น่าเคลือบแคลง สังสัย)ต่อท่านอบูบักรฺ ท่านอุมัรและท่านอุสมานแล้ว กลุ่มคอวาริจก็สามารถจะอ้างสิ่งชุบฮะหฺที่ใหญ่กว่าต่อท่านอลี

และถ้าหากชีอะหฺจะอ้างเหมือนที่พวกที่อุปโลกข้อหาได้อ้างนั่นคือการกล่าวหาท่านอบูบักรและท่านอุมัรเป็นพวกมุนาฟิกที่ไม่เปิดเผยตัวและเป็นศัตรูของท่านนบีและได้ทำลายศาสนาของท่านอย่างสุดความสามารถที่พวกเขาจะทำได้ แน่นอนพวกคอวาริจก็สามารถกล่าวเช่นนี้ต่ออลีได้เช่นกัน กล่าวคือพวกเขาจะอ้างว่าอลีมีความอิจฉาริษยาต่อลูกพี่ลูกน้องของเขา(คือท่านนบี)และสร้างความปั่นป่วนภายในเครือญาติและต้องการทำลายศาสนาของท่านนบีซึ่งเขาไม่สามารถทำสำเร็จช่วงที่ท่านนบีมีชีวิตหรือแม้แต่สมัยคอลีฟะหฺทั้งสามจนกระทั่งถึงขั้นที่พยายามสังหารคอลีฟะหฺคนที่สามคือท่านอุสมานและสร้างฟิตนะหฺความวุ่นวายขึ้นมาจนสามารถที่จะฆ่าบรรดาเศาะฮาบะหฺและทำลายประชาชาติของท่านนบีได้ในที่สุด นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ที่แอบสมคบคิดกับบรรดามุนาฟิกที่ได้นับถือเขาเป็นพระเจ้าและเป็นนบี และได้แสดงสิ่งที่ไม่ตรงกับหัวใจเนื่องจากศาสนาของเขาคือหลักการตะกิยะหฺจึงทำให้บรรดาพวกบาฏินิยะหฺ(พวกที่เชื่อว่าศาสนาอยู่ในใจเท่านั้นไม่มีการปฏิบัติไม่บทบัญญัติแต่อย่างใด)ได้กลายเป็นพรรคพวกของเขาโดยที่พวกเขารู้ในความลับของเขาและพวกเขาจะแอบอ้างความเชื่อภายในของท่านอลีที่พวกเขาเชื่อถือกัน

และถ้าหากชีอะหฺต้องการยืนยันในอีหม่านการตักวาและความยุติธรรมของท่านอลีด้วยตัวบทของอัลกุรอาน ก็จะถูกตอบโต้ว่าในอัลกุรอานนั้นมีเรื่องทั่วไปและกล่าวถึงท่านอลีน้อยกว่าที่

กล่าวถึงคนอื่น และอายะหฺใดๆที่ชีอะหฺจะอ้างว่าเป็นอายะหฺที่พูดถึงท่านอลีโดยเฉพาะนั้นก็จะถูกตอบโต้ว่าอายะหฺนี้หรืออายะห์อื่นๆก็เกี่ยวข้องกับท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรมากกว่าด้วยซ้ำ สรุปคือการกล่าวอ้างโดยไม่มีหลักฐานรองรับนั้นเป็นไปได้ทุกกรณี และการอ้างถึงความประเสริฐของทั้งสองเชค(อบูบักรและอุมัร)มีความเป็นไปได้มากกว่าคนอื่น

ถ้าหากชีอะหฺจะกล่าวว่า "เรื่องดังกล่าว(ความประเสริฐของท่านอลี)ได้ถูกระบุและยืนยันได้ด้วยการเล่าและการรายงาน" ก็จะตอบโต้ได้ว่า "สายรายงานที่ระบุถึงท่านเชคทั้งสองมีจำนวนและมีชื่อเสียงมากกว่า" หรือถ้าจะอ้างว่า "เรื่องดังกล่าวมีสายรายงานอย่างต่อเนื่อง" ก็จะตอบโต้ว่า "สายรายงานอย่างต่อเนื่องที่พูดถึงท่านทั้งสองมีความเศาะเฮียะหฺมากกว่า" หรือถ้าหากชีอะหฺจะยึดการรายงานของบรรดาเศาะฮาบะหฺ ก็จะถูกตอบโต้ว่า "สิ่งที่เศาะฮาบะหฺได้รายงานเกี่ยวกับความประเสริฐของท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรมากกว่า"

๘๑. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอลีเป็นผู้ที่มีสิทธิมากที่สุดที่จะเป็นอิหม่ามเพราะมีหลักฐานยืนยันถึงความประเสริฐของท่านเหนือบรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหลายและเพราะท่านมีความประเสริฐอันมากมายที่เศาะฮาบะหฺท่านอื่นไม่มี(ตามคำอ้างของชีอะหฺ)

สมมุติว่าชีอะหฺได้พบความประเสริฐของท่านอลีอย่างมากมายเช่นเป็นคนแรกๆที่รับอิสลาม ทำญิฮาดพร้อมกับท่านนบี มีความรู้ในศาสนาอย่างกว้างขวาง มีความสมถะ คำถามคือคุณสมบัติเหล่านี้มีอยู่ในลูกชายของท่านคืออัลฮะซันและอัลฮุเซนหรือไม่?ถ้าเทียบกับท่านซะอฺดบินอบีวักกอศ หรือท่านอับดุรเราะหฺมานบินเอาฟฺหรือท่านอับดุลเลาะหฺบินอุมัรหรืออีกหลายๆท่านในบรรดาชาวมุฮาญิรีนและอันศอร

คำตอบคือ ไม่มีใครสามารถที่จะอ้างว่าท่านอัลฮะซันและอัลฮุเซนมีคุณสมบัติเหมือนบรรดาเศาะฮาบะหฺอวุโสข้างต้น ฉะนั้นจึงไม่มีข้ออ้างใดยกเว้นคำอ้างที่เป็นตัวบทที่กล่าวถึงทั้งสองซึ่งเป็นสิ่งที่เศาะฮาบะหฺท่านอื่นมีเช่นกัน และถ้าหากว่าคีลาฟะหฺอุมะวิยะหฺ(คีลาฟะหฺที่ถูกก่อตั้งโดยท่านมุอาวิยะหฺบินอบูซุฟยานซึ่งได้ปกครองอาณาจักรอิสลามหลังจากคอลีฟะหฺทั้งสี่)ได้ฝ่าฝืนด้วยการเปิดเผยความเท็จในการอ้างว่ามีตัวบทหลักฐานที่กล่าวถึง(การเป็นผู้นำของ)ท่านมุอาวิยะหฺ ก็ยังนับว่ามีน้ำหนักมากกว่าการอ้างของชีอะหฺ ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفْ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا (33) سورة الإسراء

ความว่า "**และผู้ใดถูกฆ่าอย่างอยุติธรรม ดังนั้น เราได้ให้อำนาจแก่ผู้ปกครองของเขา ฉะนั้น อย่าได้ล่วงเกินขอบเขตในเรื่องการฆ่า แท้จริงเขา(ผู้ถูกอธรรม) จะได้รับความช่วยเหลือ**" (17:33)

ซึ่งคีลาฟะหฺอุมะวิยะหฺจะใช้อายะหฺข้างต้นที่จะอ้างว่า ผู้ที่ถูกอธรรมคือท่านอุสมานบินอัฟฟานและอัลลอฮฺได้ทรงช่วยเหลือให้อำนาจแก่ท่านมุอาวิยะหฺในการเรียกร้องสิทธิของเลือด (หมายถึงการเสียชีวิต)ของท่านอุสมาน

82. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอบูบักรและท่านอุมัรได้แย่งตำแหน่งคิลาฟะหฺจากท่านอลีและได้สมคบคิดเพื่อให้เศาะฮาบะหฺขัดขวางท่านอลีมิให้ได้รับตำแหน่งดังกล่าวและ.....

คำถามคือ หากสิ่งที่ชีอะหฺอ้างมานี้เป็นความจริงแล้วเหตุใดท่านอุมัรจึงได้เชิญท่านอลีเป็นที่ปรึกษาร่วมกับเศาะฮาบะหฺท่านอื่นๆ ซึ่งถ้าหากท่านอุมัรได้เอาท่านอลีออกจากการเป็นที่ปรึกษาเหมือนที่เคยได้ถอซะอีดบินซัยดฺหรือแต่งตั้งให้คนอื่นแทน ก็ไม่มีใครสามารถคัดค้านเรื่องนี้ได้แม้แต่คำเดียว!?

ฉะนั้นแล้วสรุปได้อย่างไม่มีข้อสงสัยว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ให้เกียรติยกย่องท่านอลีได้เหมาะสมกับตำแหน่งและเกียรติของท่านโดยไม่สุดโต่งเกินเลยหรือบกพร่อง–ขออัลลอฮฺﷻ ทรงพอพระทัยต่อพวกเขาทั้งหลายด้วย–และพวกเขาได้ให้สิทธิ(ในการดำรงตำแหน่งผู้นำ)แก่ผู้ที่มีสิทธิมากกว่าผู้ที่มีสิทธิน้อยกว่าและผู้ที่ประเสริฐกว่าก่อนผู้ที่ประเสริฐน้อยกว่าและให้สิทธิเท่าเทียมกันระหว่างท่านอลีกับท่านอื่นๆที่มีสิทธิเท่าเทียมกับท่าน

สามารถยืนยันสิ่งที่กล่าวข้างต้นด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้ : หลังจากที่ท่านอลีได้รับตำแหน่งคอลีฟะหฺหลังจากที่ท่านอุสมานถูกสังหาร บรรดาชาวมุฮาญิรีนและชาวอันศอรได้ให้สัตยาบันต่อเขาอย่างทันทีทันใด และไม่มีใครเลยในหมู่พวกเขาที่ได้ขออภัยต่อท่านอลีที่ได้เคยให้สัตยาบันแก่ท่านอบูบักรฺ ท่านอุมัรและท่านอุสมาน และไม่มีใครเลยในหมู่พวกเขาที่ได้เตาบัตตัว (กลับเนื้อกลับตัว)จากการปฏิเสธตัวบทหลักฐานการเป็นคอลีฟะหฺของท่านอลี และไม่มีใครกล่าวว่า ฉันจำได้แล้วถึงตัวบทหลักฐานที่ฉันเคยลืมเกี่ยวกับเรื่อง(การเป็นคอลีฟะหฺ)ของท่านอลี

83. (ภายหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตไม่นาน)ชาวอันศอรได้ทักท้วงท่านอบูบักรฺและเรียกร้องให้มีทำการสัตยาบันต่อท่านซะอฺดอิบนุอุบาดะหฺ ในขณะที่ท่านอลีอยู่ที่บ้านของท่านโดยที่

มิได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ส่วนสาเหตุที่เป็นไปได้ที่ทำให้ชาวอันศอรทั้งหมดได้ให้การสัตยาบันต่อท่านอบูบักรมีอยู่สามประการไม่มีสาเหตุที่สี่

หนึ่ง : อาจจะเป็นโดยการใช้กำลัง

สอง : อาจจะเป็นเพราะสัจธรรมได้ประจักษ์แก่พวกเขาทั้งหลายในสิทธิของท่านอบูบักรในการเป็นคอลีฟะหฺดังนั้นจึงเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องเชื่อฟังและให้การสัตยาบันต่อท่าน

สาม : อาจจะทำการสัตยาบันโดยไร้สาระและไม่มีความหมายใดๆ

ดังนั้นหากชีอะหฺจะอ้างว่า ชาวอันศอรได้ให้สัตยาบันเพราะถูกบังคับด้วยกำลัง คำอ้างนี้เป็นเท็จอย่างแน่นอนเพราะไม่มีรายงานว่ามีการต่อสู้ทำสงครามหรือการเผชิญหน้าหรือการกล่าวด่าทอแต่อย่างใด และเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกันที่ชาวอันศอรจะเกรงกลัวท่านอบูบักรฺเพราะพวกเขามีจำนวนมากกว่าสองพันนักรบ ประกอบด้วยวีรบุรุษผู้กล้ามากมายและทั้งหมดเสมือนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ความกล้าหาญของพวกเขาเห็นได้จากการที่พวกเขาสามารถยืนหยัดอยู่กับท่านนบีเป็นเวลาแปดปีต่อเนื่องกันคอยปกป้องคุ้มครองท่านนบีจากบรรดาเผ่าอาหรับต่างๆ พร้อมที่จะเสียชีวิตเพื่อท่านบี ได้ทำสงครามมุอฺตะหฺกับอาณาจักรโรมันที่ยิ่งใหญ่และสงครามอื่นๆอีกมากมาย เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะเกรงกลัวท่านอบูบักรฺซึ่งเป็นผู้อพยพคนหนึ่งที่มายังเมืองพวกเขา ผู้ซึ่งไม่มีเผ่าคอยสนับสนุน ไม่มีทรัพย์สินมากมายคอยค้ำจุน แต่พวกเขากลับให้เกียรติท่าน รู้ถึงความประเสริฐและตำแหน่งของท่าน พวกเขาได้ให้สัตยาบันต่อท่านโดยไม่มีรีรอหรือลังเลแต่อย่างใด

และเป็นไปไม่ได้เลยที่ชาวอันศอรจะกลับคำพูดถึงแม้ว่าพวกเขาอาจเห็นว่าพวกเขาก็มีสิทธิที่จะเลือกท่านซะอฺดบินอุบาดะหฺซึ่งเป็นหนึ่งในผู้หลักผู้ใหญ่ของพวกเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺ และเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกันที่พวกเขาทั้งหมดซึ่งมีจำนวนมากจะเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียงกันในเรื่องที่ไม่ถูกต้องโดยที่ไม่มีความกลัวใดๆที่บังคับพวกเขาให้กระทำเช่นนั้นและโดยไม่มีความโลภใดๆไม่ว่าทรัพย์สิน อำนาจหรือตำแหน่งใดๆ แต่พวกเขากลับมอบหมายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดแก่ชายคนหนึ่ง(หมายถึงท่านอบูบักรฺ)ที่ไม่มีเผ่าหรือตระกูลคอยหนุนหลังคอยปกป้อง ไม่มีลูกน้อง ไม่มียามรักษาความปลอดภัยให้ที่หน้าประตูบ้าน ไม่มีวัง หรือป้อมกราการคอยป้องกันอันตราย ไม่มีพันธมิตร ไม่มีทรัพย์สินมากมาย

ดังนั้นไม่มีเหตุผลอื่นใดที่ชาวอันศอรให้การสัตยาบันต่อท่านอบูบักรฺยกเว้นเพราะพวกเขาได้ประจักษ์แจ้งชัดเจนในสัจธรรมที่ได้รับมาจากท่านนบี มิใช่เพราะการอิจติฮาด(วินิจฉัย)หรือการคาดเดาของพวกเขาเอง

อะไรที่ทำให้ชาวอันศอรไม่เลือกคนจากพวกเขาเองขึ้นมาเป็นคอลีฟะหฺทั้งๆที่พวกเขามีเขาอยู่ใสสภาพที่มีอำนาจและอิทธิพลในมาดีนะหฺ และเป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาทั้งหมดตั้งแต่คนแรกจนถึงคนสุดท้ายเห็นพ้องต้องกันที่ปฏิเสธตัวบทหลักฐานของท่านนบีในการแต่งตั้งท่านอลีเป็นคอลีฟะหฺ!? และเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาทั้งหมดจะเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียงกันที่จะสนับสนุนช่วยเหลือคนที่อธรรมพวกเขาจะแย่งสิทธิของพวกเขาไป!!

84. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรสามารถที่จะกีดกั้นท่านอลีจากตำแหน่งคอลีฟะหฺ คำถามคือหากเป็นเช่นนั้นจริงๆแล้วพวกเขาทั้งสองได้รับผลประโยชน์อะไรบ้างต่อตัวพวกเขา!? ทำไมท่านอบูบักรฺไม่แต่งตั้งหนึ่งในลูกหลานของเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺหลังจากท่านเสียชีวิต เหมือนที่ท่านอลีได้กระทำ!? ทำไมท่านอุมัรไม่แต่งตั้งหนึ่งในลูกหลานของเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺหลังจากท่านเสียชีวิต เหมือนที่ท่านอลีได้กระทำ!?

85. ในประวัติศาสตร์เราพบว่า มุฮัมมัดบินอับดุลลอฮฺบินอัมรฺบินอุสมานบินอัฟฟาน มีมารดาคือฟาฏิมะหฺบินติลฮุเซนบินอลีบินอบีฏอเล็บ(ขออัลลอฮฺทรงพอพระทัยต่อพวกเขา)และยาย(ทวด)ของเขาคือท่านหญิงฟาฏิมะหฺบุตรีท่านนบี และ(ปู่)ทวดของเขาคือท่านอุสมานบินอัฟฟาน

คำถามคือ ชีอะหฺยอมรับได้หรือไม่ว่าท่านหญิงฟาฏิมะหฺจะมีหลานหรือเหลนที่ถูกสาปแช่ง!? เพราะชีอะหฺเชื่อว่าบรรดาลูกหลานบะนีอุมัยยะหฺและหนึ่งในนั้นคือมุฮัมมัดที่ได้กล่าวถึงข้างต้นคือต้นไม้(วงค์วาน)ที่ถูกสาปแช่ง(الشجرة الملعونة)ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในอัลกุรอาน

86. ชีอะหฺได้ให้คุณสมบัติการเป็นมะอฺศูมและการตะกิยะหฺแก่บรรดาอิหม่ามของพวกเขาทั้งๆที่ทั้งสองคุณสมบัตินี้มีความขัดแย้งกันไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ กล่าวคือไม่มีประโยชน์จากการเป็นมะอฺศูมนี้ในเมื่อชีอะหฺไม่มีวันรู้ว่าข้อเท็จจริงที่บรรดาอิหม่ามได้กล่าวหรือได้ปฏิบัติคืออะไร (เนื่องจากหลักตะกิยะหฺคือการกล่าวหรือแสดงออกสิ่งที่ตรงข้ามหรือไม่เหมือนกับสิ่งที่อยู่ข้างในจิตใจ)และเก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะหฺนั้นล้วนแล้วเป็นเรื่องตะกิยะหฺ!?

และในเมื่อชีอะหฺได้ถือว่าการตะกิยะหฺและผลบุญของการตะกิยะหฺนั้นเหมือนกับการละหมาดและ "ผู้ที่ละทิ้งการตะกิยะหฺนั้นเปรียบเสมือนได้ละทิ้งการละหมาด" และ "เก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะหฺคือการตะกิยะหฺ" ดังนั้นแน่นอนว่าบรรดาอิหม่ามชีอะหฺย่อมต้องปฏิบัติเก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะหฺ และนั่นเป็นการปฏิบัติสิ่งที่ตรงข้ามกับการเป็นมะอฺศูมของพวกเขา!

87. ชีอะหฺมีความขัดแย้งในตัวเองในการนำฮะดีสอัษซะกอลัยนฺ(คือฮะดีสที่ท่านนบีกล่าวว่า “ฉันได้เหลือไว้แก่พวกเจ้าซึ่งอัษซะกอลัยนฺสองสิ่ง คือคัมภีรฺของอัลลอฮฺ และวงศ์วานของฉันอะหฺลุลบัยตฺของฉัน)มาเป็นหลักฐานเรื่องอิมามะหฺ และพวกเขายังได้กล่าวหาผู้ที่กล่าวร้ายต่ออัษะก็อลเล็กคืออะหฺลุลบัยตฺว่าเป็นกาเฟรแต่กลับบอกว่าผู้ที่กล่าวร้ายต่ออัษซะก็อลใหญ่คือคัมภีร์ของอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้มุจตะฮิด(ผู้วินิจฉัย)ที่ผิดพลาดเท่านั้นแต่มิใช่กาเฟรแต่อย่างใด

88. ชีอะหฺกล่าวหาว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ตกมุรตัดทั้งหมดยกเว้นเพียงเจ็ดท่านเท่านั้น (เป็นอย่างมาก) คำถามคือ อะหฺลุลบัยตฺที่เหลืออยู่ที่ไหน?เช่นลูกหลานท่านญะอฺฟัรและท่านอลีและท่านอื่นๆ พวกเขาได้ตกมุรตัดเช่นเดียวกับเศาะฮาบะหฺหรือ!?

89. ในฮะดีสเกี่ยวกับท่านอิหม่ามมะหฺดี ท่านนบีได้กล่าวว่า “ถ้าหากว่าอายุขัยของโลกดุนจะไม่เหลือยกเว้นเพียงหนึ่งวัน อัลลอฮฺจะทรงทำให้วันนั้นยืนยาวออกไปจนกระทั่งอัลลอฮฺﷻ จะทรงส่งบุรุษคนหนึ่งจากอะหฺลุลบัยตฺชื่อของเขาเหมือนกับชื่อของฉันและชื่อของบิดาเขาเหมือนชื่อบิดาของฉัน” บันทึกโดยอบูดาวูด เชคอัลบานียฺบอกว่าเศาะเฮียะหฺ ซึ่งชื่อท่านนบีคือ มุฮัมมัด บินอับดุลลอฮฺแต่มะหฺดีของชีอะหฺกลับชื่อมุฮัมมัดบินอัลฮะซัน! นี่เป็นคำถามใหญ่ที่ทำให้ชีอะหฺสับสน

ด้วยเหตุนี้หนึ่งในอุลามาอฺชีอะหฺได้ตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างประหลาดว่า “ท่านนบีได้มีหลานสองท่านคืออบูมุฮัมมัดหรืออัลฮะซัน และอบูอับดุลลอฮฺหรืออัลฮุเซน และเนื่องจากว่าอิหม่ามที่รอคอย(นั่นคืออิหม่ามมะหฺดี)จะมาจากลูกหลานอัลฮุเซนหรือสมญานามว่าอบูอับดุลลอฮฺ ดังนั้นท่านนบีจึงได้เรียกชื่อแทนสมญานามเนื่องจากการตรงกันของชื่อบิดาจึงได้เรียกชื่อบิดาแทนชื่อปู่!!

90. ความขัดแย้งในตัวเองของชีอะหฺเกี่ยวกับเรื่องอิหม่ามมะหฺดี

1. ใครคือมารดาของท่าน?

   นางคือทาสีคนหนึ่งที่ชื่อนัรญัซหรือทาสีชื่อเศาะกีลหรือทาสีชื่อมะลีกะหฺหรือทาสีชื่อค็อมฏหรือทาสีชื่อฮะกีมะหฺหรือทาสีชื่อร็อยฮานะหฺหรือเซาซันหรือเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ชื่อมัรยัม

2. ท่านเกิดเมื่อไหร่?

ท่านเกิดหลังจากบิดาของท่านเสียชีวิตแปดเดือน หรือเกิดก่อนที่บิดาของท่านจะเสียชีวิต ในปี252 ฮิจเราะหฺ หรือท่านเกิดในปี 255 หรือ 256 หรือ 257 หรือ 258 หรือเกิดในวันที่ 8 เดือนซุลกิอฺดะหฺ หรือ 8 ชะอฺบาน หรือ 15 ชะอฺบาน หรือ 15 เดือนรอมฎอน!?

3. มารดาของท่านตั้งครรภ์ท่านอย่างไร?

มารดาของท่านได้ตั้งครรภ์ท่านในท้องเหมือนสตรีทั่วๆไป? หรือตั้งครรภ์ในสีข้างของเธอซึ่งต่างจากสตรีทั่วไป

4. มารดาของท่านคลอดท่านอย่างไร?

มารดาของท่านได้คลอดท่านจากมดลูกของเธอเหมือนสตรีทั่วไป? หรือคลอดจากขาอ่อนของเธอซึ่งต่างจากสตรีทั่วไป

5. ท่านเติบโตอย่างไร?

ชีอะหฺได้รายงานจากอบีอัลฮะซันกล่าวว่า “เราบรรดาผู้ได้รับการสั่งเสีย(หมายถึงบรรดาอิหม่าม)เราเติบโตหนึ่งวันเหมือนหนึ่งอาทิตย์ที่คนทั่วไปเติบโต” หรืออีกหนึ่งรายงานอบีอัลฮะซันได้กล่าวว่า “เด็กทารกในหมู่พวกเราเมื่อเขาเติบโตได้หนึ่งเดือนเปรียบเสมือนเขาเติบโตหนึ่งปีของเด็กทั่วไป” หรืออีกหนึ่งรายงานอบีอัลฮะซันได้กล่าวว่า “เราบรรดาอิหม่ามเราเติบโตหนึ่งวันเหมือนหนึ่งปีที่คนทั่วไปเติบโต”

6. ท่านอาศัยอยู่ที่ไหน?

มีรายงานว่า ที่ฏีบะหฺ และมีรายงานอื่นว่า ที่ญะบัลร็อฎวาเมืองอัรเราฮาอฺ และมีรายงานอื่นอีกว่า ที่เมืองมักกะหฺที่ซึ่งเรียกว่าซีฏุวา และมีรายงานอื่นว่า ที่ซามุรออฺ จนกระทั่งชีอะหฺบางคนได้กล่าวว่า “หากเป็นไปได้บทกลอนของฉันอยากรู้ว่าท่าน(โอ้ อิหม่ามมะหฺดี)มีเจตนาจะอยู่ที่ใด....หรือแผ่นดินใดที่จะให้ท่านอยู่ผืนดินใด? ที่ร็อฎวาหรือที่อื่นๆ หรือที่ซีฏุวา..หรือที่เยเมนที่วาดีชัมรูค หรือที่เกาะอันเขียวขจี”

7. ท่านจะกลับมาในสภาพที่เป็นหนุ่มหรือแก่ชรา?

จากอัลมุฟัฎฎ็อลได้กล่าวว่า ฉันได้ถามอัศศอดิกว่า โอ้ นายของฉันเขา(อิหม่ามมะหฺดี)จะกลับมาในสภาพชายหนุ่มหรือจะออกมาในความแก่ชรา? เขาตอบว่า (ซุบฮานัลลอฮฺ จะไปรู้ได้เรื่องนั้นได้อย่างไร? ท่านจะออกมาในสภาพและในรูปที่ท่านต้องการ) อีกรายงานหนึ่งกล่าวว่า (ท่านจะออกมาในรูปของชายหนุ่มที่มีอายุประมาณ 32 ปี) หรืออีกหนึ่ง

รายงานกล่าวว่า (ท่านจะออกมาในรูปของคนที่มีอายุ 51 ปี) หรือมีอีกรายงานว่า (ท่านจะออกมาในรูปของชายหนุ่มที่มีอายุประมาณ 30 ปี)

8. ระยะเวลาที่เขาจะปกครอง?

มุฮัมมัดอัศศ็อดรฺได้กล่าวว่า (มีรายงานอย่างมากมายแต่มันมีความขัดแย้งในเนื้อหาเป็นอย่างมากจนถึงขั้นที่ทำให้บรรดาผู้ประพันธ์หนังสือหลายๆคนเกิดความสงสัย งุนงงและแปลกใจเป็นอย่างมาก) มีการกล่าวว่า (ท่านจะปกครอง 19 ปี) และอีกหนึ่งรายงานว่า (7 ปี และอัลลอฮฺจะทรงทำให้วันและคืนยืนยาวจนกระทั่งหนึ่งปีในการปกครองของเขาเหมือนสิบปีในเวลาปกติ ดังนั้นจำนวนปีการปกครองของท่านคือ 70 ปีในปีของคนทั่วไป) หรืออีกหนึ่งรายงาน (ท่านจะปกครอง 309 ปี เหมือนที่ชาวถ้ำ(อะหฺลุลกะหฺฟ) ได้อยู่ในถ้ำของพวกเขา"

9. ท่านจะหายตัวไปกี่ปี?

ชีอะหฺได้อ้างการรายงานจากท่านอลีบินอบีฏอเล็บได้กล่าวว่า (สำหรับเขา–คือท่านอิหม่ามมะหฺดี–การหายตัวและความงุนงงสงสัย คนบางส่วนจะหลงทางและอีกบางส่วนจะได้รับทางนำ เมื่อถูกถามว่า จะเกิดความงุนงงสงสัยนานเท่าใด ท่านตอบว่า หกวันหรือหกเดือนหรือหกปี) มีรายงานจากอบูอับดุลลอฮฺได้กล่าวว่า ระยะเวลาระหว่างการปรากฏตัวของอิหม่ามมะหฺดีและการสังหารของท่านอันนัฟซุลซะกิยยะห์(เป็นอะห์ลุลบัยต์ท่านหนึ่ง)15 คืน นั่นหมายถึงปี 140 ฮิจเราะหฺ! มุฮัมมัดอัศศ็อดรฺได้กล่าวถึงรายงานนี้ว่า เป็นรายงานที่มีความน่าเชื่อถือโดยสามารถที่จะยืนยันในเชิงประวัติศาสตร์ได้–ตามหลักการของหนังสือเล่มนี้– ซึ่งอัลมุฟีดได้รายงานในหนังสืออัลอิรชาด จากษะอฺละบะหฺบินมัยมูนจากชุอัยบฺอัลฮัดดาดจากศอและหฺบินมัยทัมอัลญะมาล ซึ่งคนเหล่านี้มีความน่าเชื่อถือและน่ายกย่อง

และเมื่ออิหม่ามมะหฺดีไม่ได้ปรากฏตัวตามรายงานข้างต้นแต่อย่างใด จึงได้มีอีกหนึ่งรายงานท่านอลีได้กล่าวว่า (โอ้ ซาเบ็ต แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงกำหนดเวลาเรื่อง (ระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดี) 70 ปี แต่เมื่ออัลฮุเซนได้ถูกสังหารอัลลอฮฺก็ทรงเพิ่มความกริ้วต่อชาวโลก พระองค์จึงทรงทำให้ระยะเวลายาวออกไปอีกเป็น 140 ปี ดังนั้นเราจึงได้บอกแก่พวกเจ้าว่าเขา(อิหม่ามมะหฺดี)จะออกมาในปี 140 ฮิจเราะหฺ แต่พวกเจ้าก็แพร่เรื่องนี้และเปิดเผยความลับนี้ให้คนอื่นรู้ พระองค์จึงทรงไม่กำหนดแก่เราซึ่ง

เวลาใดๆเลย(คือไม่เปิดเผยระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดีอีก) จากนั้นมีอีกหนึ่งรายงานที่ได้ทำให้รายงานต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดเป็นเรื่องโกหกนั่นคือรายงานจากอบูอับดุลลอฮฺญะอฺฟัรอัศศอดิกได้กล่าวว่า (บรรดาผู้ที่ได้กำหนดระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดีนั้นล้วนแล้วโกหก เพราะแท้จริงเราบรรดาอะหฺลุลบัยตฺไม่เคยกำหนดเวลานั้นเลย) และ (เราไม่เคยกำหนดเวลาในสิ่งที่ผ่านมือหรือเราจะไม่กำหนดเวลาในสิ่งที่เป็นอนาคต)

91. ชีอะหฺได้รายงานจากท่านอลีว่าเมื่อท่านได้ออกมากับสาวกของท่านในสภาพที่โศกเศร้าเสียใจและกล่าวว่า (พวกเจ้าจะเป็นอย่างไร เมื่อยุคเวลาหนึ่งมาถึงพวกเจ้า เวลาที่การลงโทษตามบทบัญญัติจะถูกลบล้าง เวลาที่ทรัพย์สินจะกลายเป็นใหญ่ เวลาที่บรรดาวลีของอัลลอฮฺจะถูกต่อต้าน เวลาที่บรรดาศัตรูของอัลลอฮฺจะได้รับการสนับสนุน)? บรรดาสาวกถามว่า (โอ้ อะมีรุลมุอฺมินีน เมื่อเราประสบกับยุคเวลานั้นเราจะทำอย่างไร)? ท่านตอบว่า (พวกเจ้าจงเป็นเสมือนสาวกของนบีอีซา ซึ่งพวกเขาได้ถูกผ่าบนเครื่องผ่า ได้ถูกแขวนบนไม้กางเขน การเสียชีวิตในสภาพการภักดีต่ออัลลอฮฺย่อมดีกว่าการมีชีวิตในสภาพการฝ่าฝืนอัลลอฮฺ)

คำถามคือ เหตุใดชีอะหฺถึงยึดมั่นและปฏิบัติหลักตะกิยะหฺ(คือส่งเสริมให้พูดโกหกหรือแสดงการปฏิเสธออกมาเนื่องจากความกลัวว่าจะถูกฆ่าหรือทำร้าย) ซึ่งเป็นหลักที่ตรงข้ามกับคำสั่งท่านอลีข้างต้น

92. อะไรที่บังคับให้ท่านอบูบักรฺเดินทางอพยพเคียงคู่ท่านนบีในเหตุการณ์ฮิจเราะหฺอันเลื่องชื่อ!?

หากท่านเป็นผู้มุนาฟิกตามที่ชีอะหฺได้กล่าวหาแล้ว เหตุใดท่านจึงได้หลบหนีกลุ่มชนของเขาที่เป็นกาเฟรซึ่งพวกเขาสามารถควบคุมและมีอำนาจในเมืองมักกะหฺในเวลานั้น? และถ้าหากว่าการเป็นมุนาฟิกของท่านเพื่อผลประโยชน์แห่งโลกดุนยา แล้วผลประโยชน์อะไรเล่าที่ท่านหวังไว้เมื่อตอนอพยพกับท่านนบี ในขณะที่ท่านนบีโดดเดี่ยวและถูกตามล่า และเสี่ยงที่จะถูกฆ่าโดยชาวมุชริกีนมักกะหฺ!

93. อัลลอฮฺได้ทรงสรรเสริญบรรดาเศาะฮาบะหฺในหลายๆอายะหฺในอัลกุรอาน พระองค์ตรัสว่า

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآَيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ (156) الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَاةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آَمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (157) سورة الأعراف

ความว่า "**และการเอ็นดูเมตตาของข้านั้น กว้างขวางทั่วทุกสิ่งซึ่งข้าจะกำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ที่ยำเกรง และชำระซะกาต และแก่บรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อบรรดาโองการของเรา**" (156) "**คือบรรดาผู้ปฏิบัติตามร่อซูลผู้เป็นนบีที่เขียนอ่านไม่เป็นที่พวกเขาพบเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่พวกเขา ทั้งในอัต–เตารอต และในอัล–อินญีลโดยที่เขา จะใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ชอบและห้ามพวกเขามิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบและจะอนุมัติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งดี ๆ ทั้งหลาย และจะให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่เลวทั้งหลาย และจะปลดเปลื้องออกจากพวกเขา ซึ่งภาระหนักของพวกเขาและห่วงคอที่ปรากฏอยู่บนพวกเขา ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา และให้ความสำคัญแก่เขาและช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้วไซร้ ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ**" (157)

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقَوْا أَجْرٌ عَظِيمٌ (172) الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ (173) سورة آل عمران

ความว่า "**คือบรรดาผู้ที่ตอบรับอัลลอฮ์ และร่อซูลหลังจากที่บาดแผลได้ประสบแก่พวกเขาสำหรับบรรดาผู้กระทำดีในหมู่พวกเขาและมีความยำเกรงนั้น คือรางวัลอันยิ่งใหญ่หลวง** (172) **บรรดาที่ผู้คนได้กล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงมีผู้คนได้ชุมนุมสำหรับพวกท่าน ดังนั้นพวก**

ท่านจงกลัวพวกเขาเถิดแล้วมัน ได้เพิ่มการอีมานแก่พวกเขา และพวกเขากล่าวว่าอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม(173)

هُوَ الَّذِي أَيَّدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ (62) وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (63) يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (64) سورة الأنفال

ความว่า "**พระองค์คือผู้ทีได้ทรงสนับสนุนเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระองค์ และด้วยผู้ศรัทธาทั้งหลาย**(62) "**และได้ทรงให้สนิทสนมระหว่างหัวใจของพวกเขา หากเจ้าได้จ่ายสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด เจ้าก็ไม่สามารถให้สนิทสนมระหว่างหัวใจของพวกเขาได้ แต่ทว่าอัลลอฮุนั้นได้ทรงให้สนิทสนมระหว่างพวกเขา และแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ**"(63) "**โอ้ นะบี! อัลลอฮุนั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้า และแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามเจ้าด้วย อันได้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย**" (64)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ (110) سورة آل عمران

ความว่า "**พวกเจ้านั้นเป็นประชาชาติที่ดียิ่งซึ่งถูกให้อุบัติขึ้นสำหรับมนุษย์ชาติ โดยที่พวกเจ้าใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่มิชอบ และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และถ้าหากว่าบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ศรัทธากันแล้ว แน่นอนมันก็เป็นการดีแก่พวกเขา จากพวกเขานั้นมีบรรดาผู้ที่ศรัทธา และส่วนมากของพวกเขานั้นเป็นผู้ละเมิด**"(110)

และอายะหฺอื่นๆอีกมากมาย

ชีอะหฺได้ยอมรับอีหม่านของเศาะฮาบะหฺในสมัยท่านนบีมีชีวิตและได้กล่าวหาว่าพวกเขาได้ตกมุรตัดในภายหลัง มันช่างแปลกเสียนี่กระไร! เป็นไปได้อย่างไรที่บรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหมดพร้อมเพรียงกันตกมุรตัดหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตและเพราะเหตุใด??

เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาจะตกมุรตัดทั้งๆที่ตอนที่ท่านนบีเสียชีวิตพวกเขาได้ช่วยเหลือสนับสนุนเคียงข้างท่านนบีแม้ในเวลายากลำบากขนาดไหน พวกเขาได้เสียสละทั้งชีวิตและทรัพย์สินเพื่อศาสนาเพื่อท่านนบี?

ถ้าหากชีอะหฺจะอ้างว่าพวกเขาตกมุรตัดเพราะได้แต่งตั้งท่านอบูบักรฺเป็นคอลีฟะหฺ เราก็จะถามชีอะหฺว่า : เหตุใดบรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหมดถึงได้มีอิจมาอฺและเห็นด้วยในการให้สัตยาบันต่อท่านอบูบักรฺ? พวกเขากลัวท่านอบูบักรฺหรือเปล่า? และท่านอบูบักรฺมีอำนาจบารมีและอิทธิพลเหนือพวกเขากระนั้นหรือถึงทำให้พวกเขาต้องยอมให้สัตยาบันโดยถูกบังคับ? และอีกอย่างหนึ่งคือท่านอบูบักรฺมาจากตระกูลตัยมฺซึ่งเป็นตระกูลที่มีสมาชิกน้อยที่สุดในเผ่ากุร็อยชฺซึ่งตระกูลที่มีอำนาจบารมีและมีจำนวนมากคือตระกูลบนูฮาชิม(ตระกูลท่านนบีและท่านอลี)และตระกูลอับดุดดารฺ และตระกูลมัคซูม

ความจริงคือท่านอบูบักรฺไม่มีอำนาจใดๆเลยที่จะบังคับบรรดาเศาะฮาบะหฺให้ทำการสัตยาบันต่อท่าน แล้วเหตุใดเศาะฮาบะหฺจึงได้เสียสละทรัพย์สินเงินทอง เสี่ยงชีวิตในการทำญิฮาดสนับสนุนช่วยเหลือ ยอมสละทั้งดุนยาและอาคิเราะหฺของพวกเขาเพื่อประโยชน์ของคนอื่นซึ่งก็คืออบูบักรฺ

94. ถ้าหากว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ตกมุรตัดจริงหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตตามที่ชีอะหฺได้กล่าวหาแล้ว แล้วเหตุใดพวกเขาถึงได้ยอมทำสงครามต่อสู้กับบรรดาพวกอาหรับที่ตกมุรตัดภายหลังท่านนบีเสียชีวิตและบังคับให้พวกเขาต้องยอมสยบต่ออิสลามอย่างเดิม เช่น พวกมุซัยละมะหฺอัลกัซซาบ พวกฏุลัยฮะหฺบินคุวัยลิด พวกอัลอัสวัดอัลอันซียฺ พวกซุญาอฺและอื่นๆ? เหตุใดเศาะฮาบะหฺจึงมิได้ให้การสนับสนุนหรือเป็นพันธมิตรกับพวกมุรตัดเหล่านั้นหากพวกเขาเป็นกลุ่มมุรตัดด้วยกัน ตามที่ชีอะหฺกล่าวหา!?

95. หลักเกณฑ์ธรรมชาติของโลกและบทบัญญัติต่างๆที่อัลลอฮฺสร้างมานั้นได้กำหนดให้สาวกหรือเศาะฮาบะหฺของบรรดานบีคือคนที่ประเสริฐที่สุดในศาสนา เพราะหากเราจะถามผู้ที่นับถือศาสนาต่างๆว่าใครคือผู้ประเสริฐที่สุดในศาสนาของพวกเขา พวกเขาย่อมตอบว่า แน่นอนคือสาวกของศาสดา

หากถามชาวคัมภีร์เตารอต(ชาวยิว)ว่าใครคือผู้ประเสริฐที่สุดในศาสนาของพวกเขา พวกเขาย่อมตอบว่า แน่นอนคือบรรดาสาวกของมูซา และหากถามชาวคัมภีร์ไบเบิลคำถามดังกล่าว พวกเขาย่อมตอบว่า คือบรรดาสาวกอีซา และสาวกนบีท่านอื่นๆก็เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากยุคสมัยของสาวกบรรดานบีนั้นย่อมเป็นช่วงที่เคร่งครัดลึกซึ้งและใกล้ชิดกับวาฮียฺที่อัลลอฮฺประทานมากที่สุดและพวกเขาเป็นคนที่ใกล้ชิด คลุกคลีและรู้จักกับบรรดานบีและรอซูลมากที่สุด

ท่านนบีมุฮัมมัดก็เช่นเดียวกัน อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดให้ท่านเป็นศานฑูตคนสุดท้ายและทรงประทานสาร(อิสลาม)ที่ครอบคลุมและบทบัญญัติอันครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงประทานบรรดานบีและรอซูลทั้งหลายก่อนหน้าท่านนบีมุฮัมมัดเพื่อเป็นการเริ่มต้นในการส่งท่านนบีมาเป็นนบีคนสุดท้าย และเป็นนบีที่บรรดาคัมภีร์แห่งฟ้าต่างๆ(หมายถึงที่มาจากอัลลอฮฺ)ได้แจ้งไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่ชีอะหฺกลับกล่าวหาว่าบรรดาสาวกของท่านที่ได้สนับสนุนช่วยเหลือให้เกียรติท่านกลับเป็นผู้ไม่ศรัทธาต่อตัวท่าน!? แล้วอย่างนี้ศาสนาแห่งมุฮัมมัดจะมีความหมายอันใดอีก? เช่นนี้แล้วชีอะหฺได้เหลืออะไรไว้ให้แก่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าอีก?หากพวกเจ้าอ้างว่าคนที่มีความประเสริฐอย่างสาวกนบีได้ละทิ้งศาสนานี้และตกมุรตัด!? หากเศาะฮาบะหฺเป็นเช่นนี้แล้วนับประสาอะไรกับคนที่มาในภายหลังก็ยิ่งสมควรเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและตกมุรตัดและผู้ขาดทุนยิ่งกว่า ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ที่ยอมเสียสละห่างไกลจากครอบครัวและถิ่นฐานเพื่อช่วยเหลือท่านรอซูลและต่อสู้ทำสงครามกับศัตรูที่เป็นบิดาหรือญาติพี่น้องเพื่อท่านและได้พิชิตเมืองและดินแดนต่างๆมากมายหลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิตด้วยอิลมู(ความรู้) อัลกุรอาน และการประกาศชี้แจงสัจธรรม ต่อด้วยคบดาบและลูกธนู(หมายถึงการต่อด้วยอาวุธ)

96. เราพบว่าท่านนบีไม่เคยปฏิเสธหลักตะกิยะหฺเลยแม้ท่านจะอยู่ในช่วงเวลายากลำบากแค่ไหนก็ตาม แต่ชีอะหฺกลับอ้างว่าหลักการนี้เป็นเก้าในสิบส่วนของศาสนาและบรรดาอิหม่ามของพวกเขาได้ปฏิบัติหลักการนี้อย่างแพร่หลาย คำถามคือเหตุใดชีอะหฺจึงไม่ปฏิบัติตามต้นฉบับคือท่านนบี?พวกเขาประเสริฐกว่าท่านนบีอย่างนั้นหรือ?

97. เราพบว่าท่านอลีไม่เคยกล่าวหาคู่กรณีของเขาเป็นกาเฟรแต่อย่างใดแม้กระทั่งพวกคอวาริจที่ได้ต่อสู้และพยายามทำลายท่านจนถึงขั้นที่กล่าวว่าท่านเป็นกาเฟร คำถามรคือเหตุใดชีอะหฺจึงไม่ปฏิบัติตามท่าน?ซึ่งชีอะหฺกลับกล่าวหาว่าบรรดาสาวกนบีได้กลายเป็นกาเฟรหรือแม้แต่บรรดามารดาของผู้ศรัทธาก็เช่นเดียวกัน!?

98.ในทัศนะของชีอะหฺแล้วถือว่าการอิจมาอฺอย่างเดียวไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานในศาสนาได้แต่ต้องมีผู้ที่เป็นมะอฺศูม(คือบรรดาอิหม่ามของพวกเขา)รวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นทัศนะที่ไร้สาระเพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วการอิจมาอฺก็ไม่มีความจำเป็นใดๆ

99. เราพบกว่าชีอะหฺ(สิบสองอิหม่าม)ได้กล่าวหาว่า(ชีอะหฺ)ลัทธิอัซซัยดิยะหฺเป็นกาเฟร ทั้งๆที่ลัทธินี้ได้ยอมรับในการเป็นผู้นำของอะหฺลุลบัยตฺ เราจึงเข้าใจได้ว่าหลักสำคัญของชีอะหฺคือ การเกลียดชังเศาะฮาบะหฺมิใช่การยอมรับเทิดทูนอะหฺลุลบัยตฺแต่อย่างใด(เพราะอัซซัยดิยะหฺไม่ กล่าวหาว่าเศาะฮาบะหฺเป็นกาเฟร)

100. เราพบว่าชีอะหฺได้ปฏิเสธการอิจมาอฺของประชาชาติในหลายๆเรื่องโดยอ้างว่าการ อิจมาอฺนั้นไม่มีคำพูดของมะอฺศูม แต่เรากลับพบว่าชีอะหฺได้ยอมรับในคำพูดของผู้หญิงคนหนึ่งที่ ชื่อว่า "ฮะกีมะหฺ" (อัลลอฮฺเท่านั้นที่รู้ความจริงเกี่ยวกับนาง)ที่ได้เล่าถึงการมีอยู่ของอิหม่าม มะหฺดีที่ชีอะหฺเฝ้ารอ

101. ชีอะหฺอ้างว่าท่านอลีมีสมควรและเหมาะสมอย่างยิ่งในตำแหน่งคอลีฟะหฺภายหลัง ท่านนบีโดยอ้างฮะดีสนบีที่ได้กล่าวว่า "เจ้า(คือท่านอลี)จากฉันเปรียบเสมือนนบีฮารูนจากมูซา" แต่เรากลับพบว่าท่านนบีฮารูนมิได้ดำรงตำแหน่งแทนท่านมูซาแต่อย่างใดแต่คนที่แทนท่านนบีมูซา คือ "ยูชะอฺบินนูน"

102. ชีอะหฺกล้าที่จะให้บรรดาผู้ที่นับถือศาสนาพวกเขาได้กระทำความชั่วและบาปต่างๆ ด้วยคำอ้างที่ว่า (การรักอลีนั้นเป็นความดีที่ไม่มีมะอฺศิยัตใดมาทำลายได้) ซึ่งการอ้างนี้สวนทางกับ อายะหฺอัลกุรอานที่ได้เตือนและสั่งให้ห่างไกลจากการทำความชั่วและบาปทั้งหลายไม่ว่าด้วยข้ออ้าง ใดๆก็ตาม อัลลอฮฺตรัสว่า

لَيْسَ بِأَمَانِيِّكُمْ وَلَا أَمَانِيِّ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا (123) سورة النساء

ความว่า "**มิใช่ความเพ้อฝันของพวกเจ้า และมิใช่ความเพ้อฝันของผู้ที่ได้รับคัมภีร์ผู้ใด ที่กระทำชั่วเขาก็ถูกตอบแทนด้วยความชั่วนั้นและเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับเขาอื่นจากอัลลอฮฺ**"

103. ชีอะหฺมีความเชื่อในหลัก البداء (อัลบะดาอฺคือเชื่อว่าอัลลอฮฺไม่รู้ตั้งแต่ต้นแต่เพิ่งมารู้ในภายหลังเช่นเพิ่งรู้ว่าเศาะฮาบะหฺเป็นผู้กลับกลอก) แต่พวกเขากลับเชื่อว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขารู้สิ่งเร้นลับ! คำถามคือ บรรดาอิหม่ามของชีอะหฺรอบรู้มากกว่าอัลลอฮฺกระนั้นหรือ!?

104. ตลอดประวัติศาสตร์อิสลามนั้น เราพบว่าชีอะหฺคือผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลือศัตรูของศาสนาเสมอไม่ว่าศัตรูนั้นจะเป็นยิวหรือคริสต์หรือมุชริกีน เราสามารถเห็นได้ในหลายๆเหตุการณ์เช่นการล่มสลายของเมืองแบกแดด(เมืองหลวงสมัยคิลาฟะหฺอับบาซิยะหฺ)ด้วยน้ำมือของมองโกลหรือการถูกบุกรุกเมืองอัลกุดซฺโดยน้ำมือของคริสเตียน ซึ่งหากเป็นมุสลิมที่แท้จริงแล้วเขาจะไม่กระทำในสิ่งที่ชีอะหฺกระทำนั่นคือการฝ่าฝืนอายะหฺอัลกุรอานที่ได้ห้ามการเอายิวและคริสต์มาเป็นมิตร! ซึ่งท่านอลีและลูกหลานของเขามิเคยกระทำสิ่งนี้เลย!

105. เราพบว่าชีอะหฺบางส่วนได้กล่าวร้ายต่อท่านอัลฮะซัน ได้ดูถูกท่านและลูกหลานของท่านทั้งๆที่ท่านเป็นหนึ่งในบรรดาอิหม่ามของพวกเขาและเป็นอะหฺลุลบัยตฺเช่นกัน

106. หากเราพิจารณาศาสนาของชีอะหฺแล้วจะพบว่ามีความแตกแยกหลายกลุ่มหลายพวกและพวกเขาต่างมีความขัดแย้งกันเองและกล่าวหากลุ่มอื่นว่าเป็นกาเฟร ยกตัวอย่างเช่น เชคของชีอะหฺคนหนึ่งที่ชื่อว่า เชคอะหฺมัดอัลอิฮฺซาอียฺได้ก่อตั้งกลุ่มหนึ่งและเป็นที่รู้จักกันต่อมาว่ากลุ่ม “อัชชัยคิยะหฺ” ซึ่งได้มีศิษย์ของเขาคนหนึ่งที่ชื่อกาเด็มอัรรุชตียฺได้ก่อตั้งกลุ่มที่ชื่อ “อัลกัชฟิยะหฺ” ต่อมามีลูกศิษย์อีกคนหนึ่งที่ชื่อมุฮัมมัด การีม คอนได้ตั้งกลุ่มชื่อ “อัลการีมคอนิยะหฺ” และมีลูกศิษย์ผู้หญิงของเขาอีกคนหนึ่งที่ชื่อกุรเราะตุลอัยนฺได้ตั้งกลุ่มชื่อว่า “อัลกุรเราะติยะหฺ” และมิรซาอลี อัชชีรอซียฺได้ตั้งกลุ่ม “อัลบาบิยะหฺ” และมิรซา ฮุเซน อลีได้ตั้งกลุ่มชื่อ “อัลบะฮาอิยะหฺ”

จะเห็นได้ว่าภายในเวลาและยุคสมัยเดียวกันชีอะหฺได้แตกแยกออกเป็นหลายกลุ่มหลายพวก ดังสัจธรรมที่อัลลอฮฺตรัสว่า

وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

(153)

ความว่า "**และอย่าปฏิบัติตามหลายๆ ทาง เพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์ นั่นแหละที่พระองค์ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง"** [6.153]

107. ในประวัติศาสตร์เราพบว่าเมื่อกลุ่มที่กบฏและสร้างฟิตนะหฺความวุ่นวายในรัฐอิสลามได้ล้อมบ้านของท่านอุสมานบินอัฟฟานนั้น ท่านอลีได้มาช่วยปกป้องท่านอุสมานและขับไล่พวกก่อกวนเหล่านี้และยังได้เสี่ยงชีวิตบุตรชายท่านสองคนคืออัลฮะซันและอัลฮุเซนและลูกของน้องชายท่านคืออับดุลลอฮฺบินญะอฺฟัรไปช่วยท่านอุสมานเช่นกัน แต่ท่านอุสมานได้สั่งอย่างหนักแน่นให้ผู้ที่ปกป้องเขาได้วางอาวุธและกลับบ้าน ซึ่งสิ่งนี้แสดงถึงความหลอกลวงของคำอ้างชีอะหฺที่ว่ามีความขัดแย้งเกลียดชังและแก่งแย่งระหว่างท่านอลีและท่านอุสมาน

108. เป็นที่รู้กันทั้งซุนหนี่และชีอะหฺว่าท่านอุมัรบินอัลค็อฏฏอบได้ปรึกษาท่านอลีในเรื่องต่างๆมากมาย ซึ่งหากท่านอุมัรเป็นผู้อธรรมอย่างที่ชีอะหฺกล่าวหาแล้วท่านคงไม่ขอคำปรึกษาจากคนดีมีสัจธรรมอย่างแน่นอนเนื่องจากผู้อธรรมจะไม่เรียกร้องความถูกต้อง

109. ไม่มีข้อขัดแย้งระหว่างซุนหนี่กับชีอะหฺว่าท่านซัลมานอัลฟาริซียฺได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนในเมืองอัลมะดาเอ็นในสมัยท่านอุมัรเป็นคอลีฟะหฺ และท่านอัมมารบินยาซิรในเมืองอัลกูฟะหฺ และทั้งสองคนนี้คือผู้ที่ชีอะหฺอ้างว่าเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือท่านอลีและพรรคพวกของท่าน คำถามคือหากท่านอุมัรเป็นคนที่ตกมุรตัดและเป็นผู้อธรรมและทรยศแล้วเหตุใดท่านทั้งสองจึงยอมรับการแต่งตั้งของท่านอุมัร?เป็นไปได้หรือที่ท่านทั้งสองจะช่วยเหลือผู้ตกศาสนาและผู้อธรรม? อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ (113) سورة هود

ความว่า "**และพวกท่านอย่าเห็นชอบไปกับธรรมดาผู้อธรรม ไฟนรกจะสัมผัสพวกท่านได้**"

110 .ชีอะหฺได้อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเป็นผู้มะอฺศูมและมะหฺดีของของพวกเขามีอยู่จริงและกำลังติดต่อสื่อสารกับอุลามาอฺจำนวนหนึ่งอยู่ซึ่งมีรายงานว่ามีอยู่ 30 คน ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วเหตุใดถึงมีความขัดแย้งและแตกแยกให้หมู่ชีอะหฺถึงขั้นที่ไม่มีสิ่งใดเลยที่แต่ละกลุ่มเห็น

ตรงกัน ถึงขั้นที่ผู้รู้หรือมุจตะฮิด(ผู้ที่สามารถวินิจฉัย)แต่ละคนของชีอะหฺต่างก็มีมัซฮับของตนเอง ทั้งๆที่ชีอะหฺอ้างว่าเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องมีอิหม่ามหรือผู้นำที่จะปกครองและประกาศความจริงต่อมนุษย์นั่นคืออิหม่ามมะหฺดี แต่เหตุใดชีอะหฺถึงได้มีมากมายหลายกลุ่มหลายพวกและมีความแตกแยกขัดแย้งกันเองทั้งๆที่มีอิหม่ามมะหฺดีอยู่และกำลังติดต่อพวกเขา!? นอกจากนี้มีรายงานของชีอะหฺว่าอัลมัจลิซียฺได้รายงานฮาดีสว่าอิหม่าม(มะหฺดี)ที่หายตัวไปนั้นจะไม่มีใครได้พบเห็น และหากผู้ใดอ้างว่าได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีเขาได้พูดโกหก แต่ชีอะหฺกลับอ้างว่ามีอุลามาอฺบางคนของพวกเขาได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีหลายครั้งหลายครา

111. จากที่ชีอะหฺได้อ้างว่าในทุกยุคสมัยต้องมีผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำปกครองและประกาศความจริงนั่นคืออิหม่าม แต่ถ้าหากเก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะหฺคือการตะกิยะหฺแล้ว คำถามคือ การประกาศความจริงต่อมนุษยชาติทั้งหลายจะกระทำได้อย่างไร(ในเมื่อสิ่งที่พูดหรือแสดงไม่เหมือนกับสิ่งที่อยู่ในจิตใจ)

112. ชีอะหฺอ้างว่าการรู้จักและเชื่อในบรรดาอิหม่ามนั้นเป็นข้อแม้สำคัญของการมีหลักศรัทธาที่ถูกต้อง คำถามคือ คนที่เสียชีวิตก่อนที่บรรดาอิหม่ามจะมีครบสิบสองคนนั้นจะมีสภาพเป็นเช่นไร? แล้วถ้าหากคนที่เสียชีวิตนั้นคืออิหม่ามด้วยแล้ว เขาจะมีสถานะเป็นอย่างไร? เพราะอิหม่ามบางคนจะไม่รู้ว่าผู้ใดจะเป็นอิหม่ามหลังจากที่เขาเสียชีวิต!?

113. ผู้ที่เขียนหนังสือ "นะหฺญุลบะลาเฆาะหฺ" ได้รายงานเหตุการณ์การหลังที่ท่านนบีได้เสียชีวิตว่า เมื่อท่านอลีได้ยินบรรดาชาวอันศอรได้อ้างว่าสิทธิการเป็นผู้นำอยู่ที่พวกเขา ท่านอลีได้กล่าว(แก่คนที่อยู่รอบข้างท่าน)ว่า "เหตุใดพวกเจ้าไม่คัดค้านพวกเขา(ชาวอันศอร)ด้วยหลักฐานที่ว่าท่านนบีได้สั่งเสีย(ฝากฝัง)ให้ทำดีต่อคนดีของอันศอรและให้อภัยต่อคนไม่ดีของอันศอร" ท่านอลีจึงได้ถูกถามว่า "การสั่งเสียนี้เป็นหลักฐานต่อพวกเขาอย่างไร?" ท่านอลีตอบว่า "ถ้าหากสิทธิในการเป็นอิหม่ามอยู่กับพวกเขาจริงแล้ว ท่านนบีย่อมไม่สั่งเสีย(ให้ทำดีต่อพวกเขา)อย่างแน่นอน" คำถามต่อชีอะหฺคือ ท่านนบีก็ได้สั่งเสียให้ทำดีต่ออะหฺลุลบัยตฺว่า "ฉันขอให้พวกเจ้านึกถึงอัลลอฮฺให้ทำดีต่ออะหฺลุลบัยตฺของฉัน" ซึ่งถ้าหากการเป็นอิหม่ามเป็นสิทธิเฉพาะของอะหฺลุลบัยตฺเท่านั้นแล้ว ท่านนบีย่อมไม่ฝากฝังพวกเขา(ต่อประชาชาติ)อย่างแน่นอนเช่นกัน

114. หากมีคนมาบอกท่านว่า มีชายคนหนึ่งเป็นผู้นำ มีอีหม่าน เป็นคนดี มีความยำเกรงและได้ปกครองดูแลประชาชนที่มีทั้งผู้ศรัทธาและมุนาฟิกอยู่ร่วมกัน และด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺทำให้เขาสามารถที่จะรู้ว่าใครคือมุนาฟิกโดยการฟังจากคำพูดของพวกนั้นแต่กระนั้นก็ตามชายคนนี้กลับละทิ้งและถอยห่างจากคนดีที่มีความศรัทธาและได้เลือกคนมุนาฟิกให้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญๆและให้พวกเขาเป็นผู้นำเหนือประชาชนทั่วไป มิใช่แค่นั้นแต่ยังใกล้ชิดสนิทสนมพวกเขาและเกี่ยวดองแต่งงานกับลูกหลานพวกเขาและท่านเสียชีวิตในสภาพที่พอใจต่อพวกเขา เราจะกล่าวว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไร?
นี่คือความเชื่อของชีอะหฺต่อท่านรอซูล

115. อัลฮุรอัลอามิลียฺหนึ่งในอุลามาอฺของชีอะหฺได้รายงานจากอบีญะอฺฟัรที่ได้อธิบายอายะหฺ الممتحنة (10) وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ (และอย่าหน่วงเหนี่ยวพันธะการแต่งงานของบรรดาหญิงผู้ปฏิเสธศรัทธา) ว่า "ใครที่มีภรรยาที่เป็นกาเฟรนั่นคือมิใช่อยู่ในแนวทางอิสลามแต่ตัวเขาอยู่ในแนวทางอิสลาม เขาจงเสนออิสลามให้แก่นาง หากนางยอมรับแล้วนางก็เป็นภรรยาของเขาหากไม่แล้วนางก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา ดังนั้นอัลลอฮฺจึงห้ามมิให้หน่วงเหนี่ยวพันธะ(การแต่งงาน)ของนาง"

หากท่านหญิงอาอิชะหฺภรรยาของท่านนบีเป็นกาเฟรและตกมุรตัดตามที่ชีอะหฺได้กล่าวหาแล้ว แน่นอนย่อมเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องหย่าจากนางด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮฺยกเว้นว่าท่านนบีได้รู้ถึงความเป็นมุนาฟิกและการตกมุรตัดของนางแต่ชีอะหฺกลับรู้!?

116. กลุ่มชีอะหฺที่ชื่อ "อัลคิฏอบิยะหฺ" มีความเชื่อว่าอิหม่ามหลังจากญะอฺฟัรอัศศอดิกคือบุตรชายของเขาคืออิสมาอีล แต่บรรดาอุลามาอฺของชีอะหฺได้ตอบโต้ว่าอิสมาอีลได้เสียชีวิตก่อนอบูอับดุลลอฮฺ(คือบิดาของเขา)ซึ่งผู้ที่เสียชีวิตจะไม่สามารถแทนคนที่มีชีวิตได้.." คำถามที่อยากให้ชีอะหฺตอบคือ ตามที่พวกเจ้าอ้างหลักฐานที่ระบุการเป็นอิหม่ามของท่านอลี(หลังท่านนบีเสียชีวิต)ซึ่งเป็นฮาดีสที่นบีกล่าวต่อท่านอลีว่า "เจ้าจากฉันเปรียบเสมือนนบีฮารูนจากมูซา" แต่เป็นที่รู้กันว่าท่านนบีฮารูนได้เสียชีวิตก่อนท่านนบีมูซา และคนที่เสียชีวิตไม่อาจแทนคนที่มีชีวิตได้ตามที่ชีอะหฺได้สารภาพ

117. ชีอะหฺได้อ้างหลักฐานในเรื่องอิมามะหฺของบรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองด้วยฮาดีสบทที่ว่า “กิจการ(ของศาสนา)จะยังคงดำรงไปด้วยดีจนมีคอลีฟะหฺได้สิบสองคนทั้งหมดมาจากเผ่ากุร็อยชฺ” ในอีกสายรายงาน “จนมีสิบสองอะมีร” หรืออีกหนึ่งรายงาน “กิจการของประชาชาติจะยังคงดำเนินไปได้(ด้วยดี)ตราบที่มีบุคคลสิบสองท่านมาดูแลปกครองพวกเขา”

จากทุกๆสายรายงานข้างต้นฮาดีสบทนี้ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าบุคคลสิบสองท่านนั้นคือคอลีฟะหฺและอามีรของประชาชาติ ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าบรรดาอิหม่ามของชีอะหฺทั้งหมดไม่ได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺหรืออามีรยกเว้นท่านอลีและบุตรชายของท่านคืออัลฮะซัน กล่าวคือฮาดีสนี้มิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ชีอะหฺอ้างแต่อย่างใดเนื่องจากฮาดีสมีความหมายอีกอย่างหนึ่งแต่ชีอะหฺกลับอ้างอีกอย่างหนึ่งซึ่งในทุกๆสายรายงานข้างต้นไม่ได้เอ่ยชื่อของบรรดาคอลีฟะหฺเหล่านั้นแม้แต่คนเดียว !

118. ชีอะหฺอ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ตกมุรตัดทั้งหมดหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตยกเว้นเพียงไม่กี่คน ซึ่งคนที่ตกมุรตัดนั้นอาจเป็นเพราะชุบฮะหฺ(สิ่งที่ทำให้เกิดความสงสัยเคลือบแคลงใจ)หรือชะฮฺวะหฺ(อารมณ์ความอยาก)

และเป็นที่รู้กันว่าสิ่งชุบฮะหฺต่างๆรหรือบททดสอบในสมัยเริ่มต้นอิสลามในสมัยที่ยังไม่มีรัฐอิสลามนั้นย่อมต้องรุนแรงและหนักหน่วงกว่าสมัยอิสลามรุ่งเรืองแล้ว ฉะนั้นใครที่อีหม่านของเขาหนักแน่นเสมือนขุนเขาทั้งๆที่อิสลามยังอ่อนแออยู่ แน่นอนอีหม่านของเขาหลังจากที่อิสลามมีความเข้มแข็งยิ่งใหญ่แล้วย่อมต้องสูงส่งหนักแน่นขึ้นกว่าเดิมอย่างแน่นอน

ส่วนเรื่องชะฮฺวะฮฺความอยากในผลประโยชน์ต่างๆนั้นก็เป็นที่รู้ว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้อพยพออกจากบ้านเมืองที่อยู่อาศัยของพวกเขาและละทิ้งทรัพย์สมบัติของพวกเขาและได้เสียสละตำแหน่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีที่พวกเขาเคยได้รับด้วยความเต็มใจเพียงเพราะพวกเขารักในอัลลอฮฺและรอซูล เช่นนี้แล้วเป็นไปได้หรือที่เศาะฮาบะหฺได้ตกมุรตัดเพราะหลงในทรัพย์สินเงินทองเกียตริยศตำแหน่งที่พวกเขาได้ละทิ้งมา

119. ชีอะหฺเชื่อว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺไม่มีความยุติธรรมแต่เรากลับพบว่าหนังสือของชีอะหฺหลายเล่มที่มีรายงานถึงความยุติธรรมของเศาะฮาบะหฺอย่างไม่ต้องสงสัย ตัวอย่างเช่นชีอะหฺได้รายงานว่าท่านนบีได้กล่าวคุฏบะหฺในฮัจญะตุลวิดาอฺโดยกล่าวว่า “ขออัลลอฮฺทรงประทานความชุ่มฉ่ำให้แก่บ่าวที่ได้ตรับฟังและเข้าใจคำพูดของฉัน จากนั้นเขาจะแจ้งให้คนที่ไม่ได้ฟัง...” ซึ่งถ้า

หากเศาะฮาบะหฺมิได้มีความยุติธรรมแล้วท่านรอซูลจะไว้ใจให้พวกเขาแจ้งสิ่งที่ท่านพูดแก่คนที่ไม่ได้ฟังได้อย่างไร?

120. มีคำถามต่อชีอะหฺว่า "ท่านนบีได้เรียกร้องและสั่งให้เราสรรหาภรรยาที่ดีและเป็นดองกับผู้ที่มีความประเสริฐมิใช่หรือ?

หากชีอะหฺตอบว่า ใช่อย่างแน่นอน

เราก็จะถามว่า "คุณยอมให้ตัวคุณเกี่ยวดองเป็นเครือญาติกับลูกซินาหรือ"?

แน่นอนเขาต้องตอบว่า "ขออัลลอฮฺให้ห่างไกลจากสิ่งนั้น"

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า "แต่พวกเจ้ากำลังกล่าวหาโดยปราศจากหลักฐานว่าท่านอุมัรบินอัล ค็อฏฏอบเป็นลูกของผู้หญิงที่ทำซินาคนหนึ่งที่ชื่อ(ศิหาก) จนถึงขั้นที่ผู้รู้ของท่านคนหนึ่งที่ชื่อนิอฺมะตุลเลาะฮฺอัลญะซาอิรียฺได้กล่าวหาอย่างหยาบคายว่าท่านอุมัรจะไม่หยุดนิ่งยกเว้นด้วยน้ำของผู้ชาย และยังได้กล่าวหาว่าลูกสาวของท่านคือท่านหญิงฮัฟเศาะหฺเป็นมุนาฟิกและสกปรกเหมือนบิดาของนาง ไม่ใช่แค่นั้นแต่ยังกล่าวหาว่านางเป็นกาเฟรด้วยซ้ำ

อย่างนี้แล้วพวกเจ้าโอ้ชีอะหฺกำลังกล่าวหาว่าท่านนบีได้เป็นเครือญาติกับลูกหลานซินา!? และได้ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่เสียหายและเป็นมุนาฟิก?

ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺว่าพวกเจ้าโอ้ชีอะหฺกำลังใส่ร้ายป้ายสี่ต่อท่านรอซูลและเศาะฮาบะหฺและกำลังกล่าวหาพวกเขาเหล่านั้นในสิ่งที่ตัวพวกเจ้าไม่อาจยอมรับได้

121. ถ้าหากว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺเกือบทั้งหมดได้ตกมุรตัดและเป็นมุนาฟิกอย่างที่ชีอะหฺได้กล่าวหาแล้ว แล้วศาสนาอิสลามสามารถที่จะแผ่ขยายเจริญรุ่งเรืองได้อย่างไร? ศาสนาอิสลามสามารถเอาชนะอาณาจักรเปอร์เซียและโรมันและพิชิตบัยตุลมักดิส(เมืองเยรูซาเล็ม)ได้อย่างไร?

122. มุฮัมมัด กาชิฟ อาลอัลฆิฏออฺหนึ่งในอุลามาอฺของชีอะหฺได้อ้างถึงท่านอลีว่า "เมื่อท่านอลีได้เห็นคอลีฟะหฺทั้งสองท่านก่อนหน้าท่าน(คืออบูบักรฺและอุมัร)ได้เสียสละแรงกายและพยายามอย่างที่สุดในการเผยแผ่เตาฮีด(หลักการศาสนาอิสลาม)และเตรียมพร้อมซึ่งกองทัพและพิชิตดินแดนต่างๆโดยไม่ย่อท้อและอ่อนแอ ท่านอลีจึงได้ให้การสัตยาบันและยอมรับท่านทั้งสอง

ดังนั้นด้วยการยอมรับของอุลามาอฺชีอะหฺเองว่าท่านทั้งสองได้เผยแผ่เตาฮีดและเตรียมกองทัพและทำสงครามพิชิตดินแดนต่างๆ แล้วเหตุใดชีอะหฺถึงได้กล่าวหาทั้งสองท่านว่าเป็นผู้นำกาเฟร เป็นมุนาฟิกและตกมุรตัด? เหตุใดศาสนาชีอะหฺจึงมีความสับสนและขัดแย้งกันเองเช่นนี้!?

123. ชีอะหฺอ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขานั้นเป็นมะอฺศูม แต่เรามีหลักฐานมากมายที่แสดงถึงความเท็จของคำอ้างนี้ ยกตัวอย่างเช่น

ก. ท่านอัลฮะซันบินอลีไม่เห็นด้วยและขัดแย้งกับบิดาของท่านที่จะออกไปต่อสู้ทำสงครามกับบรรดาผู้ที่เรียกร้องให้มีการชำระคดีการสังหารท่านอุสมานบินอัฟฟาน ซึ่งแน่นอนหนึ่งในสองท่านนี้ย่อมถูกและอีกคนหนึ่งผิดแต่ทั้งสองท่านกลับเป็นอิหม่ามที่ปราศจากความผิดในทัศนะของชีอะหฺ

ข. ท่านอัลฮุเซนได้ขัดแย้งกับพี่ชายคือท่านอัลฮะซันในเรื่องการประนีประนอมสงบศึกกับท่านมุอาวิยะหฺซึ่งแน่นอนหนึ่งในสองคนย่อมทำถูกและอีกคนย่อมผิดแต่ทั้งสองท่านกลับเป็นอิหม่ามที่ปราศจากความผิดในทัศนะของชีอะหฺ

ค. ในหนังสือชีอะหฺหลายเล่มได้ระบุคำพูดของท่านอลีอย่างชัดเจนว่า "พวกเจ้าจงอย่าได้หยุดที่จะกล่าวสัจธรรมความจริงหรือคำปรึกษาที่เที่ยงธรรม(ให้แก่ฉัน) เพราะแท้จริงฉันไม่ใช่ผู้ที่ปราศจากความผิด"

124. มีชีอะหฺในสมัยปัจจุบันได้ประณามกล่าวร้ายต่ออุลามาอฺอะหฺลุซซุนนะหฺในประเทศซาอุดิอารเบียที่ออกฟัตวาอนุญาติให้ขอความช่วยเหลือจากกาเฟรในกรณีจำเป็นเพื่อต่อสู้กับพวกพรรคบาส(ในอิรักสมัยซัดดัมฮุเซน) แต่เรากลับพบว่าหนึ่งในอุลามาอฺชีอะหฺที่ชื่ออัชชะฮีรอิบนุลมุเฏาะหิรอัลฮุลียฺได้รายงานในหนังสือ "มุนตะฮัฏเฏาะลับฟีตะหฺกีกิลมัซฮับ" ว่าอุลามาอฺชีอะหฺมีอิจมาอฺ–ยกเว้นอัฏฏูซียฺ–อนุญาตให้ขอความช่วยเหลือจากชาวซิมมะหฺ(คือผู้ที่พันธะสัญญาสงบศึกกับรัฐอิสลาม)เพื่อต่อสู้ทำสคามกับพวกกบฏ นี่คือความสับสนและขัดแย้งในตัวเองในศาสนาชีอะหฺ

125. หนึ่งในหลักการของชีอะหฺได้ระบุว่าการเป็นอิหม่ามนั้นจะเป็นของผู้ที่อ้างในตำแหน่งนี้และสามารถแสดงอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติอันที่จะยืนยันในคำอ้างของเขา แต่ชีอะหฺกลับไม่ยอมรับอิมามะหฺของซัยดฺบินอลีทั้งๆที่เขาได้อ้างในตำแหน่งนี้แต่กลับยืนยันในอิมามะหฺของ

อิหม่ามมะหฺดีที่หายตัวไปผู้ซึ่งไม่ได้อ้างตัวว่าเป็นอิหม่ามแต่อย่างใดรวมทั้งมิได้แสดงความสามารถเหนือธรรมชาติใดเนื่องจากได้หายตัวไปตั้งแต่เล็กๆ(ตามทัศนะของชีอะหฺ)

126. หลังจากที่อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประทานลงมาซึ่งอายะหฺ

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا (58) النساء

ความว่า "[4.58] **แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน**"

ท่านนบีได้เรียกบะนีชัยบะหฺและได้มอบกุญแจของกะอฺบะหฺแก่พวกเขาและกล่าวว่า "พวกเจ้าจงเก็บมันไว้เถิดโอ้ บะนีฏ็อลฮะหฺอย่างถาวรยาวนานตลอดไปจนถึงวันกิยามะหฺ จะไม่มีใครมาแย่งมันจากพวกเจ้าได้ยกเว้นคนนั้นคือผู้อธรรม" ที่ท่านนบีหมายถึงตรงนี้คือเรื่องการดูแลทำนุบำรุงกะอฺบะหฺ

แต่ทำไมท่านนบีมิได้กล่าวเช่นเดียวกันนี้ในเรื่องตำแหน่งคอลีฟะหฺของท่านอลีอันเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อประชาชาติทั้งมวลและเป็นสิ่งที่จะกำหนดเรื่องราวต่างๆของศาสนา

127. ชีอะหฺได้อุปโลกน์ฮาดีสหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีใจความว่า "อัลลอฮฺจะสาปแช่งผู้ที่ไม่เข้าร่วมกองทัพของอุซามะหฺ" ทั้งนี้เพื่อที่จะสาปแช่งท่านอุมัร แต่ชีอะหฺกลับลืมนึกถึงสองเรื่องคือ

ก. หากท่านอลีได้เข้าร่วมกองทัพนี้ซึ่งได้ถูกแต่งตั้งโดยคอลีฟะหฺอบูบักรฺ ซึ่งแสดงว่าท่านอลีได้ยอมรับในการเป็นผู้นำของอบูบักรฺเพราะท่านยอมที่จะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพที่แต่งตั้งโดยอบูบักรฺ

ข. หรือหากท่านอลีมิได้เข้าร่วมกองทัพนี้ก็แสดงว่าท่านอลีจะถูกสาปแช่งตามฮาดีสที่พวกเขาแต่งขึ้นมา ซึ่งสิ่งนี้ชีอะหฺรับไม่ได้

128. ชีอะหฺได้อ้างว่าท่านอลีมีคัมภีรฺอัลกุรอานที่ได้ถูกเรียงลำดับตามลำดับอายะหฺที่ได้ถูกประทาน เราอยากถามชีอะหฺว่า ท่านอลีได้เป็นคอลีฟะหฺหลังจากท่านอุสมานแต่เหตุใดท่านมิได้นำอัลกุรอานนี้ออกมา ซึ่งสามารถเข้าใจได้สองอย่างคือ

1. อัลกุรอานนี้มิได้มีตัวตนอยู่จริง แต่ชีอะหฺได้อ้างเรื่องนี้ถึงท่านอลีอย่างมดเท็จ
2. หรือท่านอลีจะปกปิดสัจธรรมความจริงและหลอกประชาชาติตลอดการเป็นคอลีฟะหฺของท่าน

129. ชีอะหฺอ้างว่าพวกเขามีความรักต่ออะหฺลุลบัยตฺและครอบครัวท่านนบี แต่เรากลับพบว่าพวกเขาได้กระทำสิ่งที่ตรงข้ามกับความรักดังกล่าว นั่นคือพวกเขาได้ปฏิเสธเชื้อสายอะหฺลุลบัยตฺบางคนเช่น ท่านหญิงรุก็อยยะหฺและท่านหญิงอุมมุกัลโซมลูกสาวท่านนบีทั้งสองคนและปฏิเสธท่านลุงนบีคือท่านอัลอับบาสและลูกหลานของท่านจากการเป็นอะหฺลุลบัยตฺด้วย รวมทั้งท่านอัซซุเบรลูกชายเศาะฟิยะหฺป้าท่านนบี นอกจากนี้พวกชีอะหฺยังเกลียดลูกหลานท่านหญิงฟาฏิมะหฺหลายๆคนเช่นซัยดฺบินอลีและลูกของเขาคือยะหฺยา และอิบรอเฮมและญะอฺฟัรลูกชายสองคนของมูซาอัลกาเส็ม และญะอฺฟัรบินอลีน้องของอัลฮะซันอัลอัซกะรียฺหนึ่งในอิหม่ามของชีอะหฺ ไม่ใช่แค่นี้แต่ชีอะหฺยังได้กล่าวหาว่า อัลฮะซันบินอัลฮะซัน(อัลมุซันนา)พร้อมกับลูกชายคืออับดุลลอฮฺ(อัลมะหฺฎ)และหลานชายคือมุฮัมมัด(อันนัฟซุอัซซะกิยะหฺ)ได้ตกมุรตัดและเช่นเดียวกันอิบรอเฮมบินอับดุลลอฮฺ ซะกะรียาบินมุฮัมมัดอัลบากิร มุฮัมมัดบินอับดุลลอฮฺบินอัลฮุเซนบินอัลฮะซัน มุฮัมมัดบินอัลกอเซ็มบินอัลฮุเซน ยะหฺยาบินอุมัรและอื่นๆอีกมาก จนถึงขั้นที่มีชีอะหฺที่ได้กล่าวว่า "แท้จริงบรรดาลูกหลานอัลฮะซันบินอลีได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายน่าละอายและไม่สามารถที่จะถือว่าเป็นการตะกิยะหฺได้"

นี่หรือที่ชีอะหฺอ้างว่าพวกเขารักอะหฺลุลบัยตฺ?

130. ชีอะหฺได้กล่าวหาว่าอะหฺลุลบัยตฺสมัยศตวรรษแรกฮิจเราะหฺล้วนแล้วเป็นกาเฟร ซึ่งเรื่องนี้ได้ถูกระบุในรายงานและหนังสืออ้างอิงของชีอะหฺหลายๆเล่มว่า "บรรดามนุษย์ทั้งหลายหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตล้วนแล้วตกมุรตัดยกเว้นสามคน(ซัลมานอัลฟาริซียฺ อบูซัรอัลฆิฟารียฺและท่านอัลมิกดาด)" บางรายงานก็บอกว่ายกเว้นเจ็ดคนซึ่งในจำนวนนี้ไม่มีอะหฺลุลบัยตฺแม้แต่คนเดียว นี่หรือที่เรียกว่ารักอะหฺลุลบัยตฺ

131. ท่านอัลฮะซันได้ยอมสละสิทธิในตำแหน่งคอลีฟะหฺให้แก่มุอาวิยะหฺถึงแม้ว่าจะมีผู้สนับสนุนช่วยเหลือมากมาย ในขณะที่น้องชายของท่านคืออัลฮุเซนได้ต่อสู้และประกาศไม่ยอมรับยะซิดบินมุอาวิยะหฺทั้งๆที่มีผู้สนับสนุนช่วยเหลือน้อย แต่ทั้งสองคนกลับเป็นอิหม่ามที่

มะอฺศูมในศาสนาชีอะหฺ ซึ่งห้าหากว่าสิ่งที่อัลฮะซันได้กระทำนั้นถูกต้องก็แสดงว่าการกระทำของอัลฮุเซนนั้นผิด หรือกลับกัน

ชีอะหฺยังได้กล่าวหาอย่างชัดเจนและเปิดเผยว่าผู้อวุโสในบรรดาอะหฺลุลบัยตฺบางคนเป็นกาเฟรเช่นลุงนบีอัลอับบาสที่พวกชีอะหฺอ้างว่าอัลลอฮฺได้ประทานลงมาซึ่งอายะหฺที่พูดถึงเขาว่า

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآَخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا (72) سورة النساء

ความว่า "[17.72] **และผู้ใดบอดในโลกนี้ดังนั้นเขาก็จะบอดในปรโลกด้วย และหลงทางอย่างไกลยิ่ง**"

และเช่นเดียวกันลูกชายของท่านคืออับดุลลอฮฺอิบนุอับบาสอุลามาอฺของประชาชาติอิสลามและผู้อธิบายอธิบายอัลกุรอาน ซึ่งการกล่าวหาว่าท่านเป็นกาเฟรนี้มีระบุในหนังสืออัลกาฟียฺของชีอะหฺและยังได้กล่าวหาว่าท่านเป็นผู้ญาเฮ็ลและโง่เง่าไร้ปัญญา และในหนังสือ ริญาลอัลกะชียฺ ได้มีบทดุอาอฺที่ว่า "โอ้ อัลลอฮฺโปรดสาปแช่งลูกชายสองคนของคนนั้นและขอให้ทรงทำให้ดวงตาทั้งสอบอดเหมือนที่หัวใจของพวกเขาบอด..!" ซึ่งฮะซันอัลมุศฏอฟะวียฺซึ่งเป็นเชคคนหนึ่งของชีอะหฺได้อธิบายดุอาอฺนี้ว่า "ทั้งสองคนนั้นคืออับดุลลอฮฺบินอับบาสและอุบัยดุลลอฮฺบินอับบาส" และความเกลียดชังของชีอะหฺนั้นรวมไปถึงบรรดาบุตรีท่านนบี–ยกเว้นท่านฟาฏิมะหฺ–จนกระทั่งชีอะหฺบางคนได้ปฏิเสธว่าพวกนางไม่ใช่บุตรีท่านนบี!! แล้วความรักต่ออะหฺลุลบัยตฺที่ชีอะหฺได้อ้างอยู่ที่ใด??

132. ในสมัยท่านอบูบักรฺเป็นคอลีฟะหฺท่านอลีได้เข้าร่วมทำสงครามกับพวกตกมุรตัดทั้งหลาย และได้รับทาสีหญิงคนหนึ่งจากเชลยของเผ่าบนูฮะนีฟะหฺซึ่งได้ให้กำเนิดลูกชายคนหนึ่งให้แก่ท่านชื่อมุฮัมมัดอัลฮะนะฟิยะหฺ ดังนั้นสิ่งที่ชีอะหฺปฏิเสธไม่ได้คือความจริงที่ว่าท่านอลีได้ยอมรับและถือว่าการดำรงตำแหน่งคีลาฟะหฺของท่านอบูบักรฺนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง มิเช่นนั้นแล้วท่านอลีคงไม่ยอมที่จะเข้าร่วมทำสงครามนี้อย่างแน่นอน

133. คำกล่าวต่างๆที่ถูกรายงานจากญะอฺฟัรอัศศอดิกในหลายๆเรื่องที่ขัดแย้งในตัวเองและมีความหมายที่สวนทางกัน และไม่มีปัญหาฟิกฮฺใดๆเว้นแต่จะมีคำพูดที่ขัดแย้งกันเองอย่างน้อยสองคำพูดที่ตรงข้ามกัน เช่น บ่อน้ำที่มีนะญิบตกลงไป บางครั้งมีทัศนะว่า มันเปรียบเสมือน

ทะเลไม่มีอะไรที่จะทำให้มันเป็นนาญิซได้ แต่บางครั้งเขาจะตอบว่า จะทำให้เป็นนาญิซทั้งหมด บางครั้งจะกล่าวว่า เป็นนาญิซเจ็ดถังหรือหกถัง และเมื่ออุลามาอฺคนหนึ่งของชีอะหฺได้ถูกถามว่า จะมีทางออกสำหรับความขัดแย้งนี้อย่างไร? เขาตอบว่า ผู้วินิจฉัยจะต้องวินิจฉัยทัศนะต่างๆ เหล่านี้และเลือกที่มีน้ำหนักมากที่สุดส่วนคำพูดต่างๆที่เหลือถือว่าเป็นการตะกิยะหฺ และเมื่อเขาถูกถามว่า หากผู้วินิจฉัยอีกคนหนึ่งได้ให้น้ำหนักอีกทัศนะหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทัศนะที่ผู้วินิจฉัยคนแรกให้น้ำหนักแล้วจะคำพูดที่เหลือจะเป็นอะไร? เขาตอบว่า ส่วนที่เหลือคือการตะกิยะหฺ สรุปคือหากเป็นเช่นนี้แล้วมัสฮับของญะอฺฟัรศอดิกก็คงไม่มีอะไรเหลือเพราะทุกๆทัศนะของเขาเป็นไปได้ว่าเป็นตะกิยะหฺ เนื่องจากไม่มีอะไรที่จะแยกว่าส่วนไหนเป็นทัศนะที่แท้จริงส่วนไหนคือการตะกิยะหฺ

134. ในบรรดาหนังสือด้านฮาดีสที่ชีอะหฺให้การเชื่อถือนั้นมีหนังสือ "อัลวะซาอิล" ของอัลฮุรอัลอามิลียฺซึ่งเสียชีวิตในปี 1104 ฮิจเราะหฺ หนังสือ "อัลบิฮาร" ของอัลมัจลิซียฺซึ่งเสียชีวิตในปี 1111 ฮิจเราะหฺ และหนังสือ "มุซตัดเราะกุลวะซาอิล" ของอัฏฏ็อบรฺซียฺซึ่งเสียชีวิตในปี 1320 ฮิจเราะหฺ จะสังเกตว่าล้วนแล้วเป็นหนังสือรุ่นหลัง! ซึ่งถ้าหากคนแต่งหนังสือเหล่านี้ได้รวบรวมฮาดีสต่างๆด้วยสายสืบและสายรายงาน คนที่มีปัญญาจะสามารถเชื่อถือในสายรายงานที่ไม่เคยบันทึกไว้เลยตลอดสิบเอ็ดศตวรรษหรือสิบสามศตวรรษได้อย่างไร!?หรือถ้าหากรายงานเหล่านี้ได้ถูกบันทึกในหนังสือใดๆแล้ว เหตุใดจึงไม่พบหนังสือเหล่านั้นจนกระทั่งในศตวรรษหลังๆ มา!? และเหตุใดอุลามาอฺชีอะหฺรุ่นแรกๆไม่ได้รวบรวมรายงานเหล่านั้น!? เหตุใดไม่ได้มีการบันทึกหนังสือเหล่านั้นในหนังสือของพวกเขา?

135. มีรายงานและฮาดีสต่างๆมากมายในหนังสือชีอะหฺที่ได้รายงานจากอาลุลบัยตฺที่ตรงกับรายงานของอะหฺลุซซุนนะหฺ ไม่ว่าจะเป็นด้านอะกีดะหฺหลักศรัทธาและการห้ามการทำบิดอะหฺ หรือเรื่องอื่นๆ แต่ชีอะหฺได้พยายามเบี่ยงแบนจากข้อเท็จจริงเพราะมันไม่ตรงกับอารมณ์นัฟซูของพวกเขาโดยการใช้หลักการตะกิยะหฺ

136. ผู้ที่เขียนหนังสือ "นะฮฺญุลบะลาเฆาะหฺ" ซึ่งเป็นหนังสือที่ชีอะหฺให้ความเชื่อถือได้รายงานเรื่องที่ท่านอลีได้สรรเสริญยกย่องท่านอบูบักรฺและท่านอุมัร เช่นท่านอลีกล่าวว่า "ได้จากไปแล้วผู้ซึ่งมีอาภรณ์ที่บริสุทธิ์ น้อยในความบกพร่อง ได้กระทำสิ่งที่ดีต่อประชาชาติ และเป็นคนแรกๆที่ปกป้องประชาชาติจากความชั่ว ได้ปฏิบัติต่ออัลลอฮฺด้วยการฏออัตพระองค์ และได้ยำเกรงพระองค์อย่างจริงจัง" ซึ่งชีอะหฺย่อมงุนงงและแปลกใจในคำยกย่องเหล่านี้ซึ่งสวนทางกับอะกี

ดะหฺของพวกเขาที่เกี่ยวกับการด่าและประนามเศาะฮาบะหฺ ดังนั้นชีอะหฺจึงถือว่าการยกย่องเหล่านี้เป็นการตะกิยะหฺ!!และอ้างว่าการยกย่องนี้เพื่อเป็นการสมานฉันท์กับผู้ที่เชื่อว่าคิลาฟะหฺของท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเพื่อเป็นการเอาใจพวกเขาเหล่านั้นและที่ท่านอลีทำนั้นเพื่อต้องการหลอกเศาะฮาบะหฺ! นั่นหมายความว่าท่านอลีเป็นมุนาฟิกและขี้ขลาดและแสดงออกซึ่งสิ่งที่ขัดแย้งกับสิ่งที่อยู่ข้างในจิตใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ตรงข้ามกับที่เราได้รู้ได้ศึกษาในประวัติศาสตร์ที่รายงานถึงความกล้าหาญชาญชัยและเปิดเผยสัจธรรมของท่านอลี

137. ชีอะหฺอ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเป็นมะอฺศูม แต่กลับมีรายงานมากมายที่รายงานโดยชีอะหฺเองที่ระบุว่าบรรดาอิหม่ามก็ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ธรรมดาทั่วไปที่อาจจะมีข้อบกพร่อง หลงลืมและความผิดพลาด..เช่นอัลมัจลิซียฺหนึ่งในอุลามาอฺชีอะหฺได้ยอมรับว่า "เรื่องนี้มีความสับสนเป็นอย่างมาก เพราะมีหลักฐานและรายงานต่างๆมากมายที่แสดงว่าพวกเขามีข้อผิดพลาดและหลงลืม.."

138. เมื่ออิหม่ามคนที่สิบเอ็ดของชีอะหฺที่ชื่ออัลฮะซันอัลอัซกะรียฺได้เสียชีวิต เขาไม่ได้มีลูกไว้สืบทอดเลย ดังนั้นเพื่อไม่ให้หลักการของมัซฮับชีอะหฺสิบสองอิหม่ามต้องล่มสลาย จึงมีชายคนหนึ่งที่ชื่อ "อุสมานบินซะอีด" ได้อ้างว่าอัลฮะซันอัลอัซกะรียฺมีลูกชายคนหนึ่งได้หายตัวไปขณะมีอายุ 4 ขวบและเป็นตัวแทนของบิดา

มันช่างแปลกเสียนี่กระไร! ในขณะที่ชีอะหฺอ้างว่าพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพูดใดๆเว้นแต่จะออกมาจากผู้ที่เป็นมะอฺศูมเท่านั้น แต่ในเรื่องหลักศรัทธาที่สำคัญของพวกเขากลับไปเชื่อคำกล่าวอ้างของใครก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่มะอฺศูม!!

139. ชีอะหฺได้โจมตีมัรวานบินอัลฮะกัมและได้โจมตีและประณามด่าทอเขาต่างๆนาๆ แต่กลับรายงานในหนังสือของพวกเขาว่าอัลฮะซันและอัลฮุเซนได้เคยละหมาดตามเขา

และที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือลูกชายของมัรวานที่ชื่อมุอาวิยะหฺได้แต่งงานกับลูกสาวท่านอลีที่ชื่อร็อมละหฺ!!ตามที่นักวิชาการด้านเชื้อสายได้รายงาน และเช่นเดียวกันหลานของมัรวานที่ชื่ออัลวะลีดบินอับดุลมะลิกได้แต่งงานกับ ซัยนับบินติอัลฮะซันอัลมุซันนาและนะฟีซะหฺบินติซัยดฺบินอัลฮะซันบินอลี

140. ชีอะหฺกล่าวว่าผู้ที่จะเป็นอิหม่ามนั้นต้องบรรลุศาสนภาวะแต่พวกเขากลับให้ตำแหน่งอิหม่ามแก่มุฮัมมัดบินอลีที่ได้รับสมญานามว่า "อัลเญาวาด" ผู้ซึ่งยังไม่บรรลุศาสนภาวะตอนที่บิดาของเขาคืออลีอัรริฎอเสียชีวิต

141. ในเรื่องเล่าต่างๆของชีอะหฺพวกเขาได้อ้างว่าอิหม่ามมะหฺดีที่หายตัวไปนั้นตอนที่เขาเกิดได้มีนกมากมายลงมาจากฟ้าและใช้ปีกเช็ดศีรษะ ใบหน้าและร่างกายของเขา จากนั้นได้บินไปและเมื่อเรื่องนี้ถูกเล่าให้บิดาของเขาได้ฟังเขาได้หัวเราะและกล่าวว่า นั่นคือมลาอิกะหฺแห่งฟากฟ้าที่ได้ลงมาเพื่อให้ความจำเริญแก่เด็กทารกคนนี้และจะเป็นผู้ช่วยเหลือเขาเมื่อเขาได้ปรากฏ(เป็นอิหม่าม)" คำถามคือ ในเมื่อมีมลาอิกะหฺเป็นผู้ช่วยเหลือเขาแล้ว เหตุใดจึงต้องกลัวและหนีไปอยู่ในสถานที่ใต้ดิน!?

142. ชีอะหฺได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆของการเป็นอิหม่าม หนึ่งในนั้นคือต้องเป็นบุตรชายคนโตของบิดาและจะไม่มีคนอื่นอาบน้ำให้ยกเว้นอิหม่ามและต้องสวมเสื้อเกราะท่านรอซูลได้อย่างพอดีและต้องเป็นผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในหมู่คนทั่วไปและต้องไม่เคยประสบกับญะนาบะหฺหรือการฝันเปียกและต้องเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับและอื่นๆ

แต่ในภายหลังชีอะหฺเองอีกเช่นที่ต้องประสบกับความลำบากใจและจนมุมด้วยคุณสมบัติต่างๆเหล่านี้เพราะเราพบว่าอิหม่ามบางคนไม่ได้เป็นบุตรคนโตของบิดาเช่นมูซาอัลกาเด็มและอัลฮะซันอัลอัซกะรียฺและบางคนก็มิได้มีอิหม่ามที่อาบน้ำให้เช่นอลีอัรริฎอที่ไม่ได้ถูกอาบน้ำให้โดยบุตรชายของเขาคือมุฮัมมัดอัลเญาวาดเนื่องจากอายุยังไม่ถึงแปดขวบในขณะนั้น และมูซาอัลกาเด็มก็ไม่ได้ถูกอาบน้ำโดยบุตรชายของเขาคืออลีอัรริฎอเนื่องจากหายตัวไปในเวลานั้นหรือแม้แต่อัลฮุเซนบินอลีบินอบีฏอเล็บก็ไม่ได้ถูกอาบน้ำโดยบุตรชายของเขาคืออลีซัยนุลอาบิดีนเนื่องจากต้องอยู่บนที่นอนและถูกอะซากิรบินซิยาดขัดขวางไว้

อิหม่ามบางคนไม่สามารถสวมเสื้อเกราะท่านนบีได้อย่างพอดี เช่นมุฮัมมัดอัลเญาวาดซึ่งเขามีอายุได้เพียงแปดขวบขณะที่บิดาของเขาได้เสียชีวิต และลูกชายของเขาก็เช่นเดียวกันคืออลีบินมุฮัมมัดเพราะเขาได้เสียชีวิตขณะที่ลูกชายยังเป็นเด็กเล็ก

อิหม่ามบางคนมิได้เป็นผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในหมู่คนทั่วไป เช่นอิหม่ามที่เป็นเด็ก

อิหม่ามบางคนมีรายงานจากชีอะหฺว่าได้ฝันเปียกและประสบกับการมีญะนาบะหฺเช่น ท่านอลีและบุตรชายสองคนคืออัลฮะซันและอัลฮุเซน ซึ่งได้ชีอะหฺได้รายงานว่าท่านนบีได้กล่าวว่า “

ไม่มีใครที่จะได้รับอนุญาตให้มีญะนาบะหฺในมัสยิดนี้ได้ยกเว้นฉันและอลีและฟาฏิมะหฺและอัลฮะซันและอัลฮุเซน”

ส่วนเรื่องสิ่งเร้นลับนั้นเป็นการโกหกมดเท็จอย่างสิ้นเชิง ซึ่งไม่มีความจำเป็นที่จะเราจะต้องตอบโต้ด้วยซ้ำ เพราะชีอะหฺได้รายงานเองว่าอิหม่ามบางคนเสียชีวิตเพราะถูกวางยาพิษ ไหนเล่าที่อ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ!?

143. ชีอะหฺอ้างว่าผู้ใดจะได้ตำแหน่งอิหม่ามนั้นต้องมีตัวบทหลักฐานระบุไว้ ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้วเหตุใดบรรดากลุ่มต่างๆของชีอะหฺจึงมีความขัดแย้งกันเองในเรื่องอิมามะหฺ แต่ละกลุ่มต่างก็อ้างว่ามีหลักฐานในอิหม่ามของพวกเขา แต่ละกลุ่มก็อ้างว่าตัวเองมีสิทธิในอิหม่ามมากกว่ากลุ่มอื่น เช่นอัลกีซานิยะหฺก็อ้างว่าอิหม่ามหลังจากท่านอลีคือลูกชายของท่านที่ชื่อมุฮัมมัดอัลฮะนะฟิยะหฺ หรือกลุ่มอื่นๆ

144. ชีอะหฺได้ใส่ร้ายป้ายสีท่านหญิงอาอิชะหฺและได้กล่าวหานางเหมือนที่อะหฺลุลอิฟกฺ (ชาวโกหกมดเท็จ)ที่ได้กล่าวหานางว่าทำซินา เราอยากถามชีอะหฺว่าถ้าหากนางได้กระทำสิ่งที่พวกเจ้ากล่าวหาจริงแล้ว เหตุใดท่านนบีมิได้ลงโทษนาง ซึ่งท่านนบีเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺ หากฟาฏิมะหฺบินติมุฮัมมัดขโมย ฉันจะตัดมือของนาง” บันทึกโดยอัลบุคอรียฺ เหตุใดท่านนบีจึงมิได้ลงโทษท่านหญิงอาอิชะหฺซึ่งท่านนบีไม่เคยเกรงกลัวอะไรเลยในเรื่องสัจธรรมและเหตุใดท่านอัลฮะซันบินอลีมิได้สั่งให้ลงโทษนางตอนที่ท่านได้เป็นผู้นำ?

145. ชีอะหฺเชื่อว่าความรู้ต่างๆจะถูกเก็บไว้ ณ บรรดาอิหม่ามของพวกเขาและเป็นผู้ที่สืบทอดหนังสือและความรู้ต่างๆซึ่งคนอื่นๆไม่ได้รับ เช่นพวกเขาอ้างว่ามีหนังสือและคัมภีร์ต่างๆดังนี้ “เศาะฮีฟะหฺอัลญามิอะหฺ” “กิตาบอลี” “อัลอะบีเฏาะหฺ” “ดีวานุชชีอะหฺ” และ “อัลญุฟรฺ” และพวกเขายังอ้างคัมภีร์เหล่านี้มีทุกสิ่งที่มนุษย์ต้องการ

ที่แปลกคือถ้าหากคัมภีร์หรือหนังสือเหล่านี้มีอยู่จริงแม้เพียงส่วนหนึ่งแล้ว ประวัติศาสตร์ย่อมต้องเปลี่ยนแปลง บรรดาอิหม่ามของพวกเขาย่อมไม่ล้มเหลวที่จะไปสู่อำนาจและการปกครองพวกเขาย่อมไม่ประสบกับความยากลำบากต่างๆนาๆและต้องเสียชีวิตด้วยการถูกสังหารหรือถูกวางยาพิษ–ตามคำอ้างของชีอะหฺเอง– หรือไม่ต้องคอยหลบซ่อนอยู่ใต้ดินและเก็บตัวอยู่ในที่ลับเพราะกลัวที่จะถูกสังหาร!

146. ขอถามชีอะหฺว่า “คัมภีร์ต่างๆเหล่านี้ปัจจุบันอยู่ที่ไหน?” อิหม่ามที่หายตัวไปอยู่ที่ไหน?เหตุใดถึงอิหม่ามที่หายตัวไปยังไม่ออกมาพร้อมกับคัมภีร์เหล่านั้น?ทั้งๆที่มนุษย์มีความต้องการใช้คัมภีร์เหล่านั้นมิใช่หรือ?เหตุใดถึงปล่อยให้มนุษย์ต้องใช้ชีวิตโดยปราศจากทางนำตั้งแต่อิหม่ามได้หายตัวไปในศตวรรษที่สิบเอ็ด!?พวกเขามีความผิดอะไรหรือถึงต้องถูกปิดบังกีดกั้นจากทางนำและประโยชน์จากคัมภีร์เหล่านั้น? หรือสิ่งที่ชีอะหฺอ้างนั้นไม่มีตัวตน เป็นสิ่งที่อุปโลกน์ขึ้นมาเป็นเพียงคำอ้างที่ไร้สาระไร้หลักฐาน? เหตุใดชีอะหฺจึงเบี่ยงเบนจากทางนำที่แท้จริงนั่นคืออัลกุรอานและซุนนะหฺท่านนบี?

147. ชีอะหฺได้อ้างในหนังสือของพวกเขาว่า การออกเดินทางของอุลฮุเซนบินอลีไปยังชาวอัลกูฟะหฺ(เพื่อเรียกร้องในตำแหน่งผู้นำ)จนถูกพวกเขาหักหลังและลอยแพจนกระทั่งต้องถูกฆ่าทั้งหมดนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายต้องตกมุรตัดยกเว้นสามคน คำถามคือ หากท่านอัลฮุเซนรู้สิ่งเร้นลับและรู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจริงตามที่ชีอะหฺอ้างแล้ว เหตุใดเขาจึงยังออกเดินทางเมื่อรู้ถึงจุดจบของตัวเอง?

148. ชีอะหฺอ้างว่าสาเหตุที่อิหม่ามคนที่สิบสองได้หายตัวไปนั้นเนื่องจากกลัวที่จะถูกฆ่า คำถามคือแล้วอิหม่ามอื่นๆก่อนหน้าเขาทำไมจึงไม่ถูกฆ่า?ซึ่งพวกเขาได้อาศัยอยู่ในรัฐคิลาฟะหฺและเป็นผู้ใหญ่ แล้วอิหม่ามคนที่สิบสองที่หายตัวไปขณะที่ยังเป็นเด็กแล้วจะถูกฆ่าได้อย่างไร (หมายความว่าโอกาสที่เด็กจะถูกฆ่าน้อยกว่าผู้ใหญ่)

149. ชีอะหฺอ้างว่าพวกเขาจะเชื่อถือฮาดีสที่รายงานโดยอะหฺลุลบัยตฺ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่จริงตามที่พวกเขาอ้าง เพราะชีอะหฺถือว่าอิหม่ามของเขาเปรียบเสมือนท่านนบีผู้ที่ไม่พูดด้วยอารมณ์ของตัวเอง และถือว่าคำพูดของอิหม่ามเปรียบเสมือนคำพูดของอัลลอฮฺและรอซูล ดังนั้นเราจึงไม่ค่อยพบคำพูดของท่านนบีในหนังสือหรือตำรับตำราของพวกเขา เพราะพวกเขาพอเพียงกับกับคำพูดหรือรายงายจากอิหม่ามของพวกเขาเท่านั้น อีกประการหนึ่งคือไม่เป็นความจริงเลยที่พวกเขาอ้างว่าจะเชื่อถือฮาดีสที่รายงานโดยอะหฺลุลบัยตฺ(ทั้งหมด) แต่ความจริงคือพวกเขาเลือกที่รายงานโดยบรรดาอิหม่ามพวกเขาเท่านั้น เช่นพวกเขาจะไม่เชื่อถือลูกหลานอัลฮะซัน

150. ชีอะหฺบอกว่าพวกเขาเชื่อถือสิ่งที่รายงานโดยบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเท่านั้น แต่เป็นที่รู้กันว่าไม่มีอิหม่ามคนใดที่บรรลุศาสนภาวะแล้วเคยพบเห็นท่านนบียกเว้นท่านอลีบินอบีฎอเล็บเท่านั้น(ท่านนบีเสียชีวิตในขณะที่อัลฮะซันและอัลฮุเซนยังเล็กอยู่) ดังนั้นเป็นไปได้หรือที่ท่านอลีจะสามารถรายงานทุกๆฮาดีสจากท่านนบีให้แก่ชนรุ่นหลังท่าน? ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าท่านนบีได้เคยแต่งตั้งให้ท่านอลีเป็นตัวแทนของท่านเมื่อท่านต้องเดินทางและท่านนบีเคยส่งท่านอลีไปยังเมืองต่างๆ นั่นคือท่านอลีมิได้อยู่เคียงข้างท่านนบีตลอดเวลา เพราะแน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ที่ท่านอลีจะรายงานเรื่องราวของท่านนบีในขณะที่อยู่ในบ้านพร้อมกับภรรยาของท่าน สรุปคือท่านอลีไม่สามารถที่จะรายงานฮาดีสทุกๆฮาดีสจากท่านนบีได้ให้พวกเจ้าได้ โอ้ ชีอะหฺ

151. เป็นที่รู้กันว่าความรู้เรื่องราวของศาสนาที่มาจากท่านนบีจะไปถึงดินแดนอิสลามต่างๆโดยการรายงานที่ไม่ได้มาจากท่านอลีและไม่ได้มาจากอะหฺลุลบัยตฺเช่นกัน ท่านนบีเคยส่งท่านอัสอัดบินซะรอเราะหฺไปยังเมืองมะดีนะหฺเพื่อเรียกร้องและเผยแผ่และนำสารของศาสนาอิสลามให้แก่ชาวมะดีนะหฺและสอนอัลกุรอานแก่ชาวอัลอันศอรและสอนเรื่องราวศาสนาให้แก่พวกเขา ท่านนบีเคยส่งท่านอัลอะลาอฺบินอัลฮัฎเราะมียฺไปเมืองบาหฺเรน และได้ส่งท่านมุอาซบินญะบัลและอบูมูซาอัลอัชอารียฺไปเมืองเยเมน และได้ส่งท่านอิตาบบินอะซีดไปยังเมืองมักกะหฺ แล้วไหนเล่าที่ชีอะหฺอ้างว่าไม่มีใครที่รายงานเรื่องราวศาสนาและนำสารอิสลามมาจากท่านนบียกเว้นอะหฺลุลบัยตฺ!?

152. ชีอะหฺได้ยอมรับในตำราของพวกเขาว่าไม่มีใครที่จะนำความรู้เรื่องฮาลาลฮารอมหรือเรื่องการทำฮัจญ์มายังพวกเขายกเว้นจากสายรายงานของอบูญะอฺฟัรอัลบาเก็ร นั่นหมายความว่าไม่มีอะไรที่จะถูกรายงานโดยท่านอลีเลย! และคนรุ่นก่อนพวกเขาจะปฏิบัติอามัลอิบาดะหฺด้วยเรื่องราวที่รายงานโดยบรรดาเศาะฮาบะหฺ! หนังสือบางเล่มของชีอะหฺได้ระบุว่า "ก่อนสมัยของท่านอบูญะอฺฟัร ชาวชีอะหฺไม่เคยรู้เรื่องการทำฮัจญ์หรือเรื่องฮาลาลฮารอม จนกระทั้งท่านอบูญะอฺฟัรได้ปรากฏ ซึ่งท่านได้ทำให้พวกเขาได้ค้นพบความจริงและได้สั่งสอนพวกเขาเรื่องฮัจญ์และเรื่องฮาลาลฮารอมของพวกเขา จนกระทั่งทุกคนต้องพึ่งพาท่านจากที่เคยพึ่งพาคนอื่น"

153. ชีอะหฺมีความสับสนอย่างมากเมื่อพวกเขาได้ฮุหก่มคนที่อ้างว่าได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีที่พวกเขารอคอยว่าเป็นคนที่มีความยุติธรรมและความเที่ยงตรง นักวิชาการชีอะหฺคนหนึ่งที่อัลมามะกอนียฺได้กล่าวว่า "คนๆหนึ่งจะมีเกียรติเมื่อได้เห็นอัลฮุจญะหฺ(คืออิหม่ามมะหฺดี)หลังจากที่

ท่านได้หายตัวไป–ขออัลลอฮฺทรงเร่งการปลดปล่อยท่านและทำให้เราได้เป็นผู้เสียสละเพื่อท่าน– และเราจำเป็นต้องยืนยันว่าคนผู้นั้นอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าตำแหน่งความยุติธรรม”

ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วเหตุใดชีอะหฺจึงไม่ฮุหก่มว่าผู้ที่เห็นท่านนบีนั้นย่อมได้รับตำแหน่งนี้เช่นกัน? หรือชีอะหฺเชื่อว่าอิหม่ามมะหฺดียิ่งใหญ่และสูงส่งกว่าท่านนบี?

154. ชีอะหฺจะปฏิเสธฮาดีสที่รายงานโดยผู้ที่คัดค้านหรือไม่เชื่อในอิหม่ามคนใดคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธรายงานต่างๆของเศาะฮาบะหฺ แต่พวกเขากลับไม่ปฏิเสธรายงานของชีอะหฺรุ่นก่อนที่ได้คัดค้านอิหม่ามบางคนของพวกเขา! ยกตัวอย่างเช่นอัลฮุรอัลอามิลียฺได้ย้ำว่ามัสฮับชีอะหฺสิบสองอิหม่ามนั้นจะเชื่อถือในรายงานของกลุ่ม “อัลฟัฏฮิยะหฺ” และ “อัลวากิฟิยะหฺ” และ “อันนาวูซิยะหฺ” ซึ่งทั้งสามกลุ่มได้ปฏิเสธอิหม่ามบางคนจากสิบสองอิหม่าม แต่ถึงกระนั้นชีอะหฺสิบสองอิหม่ามก็ถือว่าสายสืบหรือผู้รายงานฮาดีสจากกลุ่มนี้มีความน่าเชื่อถือ แต่พวกเขากลับปฏิเสธผู้รายงานที่เป็นเศาะฮาบะหฺท่านนบี!!

155. อุลามาอฺชีอะหฺกลุ่มหนึ่งเชื่อว่าหนังสือของชีอะหฺที่ชื่อ “อัลกาฟียฺ” ซึ่งเขียนโดยอัลกุลัยนียฺมีรายงานที่เศาะเฮียะหฺ ฎออีฟและเมาฎูอฺ และเป็นที่เอกฉันท์ระหว่างชีอะหฺว่าหนังสือนี้ได้ถูกนำเสนอให้แก่อิหม่ามมะหฺดีที่หายตัวไปซึ่งอิหม่ามมะหฺดีได้กล่าวว่า “มัน(หนังสืออัลกาฟียฺ) พอเพียงแล้วสำหรับชีอะหฺเรา” คำถามคือ เหตุใดอิหม่ามมะหฺดีจึงไม่ปฏิเสธหรือคัดค้านสิ่งที่เป็นเมาฎูอฺที่มีอยู่ในหนังสือนี้!?

156. เชคของชีอะหฺที่ชืออัลหัมดานียฺได้กล่าวในหนังสือมิศบาฮุลฟะเกียะฮฺว่า “การที่จะถือว่าอิจมาอฺของชนรุ่นหลังเป็นหลักฐานนั้นมิใช่เพราะการเห็นด้วยของทุกคน และไม่ใช่การเห็นด้วยของยุคหนึ่งยุคใดแต่เพราะตรงกับการค้นพบทัศนะของมะอฺศูมโดยการคาดเดา...” นั่นคือ ชีอะหฺจะรู้ทัศนะของอิหม่ามที่หายตัวไปด้วยความบังเอิญหรือการคาดเดาซึ่งเป็นทัศนะที่จะสนับสนุนอิจมาอฺนั้นๆ คำถามคือ เหตุใดชีอะหฺจึงถือว่าการคาดเดาเป็นหลักสำคัญของศาสนาแต่การอิจมาอฺของชาวสลัฟกลับไม่ใช่หลักสำคัญ!?

157. ชีอะหฺได้สารภาพว่าหนึ่งในอุลามาอฺที่มีชื่อเสียงของพวกเขาคือ อิบนุบาบวัยฮฺอัลกุมมียฺเจ้าของหนังสือ “من لا يحضره الفقيه” ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ตำราหลักที่ชีอะหฺยึดปฏิบัตินั้นได้อ้างว่ามีการอิจมาอฺในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแต่ก็ยังได้อ้างอีกว่ามีอิจมาอฺอื่นที่แตกต่างจากอิจมาอฺแรก”

จนถึงขั้นที่อุลามาอฺอีกคนหนึ่งได้กล่าวว่า “หากการอ้างเกี่ยวกับอิจมาอฺเป็นแบบนี้(คือมีหลายอิจมาอฺในเรื่องเดียว)แล้ว จะยึดถือและเชื่อมั่นได้อย่างไร”

158. สิ่งที่แปลกประหลาดในศาสนาของชีอะหฺคือเมื่อมีความขัดแย้งในเรื่องหนึ่งเรื่องใดและมีทัศนะของคนที่มีตัวตนและเป็นที่รู้จักกับอีกหนึ่งทัศนะของคนที่ไม่รู้จักตัวตนของผู้กล่าว ชีอะหฺถือว่าทัศนะที่ถูกต้องคือทัศนะของคนที่ไม่รู้จักตัวตน ทั้งนี้เพราะชีอะหฺอ้างว่าทัศนะที่ไม่รู้ตัวตนนั้นอาจจะเป็นทัศนะของอิหม่ามที่มะอฺศูม! จนถึงขั้นที่แม้แต่เชคของพวกเขาเองคืออัลฮุรอัลอามิลียฺได้ตำหนิพวกเขาและกล่าวด้วยความแปลกใจว่า “และคำกล่าวของพวกเขา(ชีอะหฺ)ที่ว่าให้มีข้อแม้ว่า(ทัศนะที่ถูกต้อง)ต้องมาจากผู้ที่ไม่รู้ตัวตนนั้นช่างน่าแปลกประหลาดใจ! ไหนเล่าหลักฐาน? แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าทัศนะนั้นเป็นของอิหม่ามมะอฺศูมหรือเป็นการคาดเดา”

159. อัลมัจลิซียฺเชคคนหนึ่งของชีอะหฺกล่าวว่า “การหันหน้าไปทางกุโบรฺนั้นเป็นสิ่งจำเป็นถึงแม้ว่าจะไม่ตรงกับกิบลัต” นั่นคือเมื่อต้องการละหมาดสองรอกะอัตในการเยี่ยมเยียนกุโบรฺของชีอะหฺ!!

ที่แปลกคือตำราต่างๆของชีอะหฺนั้นมีการห้ามมิให้ยึดกุโบรฺเป็นมัสยิดหรือเป็นกิบลัตซึ่งได้รายงานโดยบรรดาอิหม่ามจากอะหฺลุลบัยตฺ แต่ชีอะหฺถือว่าการห้ามนี้เป็นการตะกิยะหฺ! อันเป็นเรื่องปกติของชีอะหฺที่จะอ้างการตะกิยะหฺในทุกเรื่องที่ไม่ตรงกับอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขา!

160. ชีอะหฺจะพูดถึงฮาดีส “อัลษะดีร” อยู่บ่อยๆโดยเฉพาะประโยคที่ท่านนบีได้กล่าวว่า “ฉันขอให้พวกเจ้านึกถึงอัลลอฮฺต่อบรรดาอะหฺลุลบัยตฺ” แต่ชีอะหฺกลับเป็นคนแรกที่ฝ่าฝืนคำสั่งเสียนี้นั่นคือการที่พวกเขาตั้งตัวเป็นศัตรูกับอะหฺลุลบัยตฺเป็นจำนวนมาก”

161. ชีอะหฺอ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ปกปิดหลักฐานที่ระบุให้ท่านอลีได้เป็นคอลีฟะหฺหลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิต คำถามคือ หากเป็นเช่นนั้นจริงแล้วเหตุใดเศาะฮาบะหฺไม่เคยปกปิดความดี ความประเสริฐ ความกล้าหาญ บทบาทและผลงานของท่านอลีแม้แต่น้อย นั่นแสดงว่าไม่มีหลักฐานดังกล่าวตามที่ชีอะหฺกล่าวอ้างเพราะหลักฐานเรื่องคีลาฟะหฺนั้นเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มีความสำคัญเป็นอย่างมากซึ่งเศาะฮาบะหฺย่อมไม่มีทางปกปิดอย่างแน่นอน

162. ชีอะหฺได้รายงานว่าอัลฮะซันอัลอัซกะรียฺซึ่งเป็นบิดาของอิหม่ามที่หายตัวไปที่ชีอะหฺกำลังรอคอยอยู่นั้นได้สั่งให้มีการปกปิดเรื่องราวของอิหม่ามที่หายตัวไปยกเว้นต่อคนทั่วไปยกเว้นคนที่มีความน่าเชื่อถือเท่านั้น แต่ชีอะหฺกลับสับสนและอ้างว่ามุสลิมใดก็ตามที่ไม่รู้จักอิหม่ามที่หายตัวไปนี้เขาคือผู้ที่ไม่รู้จักอัลลอฮฺและเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺและหากเสียชีวิตในสภาพนี้เหมือนเสียชีวิตในสภาพของการปฏิเสธศรัทธาและผู้กลับกลอก

163. ชีอะหฺไม่ยอมรับคำพูดของญะอฺฟัรซึ่งเป็นพี่น้องกับอัลฮะซันอัลอัซกะรียฺบิดาของอิหม่ามที่หายตัวไปซึ่งได้กล่าวว่า พี่(หรือน้อง)ของเขาคืออัลฮะซันนั้นไม่ได้มีบุตร โดยชีอะหฺอ้างว่าญะอฺฟัรมิได้เป็นมะอฺศูมแต่พวกเขากลับยอมรับในคำอ้างของอุสมานบินสะอีดที่ยืนยันว่าอัลฮะซันมีบุตรทั้งๆที่อุสมานคนนี้มิใช่มะอฺศูมแต่อย่างใด!! นี่คืออีกหนึ่งความสับสนในศาสนาชีอะหฺ

164. ชีอะหฺอ้างว่าอัลลอฮฺได้ทรงเพิ่มอายุขัยให้กับอิหม่ามมะหฺดีที่ถูกรอคอยเป็นร้อยๆปีเนื่องจากมนุษยชาติหรือแม้แต่สรรพสิ่งทั้งมวลต้องการเขา คำถามคือหากอัลลอฮฺจะทรงเพิ่มอายุขัยให้กับผู้ใดที่เป็นที่ต้องการของมนุษยชาติแล้วมีใครที่มนุษยชาติต้องการมากไปกว่าท่านนบีมุฮัมมัดบ้าง?แต่พระองค์ก็มิทรงเพิ่มอายุขัยให้ท่านแต่อย่างใด

165. ในบรรดาความเชื่อต่างๆของชีอะหฺนั้นมีความเชื่อที่เรียกว่า "الطينة" (อัฏฏีนะหฺ) ตามที่ระบุในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งความเชื่อนี้มีเนื้อหาว่า อัลลอฮฺได้ทรงสร้างชาวชีอะหฺจากดินชนิดพิเศษและได้สร้างชาวซุนหนี่ด้วยดินอีกชนิดหนึ่งและดินทั้งสองชนิดได้ถูกผสมกันด้วยรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นมะอฺศิยัต ความชั่วต่างๆที่มีอยู่ในชีอะหฺนั้นเป็นผลมาจากดินของซุนหนี่! และความดี อะมานะหฺ ความซื่อสัตย์ต่างๆของซุนหนี่นั้นเป็นผลมาจากดินของชีอะหฺ! และในวันกิยามะหฺความชั่วและบาปต่างๆของชีอะหฺจะถูกรวบรวมไว้เป็นของซุนหนี่ ส่วนความดีต่างๆของซุนหนี่จะถูกมอบให้ชีอะหฺ!

โดยที่ชีอะหฺลืมไปว่าความเชื่อแบบนี้สวนทางกับหลักศรัทธาของชีอะหฺเองในเรื่องกอฎออฺกอดัรและเรื่องการกระทำของบ่าวเพราะความเชื่อนี้มีเนื้อหาที่บอกว่ามนุษย์คือผู้ถูกบังคับในการกระทำของเขาและไม่มีสิทธิที่จะเลือกกระทำทั้งๆที่ในความเชื่อของชีอะหฺนั้นมนุษย์คือผู้ที่สร้างการกระทำของเขาเองซึ่งเป็นความเชื่อที่เหมือนกับกลุ่มมัวอฺตะซิละหฺ(ซึ่งแตกต่างกับหลักศรัทธาของอะหฺลุซซุนนะหฺวัลญะมาอะหฺ)

166. อุลามาอฺของชีอะหฺหลายคนได้กล่าวถึงความรักของชาวอันศอรต่อท่านอลีบินอบีฏอเล็บและการที่ชาวอันศอรเป็นจำนวนมากเข้าร่วมเป็นกองทัพของท่านอลีในสงครามศ็อฟฟัยนฺ คำถามคือหากเป็นเช่นนั้นแล้วเหตุใดชาวอันศอรจึงไม่ได้มอบตำแหน่งคิลาฟะหฺให้ท่านอลีตั้งแต่ต้นแต่กลับมอบให้ท่านอบูบักรฺ!? ซึ่งเป็นคำถามที่ชีอะหฺหาคำตอบที่น่าพอใจไม่ได้

ความจริงคือวิสัยทัศน์ของชาวอันศอรและชาวมุฮาญิรีนนั้นกว้างไกลกว่าและถูกต้องว่าพวกเราทั้งหมด นั่นคือบรรดาผู้ศรัทธาเหล่านี้สามารถแยกแยะได้ระหว่างตำแหน่งคอลีฟะหฺและตำแหน่งความเป็นเครือญาติกับท่านนบี

ดังนั้นสิ่งที่ก่อให้เกิดความสับสนในศาสนาชีอะหฺคือในหนังสือของชีอะหฺจะยกย่องชมเชยชาวอันศอรที่ได้ต่อสู้สนับสนุนเคียงข้างท่านอลีในสงครามศ็อฟฟัยนฺแต่ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้แหละที่ได้กล่าวหาใส่ร้ายชาวอันศอรว่าเป็นมุรตัดและเป็นกบฏและทรยศในเหตุการณ์อัซซะกีฟะหฺ (เหตุการที่ชาวอันศอรรวมตัวกันหลังท่านนบีเสียชีวิตเพื่อเลือกคอลีฟะหฺ)

มาตรฐานหรือตาชั่งที่ชีอะหฺใช้ต่อบรรดาสาวกท่านนบีนั้นช่างแปลกประหลาดเสียนี่กระไร นั่นคือเมื่อเศาะฮาบะหฺได้สนับสนุนและอยู่เคียงข้างท่านอลีในเรื่องหนึ่งเรื่องใดชีอะหฺจะถือว่าพวกเขาคือคนที่ประเสริฐที่สุดในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย แต่เมื่อเศาะฮาบะหฺได้สนับสนุนคนที่ไม่เห็นด้วยกับท่านอลีหรืออยู่ในแนวทางที่ท่านอลีไม่ประสงค์แล้วชีอะหฺจะถือว่าพวกเขาเป็นพวกมุรตัดและเห็นแก่ผลประโยชน์และเป็นผู้กลับกลอก!

ถ้าหากชีอะหฺจะอ้างว่าที่พวกเขาได้ฮุหก่มเศาะฮาบะหฺเป็นมุรตัดและผู้สัปปลับนั้นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธหลักฐานเรื่องตำแหน่งคอลีฟะหฺของท่านอลี เราอยากถามชีอะหฺกลับไปว่าพวกเจ้าบอกเองมิใช่หรือว่าฮาดีสอัลเฆาะดีร(ที่ชีอะหฺอ้างว่าเป็นฮาดีสที่ท่านนบีแต่งตั้งท่านอลีเป็นผู้นำ) เป็นฮาดีสที่มีสายสืบต่อเนื่องซึ่งมีเศาะฮาบะหฺเป็นร้อยได้รายงาน แล้วจะเรียกว่าเศาะฮาบะหฺปฏิเสธตัวบทหลักฐานได้อย่างไร?

เมื่อเศาะฮาบะหฺพูดด้วยปากและลิ้นของเขาว่า ท่านนบีได้กล่าวแก่อลีว่า “ใครที่ฉันเป็นที่รักของเขาแล้ว อลีก็เป็นที่รักของเขาเช่นกัน” แล้วอย่างนี้จะเรียกว่าเศาะฮาบะหฺปฏิเสธตัวบทหลักฐานได้อย่างไร!?

หรือถ้าหากชีอะหฺจะอ้างว่า เศาะฮาบะหฺได้ปฏิเสธความหมายของตัวบทนี้ต่างหาก เราก็อยากถามพวกเขาว่า แล้วใครเล่าที่บอกว่าสิ่งที่ชีอะหฺได้ตัฟซีร(อธิบาย)ความหมายฮาดีสนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง!? ชีอะหฺจะมีความเข้าใจและเข้าถึงความหมายฮาดีสมากกว่าสาวกท่านนบีที่ได้มีชีวิตอยู่

ในช่วงเวลานั้นและได้ฟังฮาดีสนั้นด้วยหูของพวกเขาเองกระนั้นหรือ? หรือชีอะหฺมีความรู้ในภาษาอาหรับมากกว่าเศาะฮาบะหฺจึงทำให้พวกเขาเข้าใจในสิ่งที่เศาะฮาบะหฺไม่เข้าใจ!?

167. เราได้เห็นสองพวกคือ พวกที่ใส่ร้ายอัลกุรอานโดยอ้างว่ามีการบิดเบือนและการเปลี่ยนแปลงในอัลกุรอาน เช่นอันนูรียฺอัฏฏ็อบรุซียฺผู้แต่งหนังสือ "المستدرك" (อัลมุสตัดร็อก) ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดตำราด้านฮาดีสของชีอะหฺสิบสองอิหม่าม และยังเป็นคนที่แต่งหนังสือเรื่อง "فصل الخطاب في إثبات تحريف كتاب رب الأرباب" ซึ่งเป็นหนังสือที่ระบุว่าอัลกุรอานได้ถูกบิดเบือนโดยได้เขียนในหนังสือเล่มนี้ว่า "และในจำนวนหลักฐานต่างๆที่แสดงว่าอัลกุรอานได้ถูกบิดเบือนนั้นคือความถูกต้องชัดถ้อยชัดคำในบางประโยคจนถึงขั้นที่เป็นมหัศจรรย์แต่บางประโยคกลับเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ"

ส่วนซัยยิดอัดนานอัลบะหฺรอนียฺหนึ่งในอุละมาอฺชีอะหฺได้กล่าวว่า "รายงานต่างๆมากมายที่ไม่สามารถนับได้จนถึงขั้นที่เลยขั้นตะวาตุร(สายรายงานต่อเนื่องติดต่อกันอย่างไม่ขาดสาย)และการรายงานนี้ไม่มีประโยชน์มากมายนักหลังจากที่มีการเปิดเผยและเผยพแพร่เรื่องการบิดเบือนและเปลี่ยนแปลง(อัลกุรอาน)ระหว่างทั้งสองฝ่าย และเป็นสิ่งที่รู้กันดีในหมู่เศาะฮาบะหฺและตาบิอีนจนเป็นอิจมาอฺของกลุ่มที่ถูกต้องและเป็นหลักศรัทธาที่จำเป็นของมัสฮับของพวกเขาและรายงานต่างๆที่สอดคล้องกันของพวกเขา"

ยูซุฟอัลบะหฺรอนียฺเชคชีอะหฺอีกคนหนึ่งได้กล่าวว่า "ไม่มีสิ่งใดอะไรที่ถูกปิดบังเลยในบรรดารายงานต่างๆนี้(ที่ระบุว่ามีอัลกุรอานถูกบิดเบือน)ซึ่งเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในสิ่งที่เรายึดมั่นและความกระจ่างในสิ่งที่เราได้กล่าว(ว่าอัลกุรอานถูกบิดเบือน) และหากว่ามีข้อโต้แย้งใดๆในรายงานที่มากมายเหล่านี้ใช้ ก็เหมือนกับว่าโต้แย้งบทบัญญัติศาสนาทั้งหมด และไม่เป็นที่สงสัยเช่นกันว่าคำพูดที่ว่าไม่มีการบิดเบือนเปลี่ยนแปลง(ในอัลกุรอาน)นั้นก็เพื่อเป็นการคิดในแง่ดีต่อบรรดาผู้นำที่อธรรมว่าพวกเขามิได้ทรยศ(ศาสนา)ในเรื่องอิมามะหฺกุบรอ(ผู้นำสูงสุดหรือคอลีฟะหฺ)ทั้งๆที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้ทรยศในอะมานะหฺอื่นที่มีความร้ายแรงต่อศาสนา"

ดังนั้นไม่สงสัยเลยว่าคนกลุ่มนี้ได้กล่าวหาใส่ร้ายอย่างชัดเจนว่ามีการบิดเบือน ในอัลกุรอาน

แต่มีคนอีกกลุ่มหนึ่ง(พวกเขาคือบรรดาสาวกท่านนบี)ซึ่งมีความผิดร้ายแรงที่ชีอะหฺสิบสองอิหม่ามไม่อาจให้อภัยได้นั่นคือพวกเขาได้มอบตำแหน่งคอลีฟะหฺให้กับอบูบักรฺแทนที่จะเป็นท่านอลี!

คนกลุ่มแรกที่ได้กล่าวหาคัมภีรฺของอัลลอฮฺนั้นจะได้รับการให้อภัยและแก้ตัวแทนให้โดยอุลามาอฺของชีอะหฺสิบสองอิหม่ามโดยใช้เพียงคำว่า “พวกเขาผิดพลาดไป” หรือ “พวกเขาได้วินิจฉัยและได้พยายามอธิบาย(อัลกุรอาน)ซึ่งเราไม่เห็นด้วยในสิ่งที่พวกเขาได้ให้ทัศนะ”

คำถามคือ เรื่องการปกปักรักษาอัลกุรอานโดยอัลลอฮฺ เรื่องอัลกุรอานถูกบิดเบือนหรือไม่บิดเบือนกลายเป็นเรื่องที่สามารถวินิจฉัยได้กระนั้นหรือ? แล้วการที่คนชั่วคนหนึ่งได้พูด “ในอัลกุรอานนั้นมีอายะหฺที่เหลวไหลไร้สาระอยู่” ถือว่าเป็นการวินิจฉัยหรือ!?

เราลองมาดูตัวอย่างของมุมมองอุลามาอฺชีอะหฺสิบสองอิหม่ามต่อบรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลกุรอานถูกบิดเบือน :

ซัยยิดอลีอัลมีลานียฺซึ่งเป็นหนึ่งในอุลามาอฺอวุโสของชีอะหฺสิบสองอิหม่ามในปัจจุบันได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขา “ไม่มีการบิดเบือนอัลกุรอาน” หน้า34 โดยเขาได้ปกป้อง (อัลมีรซานูรียฺอัฏฏ็อบรุซียฺ) ว่า “อัลมีรซานูรียฺเป็นหนึ่งในอุลามาอฺฮาดีสที่ยิ่งใหญ่ แท้จริงเราเคารพและให้เกียรติอัลมีรซานูรียฺ อัลมีรซานูรียฺเป็นคนหนึ่งในบรรดาอุลามาอฺอาวุโสของเรา เราไม่สามารถที่จะละเมิดเขาได้แม้เพียงนิดเดียวและไม่เป็นที่อนุมัติที่จะทำเช่นนั้นและเป็นเรื่องที่ฮารอม เขาเป็นนักฮาดีสที่ยิ่งใหญ่ในบรรดาอุลามาอฺของเรา”

168. อัลลอฮฺตรัสว่า “[7.3] พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด และอย่าปฏิบัติตามบรรดาผู้คุ้มครองใดๆ อื่นจากพระองค์” อัลอะอฺรอฟ ซึ่งเป็นหลักฐานที่ห้ามมิให้มุสลิมปฏิบัติคนหนึ่งคนใดยกเว้นท่านรอซูลุลลอฮฺ แต่ความจำเป็นที่ต้องแต่งตั้งผู้นำนั้นก็เพื่อปฏิบัติคำบัญชาของอัลลอฮฺที่มายังเราและคำสั่งต่างๆของพระองค์ต่อบรรดาบ่าว มิใช่เพื่อให้มนุษย์ได้ปฏิบัติในสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการจะรู้ในศาสนาที่นำมาโดยท่านรอซูล และเราพบว่าท่านอลีเมื่อได้ถูกเรียกร้องให้มีการตัดสินด้วยอัลกุรอ่านท่านได้ตอบรับและกล่าวว่าการมอบหมายให้อัลกุรอานตัดสินนั้นเป็นสัจธรรม และถ้าหากว่าท่านอลีทำสิ่งที่ถูกต้อง มันก็เป็นคำกล่าวของเราเช่นเดียวกัน แต่ถ้าหากการตอบรับของท่านนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกนั้นสิ่งนี้ย่อมมิใช่คุณสมบัติของท่านอลี และถ้าหากว่าการมอบให้อัลกุรอานตัดสินเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตเพราะการมีอยู่ของผู้นำแล้ว ท่านอลีย่อมกล่าว(แก่คู่กรณีของท่าน)ตอนนั้นว่า : พวกเจ้าเรียกร้องให้อัลกุรอานตัดสินได้อย่างไรทั้งๆที่ฉันเป็นผู้นำแทนท่านนบี?

หากชีอะหฺจะกล่าวว่า เมื่อท่านรอซูลเสียชีวิตแล้วก็ย่อมต้องมีอิหม่ามหรือผู้นำที่เป็นผู้ชี้แจงเรื่องราวศาสนา

เราก็ขอกล่าวว่า นี่เป็นคำอ้างที่ผิดและปราศจากหลักฐานใดๆ และเป็นคำพูดที่ไม่มีอะไรมาพิสูจน์ว่าถูกต้อง เพราะสิ่งที่ชาวโลกต้องการจากท่านนบีนั้นคือการชี้แจ้งและการประกาศ(สัจธรรม)ของท่านเท่านั้น ทั้งนี้สำรับคนที่ได้พบท่านหรือไม่ได้พบท่านหรือคนที่เป็นชนรุ่นหลัง ซึ่งถ้าหากท่านนบีไม่ชี้แจ้งประกาศเรื่องศาสนาแล้วก็เหมือนท่านมิได้ทำหน้าที่ของการเป็นรอซูล เพราะฉะนั้นคำพูดของท่านนบีย่อมเป็นสิ่งถาวรต่อเนื่องและต้องถูกประกาศแจ้งไปยังมนุษย์ทุกคนบนโลกใบนี้

อีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าชีอะหฺกล่าวว่าจำเป็นต้องมีอิหม่ามตลอดไปในทุกยุคทุกสมัยเพื่อชี้แจงศาสนาด้วยตัวเอง คำกล่าวเช่นนี้ก็ไม่สมเหตุสมผลเช่นกันเนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะเจออิหม่ามด้วยตัวเองเพราะฉะนั้นจำเป็นต้องมีการประกาศแทนซึ่งหากเป็นเช่นนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีอิหม่ามเพราะการประกาศแทนท่านนบีย่อมถูกต้องและพอเพียงแก่การปฏิบัติตามอยู่แล้ว

169. มีรายงานของชีอะหฺมากมายที่สามารถยืนยันได้ที่ได้พูดถึงการประนามและสาปแช่งกลุ่มคนที่โกหกมดเท็จซึ่งศาสนาของชีอะหฺได้ดำรงอยู่บนรายงานที่เป็นเท็จของพวกเขาและเป็นการประณามที่ระบุตัวบุคคลอย่างชัดเจน แต่บรรดาอุลามาอฺชีอะหฺกลับไม่ยอมรับคำประณามเหล่านั้น(เนื่องจากหากยอมรับแล้วพวกเขาย่อมต้องกลายเป็นชาวอะหฺลุซซุนนะหฺและต้องละทิ้งความคิดที่ผิดเพี้ยนของพวกเขา) ไม่ใช่แค่นั้นพวกเขายังอ้างว่าการประนามเหล่านั้นเป็นการตะกิยะหฺซึ่งการปฏิเสธคำประนามเหล่านั้นเปรียบเสมือนการปฏิเสธคำพูดของอิหม่ามโดยที่พวกเขาอาจจะไม่คาดคิดซึ่งเท่ากับว่าพวกเขาต้องออกจากศาสนาชีอะหฺเพราะผู้ที่ปฏิเสธคำพูดของอิหม่ามนั้นคือกาเฟรออกจากศาสนาตามความเชื่อของชีอะหฺ

มุฮัมมัดริฎออัลมุด็อฟฟัรซึ่งเป็นเชคชีอะหฺที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งและได้รับตำแหน่งอายะตุลลอฮฺได้ยอมรับสารถาพว่า นักรายงานฮาดีสส่วนใหญ่ของชีอะหฺนั้นจะถูกสาปแช่งและประณามจากบรรดาอิหม่ามดังที่มีระบุในหนังสือชีอะหฺมากมาย เขายังได้พูดถึงคำประณามที่มีต่อฮิชามบินซาเล็มอัลญะวาลิกีย(นักรายงานฮาดีสที่มดเท็จ)ว่า “มีข้อกล่าวหามากมายต่อเขาเช่นเดียวกับบรรดาผู้สนับสนุนช่วยเหลืออะหฺลุลบัยตฺและสาวกที่น่าเชื่อถือของอะหฺลุลบัยตฺ และคำตอบต่อเรื่อง(ข้อกล่าวหา)นี้ก็เป็นที่รู้กัน” (นั่นคือคำตอบที่มีอยู่ทั่วไปในกลุ่มชีอะหฺคือการตะกิยะหฺนั่นเอง) และเชคคนนี้ยังได้กล่าวอีกว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่จะมีข้อกล่าวหาต่อบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น(คือบรรดาผู้รายงานฮาดีสที่มดเท็จ) ซึ่งศาสนาที่เที่ยงแท้(ตามความเชื่อของ

ชีอะหฺ)และแนวทางอะหฺลุลบัยตฺจะดำรงอยู่ไม่ได้ยกเว้นด้วยความเข้มแข็งเด็ดขาดของคำตอบโต้ของพวกเขา″

โปรดสังเกตุว่าความคลั่งในลัทธิตนเองสามารถทำให้สาวกกระทำหรือกล่าวทุกสิ่งทุกอย่างได้ ทำให้ชีอะหฺยินดีปกป้องบรรดาคนโกหกมดเท็จที่ถูกประนามโดยอะหฺลุลบัยตฺ และยินดีปฏิเสธตัวบทหลักฐานการประนามที่ชัดเจนจากอะหฺลุลบัยตฺและไม่เชื่อฟังคำตักเตือนให้ระวังคนเหล่านั้นทั้งๆที่ถูกระบุอยู่ในหนังสือชีอะหฺอย่างมากมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าชีอะหฺพร้อมที่จะปฏิเสธอะหฺลุลบัยตฺและกล่าวหาว่าพูดเท็จในขณะเดียวกันก็เชื่อในสิ่งที่บรรดาผู้รายงานเท็จเหล่านั้นได้รายงานด้วยการอ้างว่าการประณามของอะหฺลุลบัยตฺต่อคนเหล่านั้นเป็นเพียงการตะกิยะหฺ ชีอะหฺไม่เคยเชื่อถือคำพูดของอะหฺลุลบัยตฺที่สอดคล้องกับที่ประชาชาติอิสลามได้รายงาน แต่กลับแสวงหาผลงานของศัตรูและยึดถือคำพูดและรายงานของศัตรูมาใช้ปฏิบัติพร้อมกับนำเรื่องตะกิยะหฺมาเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธคำพูดของบรรดาอิหม่าม

170. เป็นที่รู้กันโดยทั่วไปด้วยสายรายงานที่ตะวาตุรว่าท่านอบูบักรฺ ท่านอุมัรและท่านอุสมานนั้นมีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับท่านนบีนั่นคือเป็นสาวกที่อวุโสและใกล้ชิดกับท่านนบีมากที่สุดและได้เกี่ยวดองเป็นเครือญาติกับท่านนบี ได้รับคำยกย่องสรรเสริญจากท่านนบี ซึ่งสิ่งนี้ถ้าไม่ใช่เพราะพวกเขามีความดีทั้งกายและใจที่สม่ำเสมอต่อเนื่องทั้งก่อนและหลังท่านนบีเสียชีวิตหรือไม่พวกเขาก็เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันนี้(คือชั่วช้า)อย่างสม่ำเสมอทั้งก่อนและหลังท่านนบีเสียชีวิตซึ่งถ้าหากพวกเขาคือคนชั่วช้าทั้งๆที่ท่านนบียกย่องและให้ความใกล้ชิดกับพวกเขานั้นก็หมายความว่าท่านนบีไม่เคยรู้จักพวกเขาดีเลยหรือถ้าไม่เช่นนั้นการยกย่องสรรเสริญดังกล่าวก็เป็นเพียงการยกยอปอปั้นพวกเขาซึ่งทั้งสองข้อล้วนแล้วเป็นการดูถูกต่อท่านนบีอย่างรุนแรง ดังคำพูดของอาหรับที่ว่า

หากเจ้าไม่รู้ นั่นคือความหายนะ และหากเจ้ารู้ ความหายนะจะยิ่งใหญ่กว่า

ถ้าหากบรรดาเศาะฮาบะหฺได้บิดเบือนจากความถูกต้องหลังจากที่พวกเขาได้ยึดมั่นในความจริงอย่างสม่ำเสมอนั้นก็ถือได้ว่าอัลลอฮฺทรงทอดทิ้งและไม่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ รอซูลของพระองค์ในเรื่องการเลือกกลุ่มชนที่ประเสริฐสุดในหมู่ประชาชาติและเศาะฮาบะหฺที่อาวุโสและการเลือกกลุ่มชนที่พระองค์สัญญาว่าจะให้ศาสนาของพระองค์ได้ประจักษ์แจ้งด้วยน้ำมือของพวกเขา แล้วเป็นไปได้หรือที่กลุ่มชนที่ประเสริฐสุดเหล่านี้จะกลายเป็นผู้ตกมุรตัด? ดังนั้นหากเรื่องนี้ไม่ได้เป็นการกล่าวหาท่านนบีอย่างร้ายแรงที่สุดด้วยลิ้นของชีอะหฺแล้วมันจะเป็นอะไรได้อีก?

ดังที่อบูซุรอะหฺอัรรอซียฺได้กล่าวว่า “สาเหตุที่คนเหล่านั้นมีความต้องการใส่ร้ายท่านนบีเพื่อที่จะได้มีคนพูดได้ว่า คนชั่วถึงได้มีสาวกที่ชั่ว ถ้าหากเขาเป็นคนดีแล้วสาวกก็ต้องเป็นคนดีด้วยเช่นกัน!

171. การกล่าวหาของชีอะหฺว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺเป็นกาเฟรนั้นก็ย่อมเป็นการกล่าวหาท่านอลีว่าเป็นกาเฟรเช่นกันเพราะท่านเองก็ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ(ในเรื่องการแต่งตั้งผู้นำภายหลังท่านนบี) และการกล่าวหานี้ก็เปรียบเสมือนการไม่เชื่อในความต่อเนื่องของการรายงานเรื่องราวของศาสนาและกล่าวหาว่าศาสนาทั้งหมดล้วนแล้วเป็นเรื่องเท็จเพราะได้ถูกสืบทอดโดยบรรดาผู้ที่ตกมุรตัด และเป็นการกล่าวหาอัลกุรอานโดยปริยายเพราะอัลกุรอานได้มาถึงเราในปัจจุบันโดยผ่านท่านอบูบักรฺและท่านอุมัรและท่านอุสมานพร้อมๆกับพี่น้องอื่นๆของพวกเขา และนี่อาจเป็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของชีอะหฺในการกล่าวหานี้

172. ชีอะหฺกล่าวว่า อิมามะหฺเป็นเรื่องวาญิบเนื่องจากอิหม่ามเป็นตัวแทนของท่านนบีในการรักษาศาสนาอิสลามและเพื่อเป็นการดูแลเรื่องราวของประชาชาติให้อยู่ในแนวทางของท่านนบี และเป็นการปกป้องบทบัญญัติจากการปรุงแต่งเพิ่มเติมและตัดตอน และยังได้กล่าวอีกว่า มีความจำเป็นที่จะต้องมีอิหม่ามที่ถูกแต่งตั้งจากอัลลอฮฺ และความต้องการของมนุษยชาติทำให้ต้องมีอิหม่าม และเพื่อไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่างๆ ดังนั้นจำเป็นต้องมีการแต่งตั้งเขา... และแท้จริงอิมามะหฺนั้นจำเป็นต้องมีเพราะเป็นความเมตตา..และมันคือความเมตตาอย่างแท้จริงเนื่องจากมนุษย์จะอยู่ใกล้แนวทางแห่งความดีและความถูกต้องและห่างไกลจากความชั่วร้ายหากว่าพวกเขามีผู้นำที่ได้รับการเชื่อฟังและเป็นผู้ชี้ทางและยับยั้งผู้อธรรมจากการอธรรมของเขา เชิญชวนและนำพาพวกเขาไปสู่ความดีงามและห้ามปรามพวกเขาจากความชั่ว

เราอยากถามชีอะหฺว่า บรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองคนยกเว้นท่านอลีนั้นมิได้เป็นผู้มีอำนาจในการปกครองหรือการเป็นผู้นำทั้งในเรื่องศาสนาหรือเรื่องดุนยา และไม่มีอำนาจที่จะยับยั้งผู้อธรรมจากการอธรรมของเขาและไม่สามารถนำพาพวกเขาไปสู่ความดีงามและห้ามปรามพวกเขาจากความชั่วได้! อย่างนี้แล้วเหตุใดชีอะหฺถึงได้อ้างเรื่องราวต่างๆนานาที่ไม่ใช่ความจริงแต่ประการใด และหากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าความเชื่อในเรื่องอิหม่ามนั้นไม่ได้นำมาซึ่งความเมตตาตามที่ชีอะหฺกล่าวอ้างแต่อย่างใด

173. มีระบุในหนังสือ “นะหฺญุลบะลาเฆาะหฺ” ว่าท่านอลีได้เคยวิงวอนขอดุอาอฺต่ออัลลอฮฺด้วยดุอาอฺบทนี้ “โอ้ อัลลอฮฺ ขอพระองค์โปรดทรงอภัยโทษแก่ข้าพระองค์ในทุกสิ่งซึ่ง

พระองค์ย่อมรู้ดีกว่าข้าพระองค์ และหากข้าพระองค์กลับไปกระทำ(สิ่งนั้น)อีก ขอพระองค์ทรงโปรดกลับไปอภัยโทษข้าพระองค์อีกครั้ง โอ้ อัลลอฮฺโปรดให้อภัยข้าพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ได้(รับการ)สัญญาจากข้าพระองค์(ว่าจะไม่ฝ่าฝืน)แต่พระองค์ก็ไม่ได้รับการทำตามสัญญาจากข้าพระองค์ โอ้ อัลลอฮฺขอพระองค์ทรงให้อภัยแก่ข้าพระองค์ในสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อใกล้ชิดพระองค์แต่หัวใจของข้าพระองค์กลับเย็นชากับสิ่งนั้น โอ้ อัลลอฮฺโปรดให้อภัยแก่ข้าพระองค์ในมลทินที่ผิวเผินและความพลาดพลั้งในคำพูดและความบกพร่องของจิตใจและความพลั้งพลาดของลิ้น"

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าท่านอลีได้ดุอาอฺต่ออัลลอฮฺให้ทรงอภัยโทษในบาปของท่านจากความพลั้งพลาดและบาปอื่นๆ นั่นหมายความว่าท่านอลีมิได้ยอมรับเองว่าท่านไม่ได้เป็นมะอฺศูมอย่างที่ชีอะหฺได้กล่าวอ้างแต่อย่างใด

174. ชีอะหฺอ้างว่านบีทุกๆท่านล้วนแต่เรียกร้องในเรื่องวิลายะหฺของท่านอลี(การเป็นผู้นำหรือเป็นวะลียฺของท่านอลี) !และอัลลอฮฺได้ทรงเอาข้อสัญญาแก่นบีทั้งหลายในเรื่องวิลายะหฺท่านอลี! ไม่ใช่แค่นั้นแต่ชีอะหฺยังคงเลยเถิดและสุดโต่งจนถึงขั้นที่ได้มีเชคชีอะหฺคนหนึ่งชื่ออัฏเฏาะหฺรอนียฺได้อ้างว่า "วิลายะหฺของท่านอลีได้ถูกเสนอแก่ทุกๆสัพสิ่งและสิ่งใดที่ตอบรับสิ่งนั้นจะได้ดีและสิ่งใดที่ไม่ตอบรับสิ่งนั้นจะเสียหาย!"

เราอยากบอกกับชีอะหฺว่า ดะอฺวะหฺหรือคำเรียกร้องเชิญชวนของบรรดานบีและรอซูลนั้นคือการให้เอกภาพหรือเตาฮีดต่ออัลลอฮฺและให้ความบริสุทธิในการอิบาดะหฺเคารพสักการะพระองค์เท่านั้นมิใช่เรียกร้องสู่วิลายะหฺของท่านอลีตามที่ชีอะหฺกล่าวอ้างแต่อย่างใดอัลลอฮฺตรัสว่า

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ (سورة الأنبياء:25)

ความว่า "**และเรามิได้ส่งร่อซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีแก่เขาว่า "แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า**" (21:25)

และถ้าหากว่าเรื่องวิลายะหฺของท่านอลีได้ถูกระบุอยู่ในคัมภีร์ต่างๆของนบีทั้งหลายตามที่ชีอะหฺอ้างแล้ว เหตุใดจึงไม่มีใครรู้ยกเว้นชีอะหฺเท่านั้น!? และเหตุใดชาวศาสนาอื่นๆ(เช่นยิว และคริสต์)ไม่รู้เรื่องนี้เลย? และเมื่อพวกเขาเข้ารับอิสลามก็มิได้พูดถึงหรือแจ้งเรื่องนี้แต่อย่างใด แล้วเหตุใดเรื่องนี้มิได้ถูกระบุในอัลกุรอานซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ควบคุมและคลอบคลุมเหนือคัมภีร์อื่นๆ!?

175. อยากถามชีอะหฺว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเจ้านั้นเคยแต่งงานมุตอะหฺหรือไม่ !? และลูกหลานของพวกเขาที่เกิดจากการแต่งงานมุตอะหฺมีใครบ้าง !?

176. ชีอะหฺอ้างว่า บรรดาอิหม่ามของพวกเขานั้นรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตและสิ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตและไม่มีสิ่งเร้นลับใดๆสำหรับพวกเขา และท่านอลีบินอบีฏอเล็บคือประตูสู่ความรู้ต่างๆ คำถามคือ เหตุใดท่านอลีจึงไม่รู้ฮุหก่มของน้ำมะซียฺ(น้ำที่เกิดขึ้นเมื่อมีความใคร่)และท่านได้ส่งคนไปหาท่านนบีเพื่อสอบถามบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

177. ชีอะหฺอ้างว่าความชั่วที่เศาะฮาบะหฺได้กระทำคือการที่พวกเขาบิดพลิ้วในเรื่องการเป็นผู้นำของท่านอลีและไม่มอบตำแหน่งคอลีฟะหฺแก่ท่าน ด้วยเหตุนี้ชีอะหฺจึงถือว่าเศาะฮาบะหฺหมดความยุติธรรม คำถามคือ เหตุใดชีอะหฺ(สิบสองอิหม่าม)ไม่ปฏิบัติเยี่ยงนี้ต่อกลุ่มชีอะหฺอื่นๆที่ได้ปฏิเสธอิหม่ามบางคนในสิบสองอิหม่าม เช่น กลุ่ม “อัลฟัฏฮิยะหฺ” หรือ “อัลวากิฟะหฺ” หรือกลุ่มอื่นๆ แต่กลับให้การยอมรับและความเชื่อถือแก่สมาชิกของกลุ่มเหล่านี้!? เหตุใดชีอะหฺจึงได้มีความสับสนและหลายมาตรฐานเช่นนี้?

178. ตำรับตำราและหนังสือต่างๆของชีอะหฺทั้งหมดล้วนแล้วเห็นพ้องกันว่าจำเป็นต้องเชื่อและปฏิบัติในหลักตะกิยะหฺทั้งสำหรับอิหม่ามหรือคนทั่วไป นั่นคือการที่อิหม่ามต้องแสดงหรือเปิดเผยสิ่งที่ตรงข้ามกับที่อยู่ในหัวใจซึ่งเขาอาจจะกล่าวสิ่งที่ไม่ใช่สัจธรรมความจริง ดังนั้นใครที่ปฏิบัติหลักตะกิยะหฺเขาจะไม่เป็นผู้ที่มะอฺศูมได้เพราะเขาย่อมต้องโกหกซึ่งการโกหกนั้นเป็นความผิดและเป็นบาปที่ร้ายแรง

179. อัลกุลัยนียฺได้รายงานว่า มีผู้สนับสนุนช่วยเหลือท่านอลีบางส่วนได้เรียกร้องให้ท่านแก้ไขสิ่งที่คอลีฟะหฺทั้งสามก่อนหน้าท่านได้ทำผิดไว้แต่ท่านได้ปฏิเสธเนื่องจากเกรงที่จะทำให้เกิดความแตกแยกในหมู่กองทัพของท่านทั้งๆที่ข้อกล่าวหาที่พวกเขากล่าวหาคอลีฟะหฺทั้งสาม(ท่านอบูบักร ท่านอุมัรและท่านอุสมาน)คือการฝ่าฝืนอัลกุรอานและซุนนะหฺท่านนบี คำถามคือ การที่ท่านอลีได้ละเว้นความผิดอันใหญ่หลวงนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องสำหรับความเป็นมะอฺศูมของท่านอลีตามที่ชีอะหฺกล่าวอ้างกระนั้นหรือ!?

180. แท้จริงท่านอุมัรบินอัลค็อฏฏ็อบได้คัดเลือกเศาะฮาบะหฺหกท่านเพื่อปรึกษาหารือภายหลังท่านได้เสียชีวิต หลังจากนั้นมีเศาะฮาบะหฺสามท่านได้สละสิทธิต่อด้วยท่านอับดุรเราะหฺมานบินเอาวฟฺจึงเหลือแต่ท่านอุสมานกับท่านอลี คำถามคือ เหตุใดที่ท่านอลีไม่ได้บอกตั้งแต่ต้นว่าท่านคือผู้ที่ได้รับการสั่งเสียให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺ? ท่านอลีกลัวใครหรือหลังจากที่ท่านอุมัรได้เสียชีวิต!?

สุลัยมาน บินศอและห์ อัลคุรอชีย์ เขียน
อัดนาน ฮารูน แปล